

Giới thiệu Siêu Quậy Học Viện Noble School

Truyện Siêu Quậy Học Viện Noble School của tác giả Thuyết Shyndy là một câu chuyện teen hay. Trong căn phòng xa hoa tráng lệ, có 1 cô công chúa đang nằm ngủ thật yên bình, mái tóc hung đỏ bóng bệ nổi bật. Cảnh tượng này thật đẹp biết bao, cứ ngỡ là trong truyện cổ tích vậy! Còn cô công chúa kia chính là công chúa ngủ trong rừng

Vậy mà lại có người lỡ phá hỏng khung cảnh tuyệt đẹp này bằng cách đập gãy đôi cánh cửa phòng, tiếp đó là 1 giọng ca khùng bố vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Quậy Học Viện Noble School* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Trong căn phòng xa hoa tráng lệ, có 1 cô công chúa đang nằm ngủ thật yên bình, mái tóc hung đỏ bóng bệ nổi bật. Cảnh tượng này thật đẹp biết bao, cứ ngỡ là trong truyện cổ tích vậy! Còn cô công chúa kia chính là công chúa ngủ trong rừng

Vậy mà lại có người lỡ phá hỏng khung cảnh tuyệt đẹp này bằng cách đập gãy đôi cánh cửa phòng, tiếp đó là 1 giọng ca khùng bố vang lên:

- RIN!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! DẬY ĐÊ!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Giọng ca này khùng bố tới mức khiến cả tòa lâu đài có chút rung chuyển nhẹ, mọi người ai nấy đều bàng hoàng ôm trái tim bé nhỏ của mình suýt nữa thì rơi ra ngoài, chìm chóc bay tứ tung, cảnh tượng trông thật sự là rất kinh điển

Ấy thế mà cô công chúa kia vẫn ngủ được, hơn nữa lại còn ngủ rất ngon lành, quả không hổ là công chúa ngủ trong rừng mà!

Lyn nhìn con nhỏ trên giường, bó tay, đành quay sang cầu cứu Eri đang cầm gương soi soi chất chất:

- Tao bó tay rồi! Nhường mày đây!

- Ủa, trình kém thế!

Eri được dịp cười khinh trên chóc

Lyn nóng máu, hất hàm đầy thách thức:

- Đây, mày giỏi thì gọi nó dậy đi! Tao thách!

Eri hất tóc 1 cái thật sang chảnh, Xí 1 cái thật kiêu rồi không nói không rằng giơ chân lên đập 1 phát cô công chúa kia xuống đất trông đến là tội

Quả là cách này có hiệu quả nha!

Cô công chúa kia liền hét lớn:

- AI?! AI DÁM PHÁ GIÁC NGỦ CỦA BỐN CÔNG CHÚA?!

- Cụ tổ mày nè con!

Eri cười đắc thắng, bên cạnh là Lyn đang há hốc mồm ... trời ơi, có 1 người đánh thức được con công chúa ngủ trong rừng ngoài hoàng tử kia!

Nếu là mọi ngày, bị đá đầu thế này Lyn và Eri đã ăn mỗi đứa 1 phát dép của cái con nhỏ Rin kia rồi can tội mạo danh ông tổ nhà nó

Cơ mà hôm nay, nó như kiểu bị dính bả ý mà tự nhiên con bé quỳ xuống, làm nhảm:

- Ông cụ tổ gì gì đó ơi, ông cho con ngủ thêm 5 phút nữa rồi ông muốn làm gì thì làm nhé!

Thế rồi, những tiếng Khò ... khò ... khò ... vang lên giữa bầu không khí im lặng

Eri tức, hận không thể đập chết con nhỏ đang tạo dáng dưới đất kia 1 trận

Lyn cười chế giễu:

- Chó chê mèo lắm lông! Mày cũng có gọi được nó đâu mà chê tao!

(vâng, vậy ở đây đứa nào là chó đứa nào là mèo hả chị Lyn?! =.=)

Tiếp sau đó, mặc cho 2 con nhỏ này có gọi có lay có đánh đấm đá đủ kiểu con đà điểu, Rin nhà ta vẫn không thể nhấc nổi cái mĩ mắt nặng trĩu của mình

Chợt có 1 bóng dáng chói lóa đứng ở trước cửa, mái tóc tím biếc bay phấp phới giữa không trung, trên tay là 1 cái loa di động

Lyn và Eri nhìn mà chỉ biết tặc lưỡi:

Chắc ... kì này mày chưa điếc là mày thấy con ạ!

Nghĩ rồi, 2 nhỏ nhanh chóng lấy 2 cái bông gòn thường trực trong túi áo mình, nhét vô tai 1 cách thành thạo

Tiếp đó, 1 giọng ca còn khủng bố hơn cả giọng ca của Lyn vang lên:

- QUALY KARIN! TÔI CHO CHỊ 10 PHÚT SAU PHẢI CÓ MẶT TẠI ĐẠI SẢNH! QUÁ 10 PHÚT THÌ CHỊ Ở NHÀ!

Cách này ... công nhận là cực cực kì hiệu quả luôn, nhìn con nhỏ đang chạy với cái vận tốc ánh sáng đi chuẩn bị mà Lyn và Eri chỉ biết cười khổ

Đúng là chỉ có Ari mới chị được Rin mà!

...

Tập trung dưới đại sảnh rộng lớn của tòa lâu đài là những người có chức vị cao quý nhất nhì cái vương quốc Fiore này

Tất cả mọi người, ai nấy đều mang trong mình 1 cảm xúc chung ... đó là ... cực kì vui vẻ

Ai chả biết, 3 cái con nhỏ kia quậy có đẳng cấp rồi, suốt 18 năm sống ở cái tòa lâu đài này không biết đã bao lần quậy phá hại mọi người tức đến máu nóng dồn lên não rồi

Nhớ có lần, 3 con nhỏ này đốt giấy rồi đặt ngay dưới chuông báo cháy làm nó kêu inh ỏi hại mọi người sợ chết mà chạy hết ra khỏi tòa lâu đài, cách xa 10m. Thảm nhất chắc vẫn là bà Kell, tiếc cái gương quý vác tận từ bên Pháp về mà nai lưng ra cõng cái gương mặt gần chết

Nhớ có lần, 3 con nhỏ này gài bom vào ngai vàng của ông Ren làm ông ý cả tháng chả dám ngồi vào cái vị trí của mình.

Nhớ có lần, bà Sam có 1 chú Hamster rất đẹp, bà ấy quý con chuột ấy lắm. Có đợt bọn nó qua lâu đài công tước chơi, thấy con chuột liền mang ra cho thử độc bọn nó mới chế, kết quả là tử vong tại chỗ do bị sốc thuốc.

Nhớ có lần, ...

Nhớ có lần, ...

...

Biết bao nhiêu trò nghịch của bọn nó đã được sinh ra và toàn thể mọi người ở đây ai cũng đều là nạn nhân của những trò nghịch đại đó

Vậy nên hiện tại mọi người ở đây đều đang rất phấn khích vì 3 con tiểu yêu chuẩn bị phấn khởi cái vương quốc này rồi

Nghĩ thôi mà đã thấy sướng

Ông Ken đại diện, lên tiếng hỏi bọn nó:

- 3 đứa định đi đâu?!

- Nhật ạ!

Lyn nói, ánh mắt đầy vẻ thích thú

- Sao không phải mấy cái nơi gần nhà như Anh, Pháp, Đức mà lại bay tận sang Nhật vậy?!

Eri định lên tiếng trả lời thì bị Rin cắt ngang, giọng nói mang rõ hương vị hưng phấn:

- Vì ở Nhật có nhiều bar ạ!

- Ghóm, con gái con nưa, suốt ngày tụ tập ăn chơi đủ đờn!

Bà Ari lên tiếng, giọng tỏ rõ vẻ khó chịu

Nhiều lần, các vị phụ huynh ở đây đều muốn ngăn cổ lên trời mà hỏi ... ông trời ơi, tại sao bọn tôi ưu tú như vậy mà lại có những cái đứa con nó lệch gen như này?!

=.=

Rin đâu có chịu thua, cãi nhau là đúng nghề của nhỏ rồi!

Nhỏ xắn áo xắn quần lên để chuẩn bị ... cãi lộn:

- Vâng, còn hơn ai kia kia ngày xưa xưa xưa xưa nào đó bị bỏ đá mà chui vào trong Bar nốc rượu cả đêm cơ mà! (chỉ tiết xin coi lại Tiểu Công Chúa Siêu Quậy - chap 50 + 51)

1 câu nói, 2 người nhột

Bà Ari thiếu chút nữa thì xông vô quật cho con nhỏ trước mặt 1 trận, may sao có ông Ken nhanh chân ra giữ lại, nếu không thì chắc giờ mẹ con đang chiến rồi đấy

Bà Ari ức mà không làm gì được, đành quát lên:

- Mịa, con với chả cái thế đấy!

- Con Rin, mày lượn ngay đi cho bố mày nhờ cái!

Ken đập choai do phải giữ bà vợ hồ báo của mình để đảm bảo an toàn cho con gái yêu mà bị con vợ nó đập cho bầm dập te tua

Trước khi đi, Rin còn cố quay lại mà chọc tức mẹ nó:

- Mẹ à, tức thế là nhanh già lắm đấy! mẹ cứ thế sau này ra đường với bố người ta tưởng là chị em thì đẹp mặt lắm đấy mẹ ạ!

Nói rồi chạy vụt đi trước khi mẹ Ari của nó nổi nóng

Nhưng mà, con nào có chơi lại được mẹ, suy cho cùng Rin có cố chạy thế nào cũng vẫn ăn nguyên cả dế của mẹ, tiếp đó là tiếng khủng long gầm

- QUALY KARIN!!!!!!!!!!!!!! VỀ MÀY BIẾT TAY MẸ MÀY CON Ạ!!!!!!!!!!!!!!

Rin chả biết nó nghĩ gì mà chuẩn bị lên máy bay rồi lại quay lại nhặt cả dế của mẹ nó lên, cất vào balo cẩn thận, trước khi đi còn không quên thả tim cho mấy ông bà già

Ari cười mím ... con với chả cái, đúng là quỷ sứ hà!

Chiếc trực thăng xa dần khỏi tầm mắt của mọi người mở ra 1 cuộc hành trình mới với 3 cô công chúa siêu quậy của chúng ta

Bạn đang đọc truyện *Siêu Quậy Học Viện Noble School* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

Khi mọi người còn đang chìm vào giấc ngủ sâu sau 1 ngày làm việc mệt mỏi thì ở ngoại ô thủ đô Tokyo lại đang xảy ra 1 cuộc hỗn chiến kinh hoàng, máu me trông thật ghê rợn. Mà đặc biệt, đây là cuộc đấu cả 1 băng đảng vs 3 người thanh niên

Mà 3 người kia cũng hồ báo lắm cơ, đánh đấm ác liệt lắm, chỉ với 3 người mà đã hạ gần hết cả băng đảng, chỉ còn đứng vài người nữa thôi

Erik là người xông lên đầu tiên. Hắn muốn đánh nhanh rồi về nhà tắm rửa luôn chứ ... máu me tanh lôm thế này hắn không chịu được.

Đang chuẩn bị giáng 1 nắm đấm xuống 1 thằng tóc vàng chóc đứng ở đó thì giữa không khí yên ắng, 1 tiếng “ĐOÀNG” vang lên, viên kẹo đồng bay xé gió bay thẳng tới tim của hắn

May sao Erik phản xạ nhanh, xoay 1 cú đẹp mắt tránh được viên đạn bắn vào tim nhưng tránh vỏ dưa lại gặp vỏ dừa, viên đạn không trúng tim nhưng lại ghim vào bả vai =.=

Joey và Kai đứng cách đó không xa, mặt cắt không còn 1 giọt máu nhanh chóng hạ mấy thằng cuối cùng rồi chạy nhanh về phía Erik

Đến nơi, máu đã thấm qua áo sơ mi, đỏ thẫm 1 mảng

Joey quỳ 1 gối xuống đất, hỏi Erik, ánh mắt tràn ngập lo lắng nhưng cũng rất lạnh lùng:

- Erik, mày có sao không?!

- Kai, mày mang tao khẩu súng ra đây tao bắn cho thằng Joey 1 phát xem nó có làm sao không!

Erik kéo kéo vạt áo Kai, nói giọng trêu đùa

Nhưng mà, cậu ta nào có nghe thấy, bây giờ thứ cậu ta quan tâm và để trong đầu chỉ là ... tên cầm đầu này ... phải chết.

Tối lúc Kai định giáng 1 cú đấm xuống thẳng cái khuôn mặt sưng tấy kia thì giọng Joey lạnh lạnh bên tai:

- Kai! Thằng Erik chảy nhiều máu quá rồi!

Kai giật mình quay ra thì thấy Erik đang cố gắng bám vào tay Joey để gượng dậy, đôi môi nhợt nhạt, vết thương đáng sợ kia lại đang rỉ máu không ngừng.

- Thằng khốn này!

Kai quát lên, tiếp tục đánh, chỉ là lực có mạnh hơn rất nhiều. Đánh, đánh ác đến nỗi Joey phải chạy ra giữ cậu ta lại. Giọng Joey lại lạnh lạnh vang lên:

- Cái thằng này, đợi mày đánh xong thằng kia thì thằng Erik chả chết mẹ nó rồi con ạ! Bây giờ cầm máu cho nó mới là quan trọng nhất biết chưa!

- Nhưng mà ...

- Nhưng nhí đếch gì nữa! Nhanh lên không mai lại được ăn xôi thịt gà bây giờ đây!

Kai suy suy ngẫm ngẫm, cuối cùng bỏ cái tay đang nắm cái cổ áo kia ra. Ngón trỏ hần giờ lên đầy thách thức:

- Coi như mày gặp may! Lần sau đừng để tao nhìn thấy cái bản mặt của mày nữa nhớ chưa!

Nói rồi hần vội chạy ra chiếc xe thể thao đang đỗ ở gần đó, nhanh chóng lên xe, chuẩn bị nổ máy thì giọng Joey vang lên đầy sợ hãi:

- Đây ... đây ... Erik ... mày ớn chứ?!

Erik bên cạnh vẫn không động đậy, đôi mắt nhắm nghiền, hơi thở mỏng manh đến dọa người

Kai lạnh sống lưng, lại nhìn vết thương vẫn đang tiếp tục chảy máu kia. Nếu không cầm máu kịp thì ... Erik ... cậu ta ...

Chợt 1 giọng nói nhẹ nhàng vang lên:

- O, máu này chúng mày!

Kai hạ cửa kính xuống thì thấy 1 con bé tóc đỏ đang đứng đó, tay chỉ chỉ vào vài giọt máu trên mặt đất

Lại có tiếp 2 con bé 1 con tóc đen cùng 1 con bé tóc nâu đi tới.

Con bé tóc đen lên tiếng, giọng khinh khinh:

- Mày làm như chưa thấy máu bao giờ ý!

- Kệ, cho nó diễn tí đi mày!

Con bé tóc nâu cười cười, giọng rõ là chế giễu

Cái gương mặt con bé tóc đỏ nhăn lại, mắt thì lờm lờm, đuổi theo 2 con bé kia, cái miệng văng ra toàn mấy cái từ “ sạch sẽ “ đã khiến Kai hơi đơ người ra 1 chút, may sao Joey gạt lên mới kéo được hồn cậu về với xác:

- THẰNG ERIK NÓ SẮP NGHÈO RỒI ĐÂY BỐ Ạ, NGỒI ĐÂY MÀ NGẤM GÁI!

- Rồi rồi!

Kai chép miệng khởi động xe

Chiếc xe như con báo đen lao đi trong đêm

...

- Lần sau cấm trêu tao nữa nghe chưa hai con cò hớ!

Rin phì phòi tay nói giọng hách dịch

Đằng sau có 2 con nhỏ nào đó đầu tóc rối bù, quần áo thì xộc xệch do Rin nhà ta gây ra.

- Tiểu thư!

Anh phi công đưa bọn nó đến đây vội chạy đến chỗ bọn nó, vừa quạt mồ hôi trên trán, anh ta vừa nói:

- Đã tìm ra nhà rồi ạ!

- Thế thì đi thôi!

Rin hào hứng thấy rõ

Chả là trước khi đi, anh phi công đã sơ suất để quên địa chỉ nhà mới của bọn nó ở phòng, may sao vẫn còn nhớ số nhà cho nên anh đã lượn 1 vòng quanh Tokyo ... chỉ để tìm 1 ngôi nhà =.=

Chịu chơi ghê ghớm!

(lúc anh về Fiore được nửa đường mà hết xăng hết dầu thì vui nhể ^ ^)

...

- Ài Mệt quá!

Lyn dựa lưng xuống chiếc Sofa sang trọng dưới phòng khách, thở dài 1 hơi

- Giờ tao chỉ muốn ngủ thôi!

Rin ngáp ngắn ngáp dài, mắt lim dim

Chỉ có mỗi Eri là sung sức, lượn hết bên này đến bên nọ, lượn ác đến nỗi Lyn phải nhăn mặt lên tiếng:

- Mày trúng gái à con kia mà lượn ghê thế! Chóng mặt!

- Nhưng mà ...

- Làm sao?!

- Tao nhớ anh Kan! Không biết giờ này anh ấy ngủ chưa, đang làm gì, ... bla blo ...

Eri kể lể, 2 con bạn ngồi đối diện nhìn nhỏ bằng ánh mắt ngán ngẫm, đúng là giang sơn dễ đổi bản tính khó dời mà! Cái bản tính mê trai của con Eri này chắc tỷ năm nữa cũng không mất được

- Chắc giờ này lão ấy đang ăn sáng cùng với Đức Vua Ren và Hoàng Hậu Kell đáng kính của lão ấy rồi!

Lyn tắc lưỡi

- Mà sao mày bám lão ấy thế?! Trung bình lão 1 tháng thay chưa dưới 10 em!

Rin lên tiếng, cô nhận ra nó cũng tò mò thật, ông anh đào hoa của nó trông ngổ ngổ quê quê thế mà hút gái ghê phết! Thật sự là rất cần 1 lí do

- Vì ... anh ấy đẹp trai!

Eri mơ màng nói, mắt muốn biến thành hình trái tim luôn rồi

“Quác ... quát ... quát ... “

Nghe đâu tiếng quạ văng vẳng bên tai của bạn Rin và bạn Lyn nhà ta

Quả không hổ đệ nhất hám trai của hoàng cung mà!

Không khí quý dị cứ thế kéo dài cho đến khi anh phi công đặt chiếc hộp cuối cùng xuống đất, anh ta cúi gập người 90 độ rồi lên tiếng:

- Đã hết đồ rồi! Bây giờ tôi phải về! Hẹn gặp các tiểu thư vài tháng sau nhé!

- Cái gì kia?!

Rin chỉ chỉ tay vào cái hộp anh ta mới mang xuống

- À, trong đó là đồng phục của các tiểu thư ạ! Trong đó bao gồm đồng phục và thứ 2, đồng phục thường ngày, đồng phục thể dục và đồ bơi ạ!

Anh phi công giải thích, bọn nó nghe mà giật hết cả mình, ngược nhìn anh ta 1 loạt

Anh ta nói như vậy ... không phải chứ?!

- Vậy là ... ?!

Lyn e dè lên tiếng, trong thâm tâm nhỏ đang cầu mong rằng điều đó đừng xảy ra

Tiếc là ... đời chẳng như mơ!

- Vâng, chính là như thế ạ! Các tiểu thư sẽ phải đi học ạ! Trường này do đích thân các phu nhân chọn cho các tiểu thư đó ạ! Ngày mai sẽ chính thức nhập học, hồ sơ và tất cả mọi thứ đã hoàn tất và để trong cái hộp đấy rồi ạ!

- ĐI ... HỌC?!

Thanh âm của 3 đứa nó cùng lúc vang lên, vang đến nỗi muốn banh cả óc nhà

Anh phi công nuốt khan, nhẹ nhàng gạt đầu 1 cái

- Anh ... cảm về cho tôi! Bố mẹ bọn tôi có hỏi thì bảo anh để quên ở nhà! Cảm lấy, nhanh lên, mang nó về luôn cùng anh đi!

Eri kích động bẻ cái hộp lên dúi vào người anh phi công

- Làm thế không được đâu ạ!

- Có gì mà không được! Anh không nói, bọn tôi không nói thì ai biết được để mà trách tội anh!

- Nhưng mà ...

- Nhưng nhị gì nữa, mang nó đi cùng anh luôn đi!

- Các phu nhân có bảo: “ Lấy được cái bằng cấp III thì hẵng vac xác về! “

Anh phi công nhại lại nguyên cái giọng điệu của các phu nhân “ yêu quý “

Liệu anh có biết, khi anh nói vậy, trong thâm tâm bọn nó đang gào thét tuyệt vọng, chán nản không nói thành lời:

“ Học học học, suốt ngày học! Ngu sẵn từ trong trứng rồi thì học lăm cũng không khôn lên được đâu! “

(bạn tác giả kết câu này! ><)

Bạn đang đọc truyện *Siêu Quý Học Viện Noble School* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Sáng hôm sau, ông mặt trời dần dần nhô lên chào ngày mới. Ông cứ nhích dần, nhích dần, nhích dần, cuối cùng, ông nhích được đến ngọn tre rồi thì ở căn biệt thự nọ vang lên giọng ca thánh thót quen thuộc:

- QUALY KARIN! CHỊ DẬY ĐI CHO EM NHỜ!

Vâng, tần số cao như thế này chỉ có thể là Lyn

Rin bấy giờ vẫn còn đang ngu ngơ lăm, mắt mới nhích 1 bên, còn 1 bên vẫn nhắm tịt, cái miệng chớp chớp:

- Con điên này, mới sáng ra đã luyện thanh!

- Sáng cái đầu mày ý con ạ! 9 giờ rồi đấy!

Eri điền tiết, xông vào đập cho cái con nhỏ trên giường kia mấy phát cho tỉnh ngủ

- Kệ!

Rin đã 1 câu rất thánh rồi nhắm mắt lại trông yên bình lắm, nhưng rồi, chưa đến 1 phút, nó đã mở to đôi mắt tím biếc của nó ra, mở to đến nỗi thấy hết cả lòng trắng rồi

- 9 GIỜ?!

...

Học viện Noble School, thuộc top 20 trường học quý tộc trên thế giới cho nên cơ sở vật chất cũng rất là sang chảnh nhé!

Học viện Noble School tọa lạc giữa trung tâm thủ đô Tokyo phồn hoa của Nhật Bản. Diện tích học viện rất rộng, phải nói là cực kỳ rộng, rộng đến nỗi được ví như cả 1 cái sân vận động vậy. Noble School có tổng cộng 30 lớp học chia đều mỗi khối 10 lớp, chưa tính đến các lớp học khác như: lớp Sinh, lớp Hóa, lớp Tin, ... Học viện Noble School còn có 1 khu gọi là khu thể dục, ở đó có biết bao nhiêu là sân thể thao như là sân bóng đá, sân bóng chuyền, sân bóng rổ, ... thậm chí còn có cả bể bơi để phục vụ cho các tiểu thư công tử đây.

Đúng là trường quý tộc có khác

Nhưng mà, Noble School cũng như bao trường học quý tộc khác trên thế giới, nó cũng có chuyện phân biệt giai cấp. Noble School có 1 câu nói bên vững truyền từ đời đàn anh đàn chị cho đến đời đàn em: “ Ai có tiền thì có quyền ” – câu nói sặc mùi kì thị phân biệt giai cấp

...

May cho bọn nó là các vị phu nhân đã rất chu đáo tận tình mà sắm cho bọn nó đủ loại xe luôn. Nào là ô tô, motor, xe máy, xe đạp, trên xe thì đã cài đặt sẵn phần mềm định vị trường cho bọn nó khỏi đi lạc thành ra con đường đi học của các nàng cũng nhàn rồi thêm bao nhiêu, trong thâm tâm bọn nó thầm cảm ơn các bà mẹ chu đáo

Nhưng rồi, nhìn cánh cổng mạ bạc đóng kín mít mà tâm trạng phần khởi biết ơn xuống dốc không phanh

2 người 4 con mắt chìa thẳng vào cái bản mặt ngây thơ của bạn Rin

Rin không rét mà run:

- Làm ... làm gì mà nhìn tao ghê vậy?! Tao xinh thế cơ à!

- Ồ, xinh vãi cả đạn ra ý con ạ!

Eri bĩu môi, giọng điệu khinh khỉnh

- Mày xinh như con tinh tinh ấy!

Lyn cười cười

Chợt có 1 người đàn ông trung niên đi đến trước cổng trường, trên tay là 1 cuốn sổ và 1 cái bút. Cái kính cận của ông ta trông thật đáng ghét, đôi mắt nhìn chăm chăm vào những người đi học muộn như bọn nó, ghi tên từng người vào cuốn sổ và không quên kèm theo câu nói: “ Dọn WC học kỳ này! ”

3 đứa nó ngồi trong chiếc xe đỗ cạnh đó nghe thế thì rợn cả tóc gáy ... dọn WC cơ đấy, may là bọn nó chưa xuống xe, nếu không thì biết để mặt vào đâu bây giờ

Nhưng mà, bạn Rin lại 1 lần nữa bị mang ra lên án:

- Mịa cái loại, ngu như lợn ấy! Tao không biết mày là người hay lợn nữa Rin ạ! Cạn lời!

- Chết chưa?! Bây giờ tại mày mà bọn tao đi học muộn đấy! May là lúc đấy không xuống xe nhá, nếu không thì giờ tao với con Lyn phải đi xách nước oan rồi con ạ!

Bạn Rin trong thời kì tuyệt vọng đã nhìn thấy ở chân bức tường cao sừng sững kia ... có 1 cái lỗ chó

Rin reo lên, cứ như kiểu nhìn thấy kim cương ý:

- A! Có đường vào rồi!

- Đâu?!

2 con kia nghe thấy, ngó ngó nghiêng nghiêng, nhưng mà nhìn thấy cái lỗ chó kia thì chán hẳn luôn, phải kiềm nén lắm mới không tấn cho cái con nhỏ kia 1 trận

- Mày điên à!

Lyn tròn mắt lên

- Tao không đi đâu!

Eri nhăn mặt

2 con nhỏ toan kéo nhau xuống mở cửa đi về phía ông thầy kia thì Rin lên tiếng, ánh mắt tỏ rõ vẻ nghiêm túc:

- Chúng mày ... thích dọn WC cả học kỳ hay chui lỗ chó vào đúng ngày hôm nay?!

...

Hôm nay, thực sự là nhục, quá nhục đi ấy chứ!

Đường đường là 3 tiểu thư cành vàng lá ngọc của hoàng gia, sinh ra đã nằm trong cái kén vàng, ăn thìa vàng, được cưng như trứng, hứng như hứng hoa. Ấy vậy mà ngày hôm nay ... lại phải chui lỗ chó

2 đôi mắt tựa dao găm chìa thẳng về cái con nhỏ vô tội đang đứng ở đầu bên kia cầm cặp cho 2 nhỏ

Mối thù này, cả đời không bao giờ quên

Cho đến khi người cuối cùng là Eri sang đến nơi thì lại vang lên 1 giọng nói khá là quen thuộc:

- MÀY CÔ KIA, LÀM GÌ VẬY HẢ?!

Bọn nó giật mình, quay ra thì ngó cả người ... ông giám thị vừa nãy

Bọn nó đang tính cầm cặp chạy thì ông giám thị đã nhanh chân hơn, chạy đến chặn đường, mời thẳng lên phòng giám thị lập bảng kiểm điểm và nhận thẳng 1 hình phạt, dọn vệ sinh toàn trường trong 1 tuần, mà cái trường này ... nó rộng thênh thang, dọn tới bao giờ mới xong được cơ chứ!

Biết dù trước dù sau gì cũng bị phạt thì thà bọn nó gia nhập hội “dọn WC” kia cho rồi! =.=

Bạn đang đọc truyện *Siêu Quý Học Viện Noble School* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

Lững thững đi về phía lớp mình theo chỉ dẫn của thầy giám thị, cuối cùng bọn nó dừng lại trước cửa lớp có biển “12A1” được đúc mạ vàng hẳn hoi

Bọn nó chép miệng ... đúng là trường quý tộc có khác

“Két ...”

Rin nhẹ nhàng mở cửa, thu hút hết sự chú ý của cả lớp lên 3 đứa nó, kể cả thầy giáo đang giảng bài

Thầy nhìn bọn nó bằng ánh mắt xa lạ, giọng nói có chút không vui:

- 3 em học sinh này sao không về lớp đi mà lại lượn lờ ở đây?!

- Dạ ... bọn em là học sinh mới ạ!

Rin khẽ cười ngoan ngoãn đáp, buổi học đầu tiên mà, phải gây ấn tượng tốt tốt tí chứ!

Thầy giáo có chút không tin, liền đi đến cái máy tính để trên bàn gỗ lạch cạch lạch cạch

Lúc này, cả lớp cực kỳ là nháo nhác, nhất là bọn con trai

Có đứa ngồi đầu đánh bạo hỏi:

- Máy bạn tên gì vậy?!

Kéo theo đó là hiệu ứng của những đứa khác:

- Bạn tóc đỏ ơi bạn có người yêu chưa?!

- Ủây, bạn tóc nâu xinh thật đấy!

- Bạn tóc đen ơi cho mình làm quen được không?!

Bên con trai thì phần khởi là thế, bên con gái thì chỉ toàn ganh ghét tỵ nạnh:

- Có gì mà xinh cơ chứ?!

- Chắc toàn cái loại tiểu thư vung tiền như nước thôi! (chị gì đó ơi, thế chị không phải tiểu thư à?!)

- Thật, nhìn mặt là thấy không ưa rồi! Đã thế còn bày đặt đeo lens nữa cơ! (là do mấy cái màu mắt của mấy chị ấy đó ạ: tím biếc, đỏ ngọc và xanh biếc đó! ^^)

Những cái lời lẽ chanh chua kia của bọn con gái đều lọt đầy đủ vào tai bọn nó không sót 1 từ nào

Lyn nóng máu, trừng đôi mắt xanh long lanh của nhỏ:

- Gì?! Giỏi thì nói lại lần nữa coi!

- Á à, người mới đã bày đặt vênh váo nọ kia rồi cơ đấy! Cuối giờ 3 đứa mày đi ra sau trường gặp tao!

Ở cái bàn học đầu tiên, 1 con nhỏ mặt trái xoan buộc tóc đuôi ngựa lên tiếng, chân vất lên bàn trông rất hiên ngang

Bọn con gái thấy thế, cười khinh bỉ

Bọn con trai thấy thế, tặc lưỡi đầy tiếc nuối

Cái bà chị hống hách kia chính là chị đại của cái học viện này không ai là không biết đâu đấy! Với lại, nghe nói chị ta còn là cháu gái cưng của đại ca lừng lẫy thế giới đêm cho nên ai trong trường này cũng phải dè chừng chị ta, kể cả hiệu trưởng

Bọn con gái nháo nhác:

- Chị Mika, dậy cho bọn nó 1 bài học đi chị!

- Để cuối tiết em ở lại giúp chị xử bọn nó!

- Chúng mày vào tay chị Mika là xong đời rồi đấy!

Mika giơ tay ra hiệu dừng lại, đương nhiên là bọn con gái cũng biết đường ngậm mồm. Nhỏ hát hàm đầy thách thức, miệng cười chế giễu:

- Sao?! Sợ tè cả ra quần rồi à mà im thế?! Có cần chị kêu người đi mua bìm cho mấy đứa không?!

Lyn vốn nóng máu rồi nay lại càng nóng máu hơn, nhỏ tính đi lên cho con nhỏ hống hách này 1 trận thì có 1 bóng người vụt qua ... là Rin

Nhỏ đi đến chỗ Mika, cầm lấy cổ tay nhỏ, dùng sức kéo đi, nhếch mép:

- Cần gì phải cuối giờ học?! Bây giờ luôn đi!

- Mày ...

Mika trừng mắt, lần đầu tiên nhỏ bị thách thức như thế này đấy

Rin cười mỉm trông thật đáng sợ, lực tay nhỏ mạnh hơn làm Mika đau điếng, nước mắt vô thức chảy ra, Mika có cảm giác như cổ tay của mình đang bị nghiền nát vậy

- Sao vậy bạn học?! Vừa nãy còn hống hách lắm mà, sao bây giờ lại bày đặt chảy nước mắt vậy?!

- Mày ...

Mika muốn nói, nhưng lại không nói được, thay vào đó là những tiếng kêu thảm thiết

Eri và Lyn thấy thế thì chỉ biết lắc đầu ... con nhỏ tên Mika này công nhận là ngu, chọc cho Rin bực rồi, giờ may ra có Ari phụ nhân ở đây may ra mới cứu được Mika, bằng không thì ...

- Bỏ tay ra đi!

1 giọng nói bá đạo vang lên, tiếp đó là có 1 bàn tay giờ ra đẩy tay của Rin ra khỏi cái cổ tay đau đớn của Mika, cứu Mika được 1 mạng sống

Đám con gái thấy cái người vừa đến thì hết toáng lên như kiểu nhìn thấy vàng ý

- Cậu là ai vậy?! Sao tự nhiên xen vào chuyện của tôi?!

Rin có chút bực, nhỏ nhắn mà tỏ vẻ không hài lòng

Kai nhìn nhỏ, cười nhạt:

- Tôi chỉ là đang muốn cứu cậu thôi! Đụng vào cậu ta rồi ngày mai lại nấp sau nải chuối ngấm gà khóa thân nhá!

- Tôi và cậu liên quan quen biết gì mà bày đặt!

- Nếu cậu xấu thêm tí nữa có lẽ tôi cũng không quan tâm đâu, người đẹp ạ!

Kai ghé miệng vào tai Rin, thì thầm từng chữ

Mặt Rin thì cứ đỏ dần theo thời gian

Chứng kiến tư thế đầy ám muội của 2 người kia, bọn con gái thì gào thét dữ dội, bọn con trai thì chỉ biết thờ dài tiếc nuối, Lyn và Eri cũng sững sờ không kém, duy chỉ có Joey ngồi dưới là biểu cảm gương mặt bình thường cùng với suy nghĩ trong đầu:

“Thằng Kai lại thả bà rồi! =.= Haiz ... “

Tư thế mờ ám của 2 người kia cứ như vậy cho đến khi thầy giáo ho khan lên tiếng:

- E hèm ... được rồi! Đây là 3 du học sinh mới của lớp ta! Mời các em giới thiệu nào!

Rin lúc này mới hoàn hồn, không thương tiếc mà đẩy Kai ra cách xa nhỏ 3 mét, đoạn, quay xuống cười tươi giới thiệu:

- Chào mọi người! Mình tên Karin!

- Mình là Eri!

- Còn mình là Lyn!

Vâng, những lời giới thiệu ngắn gọn mà xúc tích làm bọn con trai đỏ như chuối ... người đẹp mà tên cũng đẹp nữa!

Thầy giáo liếc nhìn dưới lớp, không suy ngẫm gì nhiều mà chỉ thẳng về cái bàn trống cuối lớp:

- Các em ngồi đó đi! Đó là cái bàn dành cho các thầy cô dự giờ nhưng để cuối giờ học đội bảo vệ mang bộ khác lên là được!

- Vâng!

Bọn nó đồng thanh đáp rồi hí hửng về chỗ

Vừa an tọa xuống chỗ ngồi, 2 cậu bạn trên đã chủ động quay xuống “ làm quen “:

- Chào, tôi là Joey!

- Còn tôi là Kai!

Eri và Lyn chẳng mấy quan tâm, tuy chỉ có Rin nhìn thấy Kai là xù lông nhím:

- Mắc mớ gì các người phải giới thiệu?!

- Cậu nên lấy làm vinh hạnh khi được người đẹp trai như tôi làm quen chứ!

Kai vuốt tóc ra vẻ đập troai, Joey ngồi cạnh cũng tỏ ý đồng tình

- Cậu mà đẹp thì trên đời này còn ai xấu nữa!

- Cậu ...

Kai cạn lòi, mặt đỏ bừng nhìn Rin đang vênh cái mặt lên trông thấy ghét

- Cậu cứ đợi đấy đi! Quân tử trả thù 10 năm chưa muộn!

- Đừng nói 10 năm chứ 100 năm nữa chắc gì cậu đã trả thù được tôi!

Rin bủi môi lè lưỡi trêu chọc

Kai nhìn thấy, chợt cảm thấy tim đập có chút nhanh, hơi ngạc nhiên nhưng rồi cũng cho qua ... phản ứng bình thường khi gặp gái đẹp thôi ấy mà! =.=

Bạn đang đọc truyện *Siêu Quậy Học Viện Noble School* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

Reng ... reng ... reng ...

3 tiếng chuông vang lên báo hiệu đã đến giờ ra chơi, học sinh toàn trường nhốn nháo như cái chợ vỡ ý, đứa thì trốn đi hẹn hò, đứa thì chơi bóng đá, bóng chày, ... nhưng có lẽ phần lớn là đồ xô xuống canteen để lấp đầy cái bụng của mình

3 đứa nó cũng vậy, cũng theo tiếng cái dạ dày của mình mà mò xuống canteen theo chỉ dẫn của một bạn học sinh nam tốt bụng, đổi lại là Lyn đã phải hi sinh số điện thoại của mình.

Đáng, rất đáng!

Cạch

Cánh cửa gỗ được điêu khắc tỉ mỉ được mở ra, 3 đứa bọn nó hiện ngang đi vào, thẳng tiến quầy bán đồ của trường, nhưng mà đông quá nên đành phải xếp hàng. Rin và Lyn tám chuyện, Eri thì vẫn như mọi ngày, trên tay nhỏ lúc nào cũng có 1 chiếc gương được bọn bằng bạc mà Kun lão gia tặng vào sinh nhật năm nhỏ 5 tuổi.

Chợt 1 giọng nói chanh chua vang lên:

- Ai đây?! Chả phải là học sinh mới đây sao!

Bọn nó quay lại thì đập vào mắt là con nhỏ sáng nay, tên là Mika thì phải, đằng sau con nhỏ đó là 1 đám con gái phấn son đầy mặt, nhìn qua là biết dạng người đủ đốn.

Cả canteen chả biết từ bao giờ đã đổ xô về đây, tạo thành 1 vòng tròn người chỉ chờ chỗ 3 đứa nó và cái đám kia đứng. Đến cả chị bán hàng cũng đã rút điện thoại, xi chỗ đẹp nhất mà giờ lên quay từ bao giờ rồi.

Eri hơi nhúu mày, cái tay đang cầm gương của nhỏ bỏ xuống:

- Hoi phiền rồi đấy bạn học!

- Phiền?! Mày có tư cách để nói với tao những lời đấy à?!

Mika nhếch mép, tay nhỏ cứ đẩy vai Eri khiến Eri tuột tay đánh rơi cái gương xuống đất, vỡ tan tành

Rin và Lyn nhìn, mồm miệng há hốc

Ai chả biết, cái gương kia Eri rất quý, lúc nào cũng mang bên người, lúc nào cũng mang ra soi được, đến cả trước lúc bắn súng cũng phải soi qua 1 phút mới bắn được. Vậy mà ... bây giờ lại vỡ rồi!

Lyn len lén nhìn mắt Eri, nhưng rồi lại nhanh chóng cụp mắt xuống.

Rin khe khẽ hỏi:

- Sao ... sao rồi?!

- Hồng rồi! Mắt nó nhìn ghê lắm, thành đồ tươi rồi!

- Mày ... đừng có mà dọa tao nhá!

- Dọa cái đêch gì, không tin mày nhìn thử xem! Đồ tươi nguyên chất luôn!

Lyn khẳng định, ngón tay chỉ thẳng sang bên trái, đầu cũng thuận thể quay sang thì thấy bên cạnh trống không, đám người cũng đã dời đi từ bao giờ, chỉ còn chị bán hàng là đang khóa tủ đồ lại rồi chuẩn bị chạy theo đám người

Rin ngo ngác hỏi:

- O, đám người vừa nãy đâu rồi chị?!

- Ra sau trường rồi!

- Cảm ơn chị!

Lyn cúi người, nở 1 nụ cười tươi rói rồi 2 đứa nó chạy đi như bay để lại chị bán hàng đang nở 1 nụ cười mãi nguyên kèm theo suy nghĩ

Cuối cùng cũng có người trong cái trường này gọi mình bằng chị! Haha ...

=.=

Đằng sau trường mọi ngày vốn vắng tanh mà hôm nay lại nhộn nhịp đông vui hơn bao giờ hết, căn bản là do có biến

Lyn và Rin dùng hết tốc lực chạy 1 mạch ra đằng sau trường rồi 2 đứa phải cố gắng chen chen chúc chúc ghê lắm mới vượt qua được đám người hóng hớt này mà chạy vào trong - chỗ đang xảy ra 1 vụ đánh nhau

Crắc ...

- Mày còn dám nói nữa không?!

Eri lấy bàn tay sơn màu đỏ chói lọi của mình bóp lấy cái cằm trắng nõn của nhỏ Mika

Con nhỏ Mika đau lắm rồi, nhưng mà vì có đám đông, không muốn mất sĩ diện của mình mà vẫn cố vênh mặt lên nói:

- Tao nói mày không có tư cách để nói như thế với tao! Cưng xử mắt dậu như mày chắc cũng chỉ là con nhà không có gia giáo, không có nhân phẩm thôi!

- Có giỏi thì nói lại!

Eri tăng thêm lực đạo ở tay, đôi mắt ngày càng thêm đỏ, mái tóc đen bay bay trong gió

Trông Eri bây giờ, có chút gì đó thật mạnh mẽ và hung dữ, khác với hình tượng điệu đà thường ngày

Lyn và Rin lắc lắc đầu, mặt nhăn lại ... kiểu này chắc không cứu được con nhỏ Mika kia rồi! Ai bảo ngu thì chết bệnh tật gì!

Mika cảm thấy cằm nhỏ cũng như muốn vỡ ra vậy, giống hệt cảm giác hồi sáng lúc bị Rin bóp cổ tay, lực cũng mạnh tương đương nhau nhưng nhỏ cảm thấy đây chưa phải là thực lực thật sự của bọn nó, nếu bọn nó thắng tay ra thì có lẽ ... cái cằm với cái cổ tay này của nhỏ vỡ tan rồi cũng nên. Trong thâm tâm chợt muốn cảm ơn Kai đã cứu cái cổ tay của nhỏ hồi sáng nay

Nhưng rồi, bây giờ ai sẽ cứu nhỏ khỏi cái cục hình này đây?!

Nghĩ thôi mà Mika không khỏi rung mình, nhỏ quyết định nhịn nhục, khuôn miệng định mở ra xin xỏ thì 1 tiếng quát vang lên:

- CHÚNG MÀY TRÁNH RA HẾT CHO TAO!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Quý Học Viện Noble School* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Tất thấy mọi người đang hóng chuyện vui đều quay ra nhìn cái kẻ vô duyên kia với bộ mặt không thể cau có hơn được nữa, nhưng cho đến khi nhìn thấy cái dáng người cao to kia thì lại khép nép đến kì lạ, tự động dạt sang 2 bên tạo thành 1 con đường cho người đó đi, trông chả khác gì đón tiếp tổng

thống cả

Người kia có tướng đi rất kì lạ, lưng hơi khom xuống, tay bên này lại giữ lấy bả vai tay bên kia, nhưng chỉ dám đề hồ hồ bên trên thôi, không dám giữ chặt

- Đây là nơi để các cô đánh nhau đấy à?!

Nghe giọng nói, Rin, Lyn, Eri và Mika đều ngoảnh đầu ra nhìn

Mika nhìn thấy người nọ, mặt tươi tắn hẳn lên, nhân cơ hội Eri buông lỏng cảnh giác mà chạy thẳng ra đằng sau lưng của người nọ, giọng nói nghe phát là cung, chả giống cái giọng điệu hồng hách hồi nãy tí xịu nào cả:

- Anh Erik! ~~~

- Ủ!

Erik hơi cười, vừa liếc 3 đứa nó vừa hỏi:

- Có chuyện gì mà vui vậy?!

- Bọn nó dọa đánh em đó anh!

Nhỏ Mika được thể mách tội, tay chỉ về phía 3 đứa nó đang đứng đần mặt ra đấy, chính xác là chỉ thẳng mặt Eri

Erik hơi nhú mày

Ai chả biết, cái trường này đứa nào chả phải nể con nhỏ Mika này, 1 phần vì nó con nhà quyền thế, phần lớn khác là ... cậu ... chính là con trai nuôi của bố nó =.= (nghe rắc rối vờ lìn) Vậy mà ... hôm nay lại có đứa cả gan dọa đánh nhỏ này, không biết là ăn phải gan con khủng long nào rồi nữa!

Nghĩ thôi mà lại thờ dài, thôi thì đóng vai thằng anh tốt 1 lần vậy:

- Này, các cậu có biết nó là ai không hả?!

- Không!

Eri thẳng thừng nói, tay khoanh lại trước ngực trông rất là kiêu

Erik có hơi nóng máu, còn dám dùng cả cái thái độ này đối với cậu cơ, chắc chắn ... 3 con nhỏ này là ăn gan rồng rồi chứ không phải gan khủng long nữa =.=

- Không thì nói cho mà biết này! Nó ... là em gái nuôi của tôi - em gái nuôi của Erik này, nghe chưa!

Mika nghe xong, cười đắc thắng, không quên khinh bỉ liếc 3 đứa nó 1 cái, anh Erik mà đã ra tay thì gạo chỉ có xay ra thành vụn nhá! Nghĩ rồi con bé không khỏi cười sung sướng trong lòng

- Kệ thôi! Cậu có là bố nó tôi cũng không quan tâm! Chuyện của tôi mong cậu đừng có xía mồm vào!

Eri kiêu ngạo nói, đôi chân bước từng bước về phía nhỏ Mika. Mỗi 1 bước chân của Eri là Mika lại ngày càng nép sát vào người Erik hơn. Cho đến khi Eri chỉ còn cách Mika 1 bước thì dừng lại bởi bị chặn lại 1 cánh tay rắn chắc

- Cậu ... dừng lại được rồi đấy, nếu không muốn chết!

Erik nhẹ nhàng nhắc nhở, gái đẹp thế này, cậu không nỡ ra tay

Ai dè, con bé vẫn chưa hết sợ mà vẫn còn cố đưa tay ra, dùng sức kéo Mika đang khép nép sau lưng Erik về phía nó. Erik không kịp trở tay, không giữ được Mika lại, thế rồi tiếp thoe, tập thể học sinh ở đây há hốc mồm khi 1 tiếng Chát rồ kêu vang lên

Ôi mẹ ơi ... chị đại Mika bị ăn tát kia, đã thế, ăn tát đến lật cả mặt luôn cơ

Mika nước mắt chảy ròng ròng, bên má phải còn hằn rõ 5 ngón tay của Eri

Eri nói giọng khinh khinh:

- Này, con nhỏ ngang ngược, lần này là tao cảnh cáo nhé đấy nhá, chứ lần sau không có chuyện chỉ ăn 1 cái tát thôi đâu! Tao mà điên lên thì thánh họ nhà mày tao chấp hết nhá!

Nhỏ 1 tay ôm má, tay còn lại chỉ thẳng về phía Eri:

- Mày ...

- Này bà chị, tôi khuyên bà chị im ngay cái mồm chị vào đi!

Lyn thờ dãi nói, cái giống người sĩ diện này ... bọn nó đỡ không có nổi

- Đừng có mà sĩ diện hão nữa! Đến lúc con Eri nó điên lên thì đừng hỏi bố cháu là ai nhá!

Rin cười đắc ý nói, vỗ vai Eri cười hề hề

- Bọn mày cứ khen làm tao ngại! Thôi, đi canteen đi, tao khát rồi!

- Đúng ý tao!

Rin cười cười, khoác vai 2 con bạn đi rõ nghênh ngang

Chỉ có mỗi Lyn bên cạnh là nhúu mày, làm bầm:

- O, tao tưởng chúng mày đang giảm béo?!

3 cô nàng cười đùa vui vẻ nói chuyện mà không để ý rằng, họ bắt đầu từ giây phút này đã là trung tâm của sự bàn tán trong toàn học viện Noble School này

Hết truyện, mọi người dần tản đi, Mika cũng được đám tỷ muội của nhỏ đưa xuống phòng y tế chườm đá. Cuối cùng chỉ còn lại mình Erik là đứng ngẩn ngơ

Cậu cứ đứng mãi như vậy cho đến khi tiếng Kai oang oác bên cạnh:

- ERIK!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Lúc này cậu mới giật mình, nhìn Kai lắp bắp:

- Ha ... hả?!

- Sao mày lại ở đây vậy?! Lẽ ra nên ở viện nằm nghỉ chứ!

Joey hơi nhúu mày, Erik thật đúng là chả biết quan tâm sức khỏe mình tí nào cả

À, nằm viện chán quá nên tao về đây chơi! Không sao đâu, tao khỏe rồi, nhìn coi này, vẫn hoạt động bình thường đấy nhá!

Erik cười hề hề, cố gắng duỗi tay ra chứng tỏ bản thân nhưng khổ nỗi, cái tay lại không nghe theo chủ, cố gắng đến mấy cũng không giờ lên được

Kai hơi lườm:

- Mày khỏe nhò! Khỏe vãi cả đạn!

Nhưng rồi đột nhiên lại nhìn ngó xung quanh, hỏi:

- O, đâu hết rồi?!

- Cái gì?!

- Thì tao tưởng 3 con nhò đó đang đánh nhau ở đây mà! Hình như là đánh nhau với Mika!

- Đi rồi! Cập nhập tin tức chậm thế!

Erik trêu, nhưng rồi chợt nghiêm túc hỏi:

- O, mày quen 3 con nhò đấy à?!

- Mai đi học khác biết!

Joey hơi cười, nụ cười đầy bí ẩn làm Erik có chút lạnh người

Chỉ còn mỗi Kai là đứng bên cạnh chẹp miệng đầy tiếu nuối

Mịa ... mình định ra làm anh hùng cứu mỹ nhân mà =.=! Haiz ...

Chương 7

Sau giờ học căng thẳng và quấy muốn banh cái nhà hàng, siêu thị, shop quần áo đủ thể loại thì 3 đứa nó mới chịu về nhà. Nhưng chỉ được 1 lúc thôi, người ta lại thấy từ ngôi biệt thự mới có người chuyển đến lại có 1 chiếc siêu xe phóng vụt ra ngoài và người cầm lái là Lyn

- Let's go, Lyn!

- Phóng hết ga cho phiêu đi mày!

Eri và Rin ngồi sau, quấy muốn bay cả cái ô tô

10 phút sau:

- Ô sao cái chỗ này quen quen á mày!

- Ờ, tao cũng thấy thế!

Rin và Eri bắt đầu xì xầm

- Im, chúng mày nhìn nhầm rồi!

Lyn gất, giọng điệu đúng kiểu cái đọt nhỏ vẫn còn là công chúa cưng của dòng họ Fullbuster ý =.=

10 phút sau nữa:

- Ô, hình như vẫn là chỗ vừa nãy mà!

- Đúng rồi, hình như thế mà nhỉ!

- Im, đã đui rồi còn phát biểu liều!

10 phút sau sau nữa:

- Đây rồi! Đúng chỗ vừa nãy bọn mình đi qua đây rồi!

Rin vỗ đùi cái đét, nói giọng chắc nịch

Lyn định lên tiếng phủ nhận thì Eri đã gân cổ lên cãi:

- Mày dám cãi không?! Cái quán ăn sáng ở trước cửa có cái cây này, bên cạnh là cây cột điện nhá! Tao nhìn thấy 3 lần rồi đấy con ạ!

Vừa nói tay lại còn chỉ chỉ vào cái quán ăn sáng làm vật chứng

Khoa trương hết chỗ nói luôn!

Lyn cạ lờ, không cãi được mà cũng không thể nhận tội về mình, nhận tội về mình khác nào tự nhận mình lệch phương hướng cho nên lựa chọn ý tốt nhất, im lặng

Người ta kể rằng, tối ngày hôm đó, có 1 chiếc siêu xe cứ đi lòng vòng quanh khu phố đó suốt cả tiếng đồng hồ làm người ta cứ tưởng nhóm khủng bố IS sang đây tham khảo địa hình mà chui hết vào trong nhà.

Lòng vòng phải đến cả tiếng đồng hồ, cuối cùng chiếc siêu xe cũng dừng lại được trước cái biển to lớn, ánh đèn nhấp nháy nhấp nháy 2 chữ: Bar Devin

Mà bên ngoài đang có 1 cậu con trai gọi điện về cho gia đình:

- Alo, mẹ à?!

- Suốt ngày chỉ biết có mẹ mày thôi, tao đây, thằng bố mày đây!

- ... Bố à?! Bố mẹ đang làm gì thế ạ?!

- Bọn tôi đang ngủ thì bị anh phá đám đây!

- Con ... con xin lỗi!

- Lỗi làm gì, biết điều thì tắt máy đi!

Giọng Nhật Duy oang oác, Joey bên này còn có thể nghe loáng thoáng giọng nói nhẹ nhàng của mẹ cậu:

- Duy, đưa điện thoại đây, mau! Anh đưa đây để mẹ con tôi tâm sự tí nào!

- Không, nó tắt máy rồi, nó bảo nó đang bận đi bar!

Joey nghe thế mà giật mình ... hình như bố cậu đặt vệ tinh định vị coi cậu đang làm gì, ở đâu thì phải mà phán chuẩn như thánh ý!

Joey cười mím, giọng nói dịu dàng tràn ngập yêu thương:

- Thôi, con chào bố mẹ! Bố mẹ làm gì thì cứ làm tiếp đi nhé!

- Thằng quý, mày nghĩ cái gì ở trong đầu thế hả?! Tin mai tao sang đây gõ cổ mày đá cho 1 trận không?!

- Haha ... bố có sang thì rủ luôn cả mọi người sang cho vui nhá!

Joey cười rồi tắt ngay điện thoại vì cậu biết, nếu còn chần chừ thì cái lỗ tai này sẽ bị tra tấn ngay và luôn bởi giọng ca vàng của Nhật Duy đại lão gia. Nhưng mà, công nhận là có chút nhớ mọi người. Joey nghĩ, tâm trạng chợt có chút buồn

Cậu định bụng là đi vào kia quẩy tiếp, cơ mà đi được giữa đường thì đột nhiên đổi hướng sang WC ==

5 phút sau:

Cạch

2 cánh cửa phòng WC đối diện nhau cùng lúc mở ra, 2 gương mặt 2 đôi mắt tròn tròn nhìn nhau. Và rồi, tiếp đó, 2 giọng ca thánh thót cùng lên sân:

- Á!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

- A!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

- CẬU LÀM GÌ Ở ĐÂY VẬY?!

Lyn tròn mắt nhìn Joey, rồi trong đầu nhỏ chợt nghĩ ra cái gì đó, Lyn giờ nắm đấm vào thể chuẩn bị ướn nhau:

- Cậu ... biến thái! Định đi rình người ta đi WC phải không?!

Joey tức đến hộc máu mồm. Đường đường là cậu chủ của 2 tập đoàn lớn mà phải đi làm cái việc đáng hổ thẹn như thế ư?! Có mà chi cần cậu hú 1 cái là cả tá người đến show ra cho cậu xem ấy chứ! ==

Nghĩ thôi mà đã ức, nhưng rồi, lại tính ngộ ra việc gì đó, Joey chỉ tay thẳng mặt Lyn:

- Cậu mới là người biến thái ấy! Đây là WC nam mà, cậu vô đây làm gì?!

- WC thì còn để làm gì nữa?! Mà đây rõ là WC nữ nhá, chính cậu mới là người biến thái!

- WC nam thì có!

- Nữ!

- Nam!

- Không tin thì ra ngoài kiểm nghiệm!

- Đi!

2 người, hùng hục lửa giận đi ra ngoài kiểm chứng

Lyn chắc chắn là nhỏ không đi sai, tại chính mồm Kai chỉ cho nhỏ là WC nữ ở bên phải mà, mà cái loại hần, có cho tiền chắc cũng không dám chỉ sai!

Joey cũng chắc chắn là cậu không đi sai. Tại sao ư?! Tại vì cái WC của cái quán bar này chính là do chính tay Joey này thiết kế lên đó! Không khéo cậu

còn thuộc cái đường đi WC này hơn cả đường về nhà nữa ấy chứ!

2 người, 2 suy nghĩ, cả 2 đều cho rằng mình đúng mà không ai chịu nhường nhịn ai.

Cho đến khi, nhìn thấy cái tấm bảng to tướng kia thì 1 người há hốc còn 1 người thì cười khinh:

- Thế nào?! Biến thái thì nhận đi lại còn chối! Vừa ăn cắp vừa la làng!

Joey cười há há, ánh mắt ra vẻ thông cảm

- Ồ ... rõ ràng ...

Lyn há hốc, không biết nên nói như thế nào

Cho đến khi ra ngoài ngoài kia, hòa vào sự nòng chảy của những con người đang quẩy hết mình kia, Joey ngửa mồm liền mang ra kẻ, Rin, Eri và Kai được dịp cười muốn banh nóc nhà, Erik vì do bị ép phải đi viện mà không thể hòa vào cuộc vui tối nay được cho nên bọn nó vẫn chưa hề biết Joey, Kai và Erik có quen biết.

Lyn ngượng chín mặt, đành đổ tội cho Kai:

- Là do Kai, cậu ta chỉ đường cho tôi!

- Ồ ... tôi chỉ đúng đường mà!

Kai ngớ người ra

Lyn lăm le nắm đấm:

- Cậu còn cãi?! Chính mồm cậu bảo tôi là đi thẳng rẽ phải xong lại rẽ phải tiếp nhá!

- Bà trẻ ơi, tôi bảo đi thẳng rẽ phải xong rẽ trái! =.=

Kai khóc không ra nước mắt, cậu đã giúp người ta rồi còn bị người ta chửi lại nữa, nhục ... quá nhục!

- Này, nếu muốn rình tôi đi WC thì cứ nói thẳng ra đi, có khi tôi thương tôi tặng cho mấy bức hình show hàng của tôi đó!

Joey nói giọng rõ là gạ đòn

Cả bọn được dịp cười banh xác, cười nỏ lửa, cười như chưa được cười

Chỉ có Lyn là ngồi 1 góc, tay nắm thành quyền, tự nhủ trong đầu:

Joey, đợi đó, sẽ có ngày tôi đòi lại lòng tự tôn của tôi! Cậu cứ đợi đấy!

Có 1 sự thật mà cả thế giới biết, mỗi Lyn nhà ta đã không biết rồi còn tỏ vẻ, chính là bệnh không xác định được phương hướng. Vâng, chính do cái bệnh thâm niên này đã tạo nên bi kịch của ngày hôm nay.

=.=

Bạn đang đọc truyện *Siêu Quý Học Viện Noble School* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Sáng hôm sau, cánh cổng học viện Noble School hôm nay lại nhộn nhịp hơn bao giờ hết bởi có 1 đám người bí ẩn mặc áo đen đứng ở trước cổng trông thực sự là rất dọa người. Tất cả học sinh đến trường đều không kiềm nổi hiếu kỳ mà đứng lại tụ tập hóng hớt

- Chị Mika, bọn nó chưa đến đâu ạ!

1 con nhỏ lớp 12A1 chạy tới, thì thầm vào tai Mika

Nghe được tin này, khóe miệng Mika càng nhếch lên một cách ngạo mạn. Nhỏ bám vào tay của người đàn ông trung niên mặt dữ tợn bên cạnh, giọng nói nũng nịu chả giống khí chất của chị đại 1 tí nào cả:

- Bố ơi, bọn nó chưa đến! Hay là mình cứ đứng đây đợi đi, tí nữa bọn nó sẽ đến mà, xử luôn tại chỗ cũng được!

Quần chúng đứng xung quanh thấy cái hành động này, ai nấy đều toát mồ hôi hột nhìn người đàn ông trung niên kia. Mika “chị đại” gọi người đó là “bố”, vậy không lẽ ... người đó là ... đại ca lừng lẫy thế giới đêm – Watashi Hiroshi

Ông Hiroshi hơi nheo mày, liếc nhìn chiếc đồng hồ mạ vàng trên tay, giọng nói khó chịu:

- Ta sắp muộn giờ rồi, hay là lần sau đi!

- Bố ... bọn nó đã đánh con đấy, đến bố còn chưa dám đánh con mà bọn nó đã dám đánh rồi!

Nhỏ Mika đồng đánh kêu lên

Vừa dứt lời thì 1 chiếc xe thể thao dừng lại, người trên xe bấm còi inh ỏi:

- MẤY CÁI NGƯỜI NÀY, ĐẸP RA CÁI COI!

Lyn thò đầu ra quát lớn, thu hút tất cả sự chú ý về phía mình

Nhỏ Mika kích động reo lên, tay chỉ về phía chiếc xe:

- Đây rồi, chính là bọn nó đấy bố!

Ông Hiroshi không nói gì, phát tay 1 cái, đám người mặc áo đen biết điều mà đi đến lối bọn nó ra đứng trước mặt 2 bố con nhà họ

Nét cười ngạo mạn trên mặt nhỏ Mika ngày càng đậm, nhỏ chỉ tay lần lượt vào mặt 3 đứa nó:

- Bố, con này nó thái độ chảnh chọe với con, con này dám vịn tay con, còn con nhỏ này dám tát con ấy bố ạ!

Ông Hiroshi nhìn bọn nó, hơi nhíu mày. 3 cô bé này thoạt nhìn có vẻ ngoài xinh xắn thế này mà ai ngờ lại “hỗ báo” như thế cơ chứ. Đúng là không được trông mặt mà bắt hình dong

Ông Hiroshi còn chưa kịp nói gì, cô con gái cưng của ông đã lớn tiếng:

- Máy người còn chờ gì nữa, “chính” bọn nó đi!

Ông chủ đã dạy, lệnh cô chủ chính là lệnh ông chủ, cãi là giết nên bọn họ còn biết làm gì ngoài bất đắc dĩ xông về phía 3 cô bé còn đang ngỡ ngàng chưa hiểu chuyện gì xảy ra kia. Hiện tại trước cổng trường đang xảy ra 1 vụ ẩu đả, trông tình hình rất là loạn.

3 đứa nó do không chuẩn bị gì trước nên cũng bị trúng vài đòn mới ý thức được chuyện gì đang xảy ra

- Chết tiệt!

Rin chửi thề 1 câu rồi 3 đứa nó cùng xông vào đánh trả quyết liệt

Quả không uống 3 đứa nó đã tham gia khóa huấn luyện đặc biệt do chính các bố mẹ đào tạo nha, chỉ chưa đầy 15 phút, hơn 30 người mặc áo đen đều gục dưới tay bọn nó

Những người đứng ở ngoài xem chỉ biết há hốc

Hơn 30 người đấy, đệ của đại ca Hiroshi lừng danh là bất bại đấy, giờ đây chẳng phải đã bại rồi sao?! Lại còn là bại dưới tay của 3 con nhỏ không rõ danh tính

Ông Hiroshi tức tối mặt, nhỏ Mika đứng cạnh mặt cũng tối không kém

Lyn phui tay như kiêu vừa làm việc gì dơ bẩn lắm ý, nhỏ nhìn ông Hiroshi, giải thích:

- Đây ông già, lần sau tìm hiểu phải trái đi rồi hẵng kéo đàn kéo ống đến đây gây chuyện nhá!

- Mày ...

Nhỏ Mika giờ ngón trở lên, nghiêng răng nói

Rin chợt nắm lấy ngón tay của Mika, thì thầm:

- Ngón tay đẹp nhỉ, lỡ mà gãy mất chắc là uống lắm!

- Này cô kia, cô nói cái gì thế hả?!

Ông Hiroshi giật mình gạt tay của Rin ra khỏi ngón tay của cô con gái cưng của ông. Gia đình ông đã mất 1 người rồi, không thể mất thêm 1 người nữa.

Eri nãy giờ im lặng chợt giờ tay lên nâng cằm nhỏ Mika, rồi chợt bóp chặt lại, khiến nhỏ Mika giật mình sợ sệt nhưng cũng không dám cử động. Đôi mắt màu đỏ ngọc sắc như dao cạo:

- Ấy dà ... mặt trái xoan cơ đấy, nhìn cô cũng xinh ra phết đấy chứ nhỉ! Chỉ tiếc là cái tính cách của cô ... làm tôi ghét!

- Tôi ... tôi ...

Nhỏ Mika lấp bắp, mồ hôi tuôn ra như tắm

- Dừng lại!

1 giọng nói bá đạo quen thuộc vang lên

Eri bặm môi, tại sao lúc nào cứ đến lúc này là lại bị chen ngang vậy?!

Nhỏ khó chịu ra mặt, quay lại thì đập vào mắt là 2 khuôn mặt đẹp trai ngồi ngồi, 1 người nhỏ vừa lạ vừa quen, người còn lại thì không nói, chính là thằng bạn trên – Kai

Còn cái tiếng nói vừa nãy, chắc là từ cái cậu bạn đi bên cạnh kia rồi.

Nhìn cái mặt này, nhỏ chợt nhớ lại cái buổi sáng hôm qua, chính là cái thằng cha lăm chuyện xía miệng vô chuyện của cô đó, tự nhận là anh trai nuôi của con nhỏ hồng hách kia, tên là Erik thì phải

Thù mới giờ thêm thù cũ, sắc mặt Eri khó coi hơn bao giờ hết, giọng nhỏ trầm trầm:

- Lại là cậu à?! Sao lúc nào cũng xía vào chuyện của tôi vậy?!

- Tôi thích!

Erik gân cổ lên cãi

Eri để ý Erik, hôm nay cậu ta khác với hôm qua, tướng đi có phần oai phong khí chất hơn hôm qua rồi, không phải cái kiểu tay này giữ tay kia nữa

Nhưng rồi rất nhanh đã đá bay cái suy nghĩ vớ vẩn đó ra khỏi đầu, cãi nhau ư, nghề của nhỏ rồi:

- Thích, cậu là ông tôi à mà muốn làm gì thì làm hả?!

- Tôi lên chúc ông từ bao giờ vậy?! Đến vợ tôi còn chưa cưới nữa!

- Ha ... tôi nói thế thì cậu cũng phải hiểu là trong mắt tôi cậu già như thế nào chứ!

Bla bla ...

Vâng, 2 bạn trẻ cãi nhau ngày càng kịch liệt mà không để ý rằng có cặp bố con nào đó đã âm thầm rút lui

Rin ngó người nhìn Erik, đoạn quay ra thì thầm với Lyn:

- Hình như là cái người hôm nọ thì phải!

- Ồ!

Lyn gật đầu đồng tình rồi nhỏ lại quay ra hỏi Kai:

- Cậu bạn kia tên gì vậy? Bạn của mấy cậu à?!

- Ồ! Nó ngồi cùng với bọn tôi, tên là Erik!

Kai gật đầu trả lời, mắt vẫn đang nhìn cái gì đó rất chăm chú

- A, chào buổi sáng đồ biến thái!

Joey sau khi đi cất xe về, thấy Lyn liền nảy ra ý định trêu chọc, lại còn cố nói to để cho bàn dân thiên hạ nghe thấy nữa hại Lyn ngượng muốn độn thổ

Lyn lườm Joey muốn rách mắt, nhỏ gằn giọng:

- Ai biến thái hả?!
- Cậu chứ còn ai?! Haha ...
- Tôi hỏi lần cuối, ai biến thái?!

Lyn nghiêng răng, đôi mắt xanh biếc ánh lên vẻ dọa dẫm

Joey nuốt khan, trông Lyn lúc này thật đáng sợ, cậu thực sự là sai lầm khi đi trên cái con hồ cái này.

Joey lắp bắp:

- Câ ... Cậu ...
- Hả?!

Lyn nhướn mày, ánh mắt vẫn sắc như dao cạo

Joey bị dọa, giật mình sửa thoại luôn:

- À, thằng Kai ... thằng Kai biến thái!

Kai đứng ngay bên cạnh, đang chăm chú say sưa nhìn cái gì đó đột nhiên bị điểm tên thì không khỏi gất gỏng:

- Thằng mất dạy, nói gì đó?! Có mày biến thái ý con ạ!
- Há há há ... Kai là loại biến thái! Đúng là bệnh biến thái không chữa 1 ai, kể cả những người đẹp trai!

Rin cười như muốn chết đi sống lại

Kai được Rin khen, hơi bị sượng luôn, nhưng rồi lại nhớ đến vẻ trước mà trợn mắt gào lên:

- Lại đến lượt cô nữa!
- Hahaha ...

Sân trường mới vừa nãy còn căng thẳng mà giờ đây lại cực kỳ náo loạn bởi những tiếng quát tháo nhau của 6 bạn trẻ nọ

...

Tối hôm đó, ở dinh thự của gia tộc Watashi, có 1 người đàn ông trung niên ngồi uống trà 1 cách khép nép chứ không được oai phong凛凛 như mọi ngày. Nhìn vậy ta có thể thấy, uống trà với ông ta, còn 1 người nữa. Nhưng với cái tấm màn được thả xuống nhằm che chắn bên trong căn phòng, ta chỉ có thể nhìn thấy được ánh mắt của người đó, 1 ánh mắt lạnh lùng mang đầy hận ý.

Người kia nhàn nhạt lên tiếng:

- Sao phải như thế?! Tôi thấy không thoải mái đâu!
- Vả ... vâng!

Ông Hiroshi lắp bắp, cố gắng ngồi thẳng lưng 1 cách thoải mái nhất có thể

Người đối diện nhếch mép:

- Nghe nói lần trước ông đã cho người đánh họ?!
- Ph ... Phải!
- Còn cho cả người bắn súng?!
- Vả ... vâng!
- Ha ... họ vẫn sống sò sò ra đấy thôi!
- Tô ... tôi ...
- Ông thật làm tôi thất vọng đó ông Hiroshi!

Người đối diện nói, miệng nhấp 1 ngụm trà

Ông Hiroshi nghe thế, mặt mày tái mét, vội vàng quỳ xuống dập đầu lia lịa:

- Tôi ... tôi xin lỗi! Xin hãy cho tôi thêm 1 cơ hội nữa!

- Quá nhiều cơ hội rồi ông Hiroshi à! Đại ca cái quái gì chứ?! Vứt cái danh hã huyền đó đi cho chó gặm được rồi đấy!

Người kia vừa nói, tay vừa mên mê vuốt ve chiếc súng bạc có gắn giảm thanh trên tay, nòng súng hơi lóe sáng dưới ánh đèn

Ông Hiroshi mặt tái mét, vội vàng dập đầu đến tóc máu:

- Cho tôi thêm 1 cơ hội nữa thôi, cô ...

Chỉ mới nói đến đây, viên đạn bạc bắn ra trúng giữa mi tâm của ông ta. Ông Hiroshi ngã xuống, 1 dòng máu đỏ lỏm từ trên trán chảy xuống trông thật kinh dị, mắt ông ta mở to, miệng há hốc

Người kia nhếch mép, lấy trong túi ra 1 tờ giấy màu đỏ rồi ghim xuống bằng mũi tên cũng màu đỏ, rồi nhẹ nhàng dời đi như chưa có chuyện gì xảy ra.

Ngay sau khi người bí ẩn đó dời đi, tòa dinh thự đó cũng phát nổ, không để lại 1 chút dấu vết nào cả, tất cả những người ở trong tòa dinh thự đó không một ai sống sót.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Quỳ Học Viện Noble School* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Tối hôm đó, Erik đang ngồi ở bar chém gió cùng Kai và Joey thì chợt nghe được điện thoại. Mặc dù trong lòng có chút không thoải mái vì bị làm phiền nhưng cậu vẫn cầm điện thoại đi ra ngoài nghe. Kai và Joey không mấy để ý, vẫn tiếp tục cuộc vui

Rồi không biết Erik đã nói những gì, nội dung ra làm sao mà chỉ chưa đầy 1 phút sau, Erik đã chạy vội vào trong với bộ dáng hốt hải, cậu ta không kịp nói gì nhiều, chỉ đến lấy chìa khóa xe của cậu ta rồi lại chạy đi đẩy lên cho Kai và Joey không ít tò mò

- Nó làm sao thế?!

Joey tò mò hỏi

- Kệ đi, chắc nhà nó cháy đấy!

Kai cười cười, giọng điệu trêu đùa

- Nhà nó cũng là nhà tao với nhà mày đấy! =.=

- ...

...

Lại nói đến Erik, sau khi nhận được cuộc điện thoại của đàn em thông báo rằng nhà ông Hiroshi đột nhiên bị nổ banh xác, tất cả mọi người trong nhà không có ai sống sót kể cả ông ta và con gái ông ta thì liền lập tức phóng xe như bay tới đây

Nhìn đồng hồ nát trước mặt mà tâm Erik không khỏi lạnh lùng. Biết là ông Hiroshi nhiều đối thủ, nhưng ông ta dù sao cũng là đại ca lưng lầy thế giới đêm mờ, lại thêm cái danh là bố nuôi của Erik này cho nên chưa ai dám động vào ông ta cả.

Vậy ... người này rốt cuộc là ai, tại sao lại to gan đến mức độ này?!

Erik đảo mắt liếc nhìn xung quanh, chợt thấy 1 chiếc phi tiêu đã bị cháy đen thui, nhưng có thể thấy đuôi của chiếc phi tiêu là màu đỏ, bên cạnh là 1 mảnh giấy nhỏ xú màu đỏ, bên trên có 1 chữ màu trắng: A

Cầm chiếc phi tiêu cùng mảnh giấy lên cẩn thận đút vào túi, Erik thở dài, trước hết là phải dọn dẹp chỗ này và tổ chức tang lễ đã rồi tính sau.

...

Ngày hôm đó, tang lễ thật ảm đạm, nạn nhân là đại ca xã hội đen danh tiếng Watashi Hiroshi, người đến nhiều vô kể, họ khóc lóc, kêu than, tiếc nuối nhưng trong số họ có mấy ai thật lòng?!

Ngày hôm đó, Noble School cũng chịu sock không kém, chị đại Mika đột ngột qua đời khiến đàn em của chị mất mát hơn bao giờ hết, đứa này khóc, đứa kia than, bây giờ đi đến đâu cũng đều phải khép nép chứ đâu có dám nghênh ngang như trước nữa

Đột nhiên 1 con nhỏ xông đến bóp chặt cổ Rin đang ngồi uống nước dưới canteen, con nhỏ đó gất lên, nước mắt dàn giữa:

- Con quý, là tại mày, tại mày nên chị Mika mới như thế! Tất cả là tại bọn mày!

Rầm

Con nhỏ đó vừa nói hết câu liền bị Rin đẩy mạnh ngã vào chiếc bàn gần đó, tất cả đồ ăn thức uống đều đổ hết lên người con nhỏ đó, bộ dạng trông cực kỳ thảm

Rin nhẹ nhàng bước từng bước đến gần con nhỏ đó, cất giọng lãnh đạm:

- Tại bọn tôi?! Cậu có chứng cứ gì mà dám nói thế?!

- Còn không phải là bọn mày?! Trước đây chị Mika sống rất yên ổn, nhưng từ khi bọn mày đến đây, chị ấy ...

Nói đến đây thôi, con nhỏ đó đã nấc lên, mọi người ai nhìn vào cũng đều thấy cũng tội nhưng thôi cũng kệ, ai bảo đột trước hồng hách ngang ngược cho lắm vào, giờ cho biết mặt!

- Ai bảo cứ thích tỏ vẻ, quả báo thôi!

Lyn bữu môi chẹp miệng nói, vẻ bất cần lộ rõ

- Thật, con người ai chả phải chết, chỉ có điều là chết sớm hay chết muộn thôi! Còn con nhỏ đó chắc gây tội lắm nên ông trời ông cho nó chết sớm 1 tí! Haha ...

Eri không có cái gương bên cạnh, trông trông trái hẳn, mất hết cả hình tượng trước đây của nhỏ

Mọi người nghe bọn nó nói mà gật gù

- Mày ... bọn mày ...

Con nhỏ kia không thốt được nên lời, liền ôm mặt chạy thẳng, bọn nó nhìn theo, chỉ biết lắc đầu chẹp miệng, điển hình của 1 thành phần fan cuồng là đây!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Quỳ Học Viện Noble School* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10

Sau 1 tuần chấn động, cái gì rồi cũng sẽ quay lại trở về quỹ đạo bình thường của nó, chuyện của gia đình Watashi cũng dần bị lãng quên, kể cả mảnh giấy cùng cái phi tiêu bí ẩn kia

Giờ toán - 12A1:

Rin đang nằm ngủ thì chợt 1 viên phấn xé gió bay đến đập thẳng vào đầu nó. Theo phản xạ, Rin đứng phắt dậy, gào lên:

- Ai?! Ai dám phá giấc ngủ của bọn công chúa?!

Bọn học sinh trong lớp đang nhìn nó bằng ánh mắt kì lạ ... như kiểu nhìn thấy sinh vật lạ ấy, còn 3 thằng bạn trên thì vừa nhìn nó vừa cười ha ha, bên cạnh là nhỏ Eri và nhỏ Lyn dè dặt kéo vạt áo nó, mắt đứa nào đứa nấy cũng đều cổ lểch về phía trên bục giảng

Rin ngược cái đôi mắt tím biếc của nó nhìn lên bảng thì thấy bà giáo đang sa sầm mặt mày đứng trên đó, trên tay vẫn còn cầm cái thước đang kẻ dở cái hình trên bảng

Rin nuốt khan, giờ nó mới ý thức được cái việc nó vừa làm, mặt mày cứng đờ, không biết nên nói gì cho phải

Không khí trong lớp giờ đây thật căng thẳng

- CÔ RIN, CÔ LÊN GIẢI CHO TÔI BÀI TOÁN NÀY, NHANH LÊN!

Rin lầm lũi đi lên, cầm cái thước với viên phấn mà tay run run, liếc nhìn quyển sách nâng cao mà đầu óc mù tịt, cái gì mà phương trình mặt phẳng trong không gian, xong lại còn cái gì mà vector chỉ đường, bla bla ... Tóm lại là nó không có hiểu

Rin đứng bất động trên đó 1 lúc lâu, bà giáo bắt đầu sốt ruột:

- Ô cô kia, giải nhanh lên! Cái thời gian cô đứng trên đấy đủ để tôi dạy hết các bài tập trong này rồi đấy!

- Cô ơi ... em ... không biết!

- Không biết? Tôi tưởng cô nghĩ cô phải biết chứ!

- Do em không biết gì hết cho nên nghe cô giảng em mới buồn ngủ ạ!

- Cô ... cô ...

Bà giáo ức nghẹn, ngón trỏ chỉ thẳng mặt Rin, bà ta hét lên đầy giận dữ:

- Cô ... xuống dưới sân thể dục chạy 5 vòng cho tôi mau!

Có đứa nào đó lầm lũi nhận lệnh ra về học sinh ngoan, nhưng trong lòng nó thì lại đang thầm chửi rủa:

Bà giáo, con Rin này ghim bà rồi đấy!

...

Có lẽ, trong tất cả các môn học, môn học bọn nó thích nhất chính là Anh Văn bởi lẽ Fiore cũng coi như là thuộc châu Âu cho nên Fiore dùng tiếng Anh - ngôn ngữ quốc tế để giao tiếp. Vậy nên đối với bọn nó, tiếng Anh dễ như trở bàn tay rồi

Trái lại với mấy con bàn dưới, 3 thằng bàn trên đối với tiếng Anh mà nói là không hề có hứng thú, ghi nhớ từ mới thôi cũng là cả 1 vấn đề rồi. Có trách thì phải trách tại sao bọn cậu lại không thể hưởng được mấy cái gen IQ 150 gì đó của các vị phụ huynh =.

Không có hứng thú cộng thêm không hiểu nữa, cho nên vào giờ kiểm tra Anh Văn giữa học kỳ II, bọn cậu còn biết làm gì khác ngoài ngồi chém gió, nếu có chữ nào trong cái tờ giấy kiểm tra đó thì chính là do tình mắt liếc được của mấy đứa bàn dưới rồi theo cảm giác cá nhân mà viết bừa vào thôi =.

Và hôm nay, chính là ngày trả bài kiểm tra Anh Văn

Thầy giáo dạy Anh Văn không giống những thầy cô giáo khác, cơ sở vật chất nhà trường đều có, cần phải sự dụng triệt để bằng cách kết nối máy tính của các thầy cô vào màn hình máy chiếu vốn để dạy học, Enter 1 phát là cả cái bảng điểm hiện ra, học sinh dưới lớp tự mà tìm tên và điểm của mình, vừa nhanh lại còn tiết kiệm thời gian nữa

Nhưng thầy giáo này lại cứ thích thêm trò, đi theo lối cổ hủ là đọc tên từng đứa từng đứa 1 từ thấp đến cao làm chúng sinh bên dưới nhột tim muốn chết.

Thầy giáo đọc đã quá nửa lớp mà vẫn chưa thấy bóng dáng của 6 anh chị bàn cuối đâu cả. 3 đứa nó thì chỉ thấy rất đỗi bình thường, chỉ có mỗi 3 bọn cậu là sướng như lên tiên, nhìn bài mà được lên cả top đầu cơ đấy!

Thầy giáo Anh Văn háng giọng, nhìn về phía bọn nó, nói giọng vui vẻ:

- Thầy tuyên dương 3 trò mới đến là trò Rin, Lyn và Eri! Kết quả của 3 trò rất tốt, đứng đầu lớp! Cả lớp cho các bạn 1 tràng pháo tay!

Dưới lớp miễn cưỡng nghe lệnh thầy giáo, tiếng vỗ tay lớp đóp vang lên

Erik không giấu nổi sự hứng thú, liền đứng dậy lên tiếng:

- Thầy ơi, thầy chưa đọc bọn em ạ!

Joey và Kai ngồi dưới, nhiệt tình gật đầu, ánh mắt ngập tràn chờ mong. Bọn nó ngồi dưới cũng tràn ngập tò mò, không biết bọn hấn được bao nhiêu điểm

Cuối cùng, thầy giáo cũng chịu liếc nhìn bọn hấn, háng giọng rồi lãnh đạm nói:

- Kai, Erik, Joey hả?! Đợi thầy tí!

Nói rồi thầy không nhanh không chậm lôi cái laptop mới cứng ở trong cặp ra, kết nối với màn hình máy chiếu khiến các học sinh ngồi dưới không khỏi bàng hoàng. Con người cổ hủ cuối cùng cũng chịu đủ theo thời đại rồi cơ đấy!

Nghĩ vậy, họ càng thêm tò mò với số điểm mà 3 hot boy của lớp đạt được là bao nhiêu, mất đĩa nào đĩa nấy đều dán vào màn hình máy chiếu.

Nhưng rồi, trên đó không hiện ra bảng điểm trắc gì cả, mà lại hiện ra 3 bài kiểm tra của 3 vị hot boy đang an tọa ngồi dưới kia. Đặc biệt, không phải con số cao vật vờ như họ đã từng tưởng tượng mà lại là con số thấp đến không thể tưởng tượng nổi: 0 điểm, đã thế, bên cạnh còn có lời phê: Nhìn bài nhau, đến chỗ sai cũng giống hệt nhau, với lại các cậu dùng ngôn ngữ ngoài hành tinh, người Trái Đất như tôi không hiểu được!

Bên dưới cười vật vã, thầy giáo cũng hơi tùm tùm, chỉ có 3 cậu hot boy là đen kịt mặt này, mà có lẽ cười lớn nhất chính là 3 con bàn dưới đây, đã thế lại còn vừa cười vừa trêu người nó mới chết chứ:

- Erik oi, He are student là cái gì vậy?!

- Nhìn bài ông Joey kia ... há há ... This is a cái cặp ... ha ha ha ...

- Bài ông Kai mới thốn! We is family ... há há há ...

Dân chúng vốn đã buồn cười rồi, nghe được mấy lời bình từ bọn nó còn càng cười to hơn, hại 3 cậu hot boy ngượng chín mặt, thầm kêu gào trong lòng:

3 con nhỏ đáng ghét, cứ đợi đấy đi!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Quậy Học Viện Noble School* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Giờ thể dục hôm nay là tập bơi khiến bọn nó vô cùng thích thú. Gì chứ bơi là các nàng hơi bị thích à nha ... mặc dù cả 3 đĩa đều không biết bơi, chắc ra đó chơi tạt nước nhau thôi đã đủ mãn nguyện rồi!

Nhưng nói chung vẫn là háo hức

- Lyn, xong chưa?! Ê, nhanh lên nào này!

Giọng Rin lạnh lạnh, hiện tại trong căn phòng này chỉ còn lại 3 đĩa nó

- Xong rồi!

Lyn mở cửa bước ra ngoài, mái tóc đen dài được búi cao khoe cái cổ trắng ngần

- Tốt!

Rin cười hề hề, ánh mắt không giấu được vẻ phấn khích. Nhưng rồi, chợt vang lên 1 giọng nói điệu đà:

- Gương kia ngự ở trên tường, thế gian ai đẹp được dường như ta!

Là Eri, nhỏ đang đứng trước cái gương toàn thân, hất tóc trông rõ sang chảnh

- Chị ơi, chị xinh lắm rồi, chị soi nữa là mòn gương luôn đấy chị Eri ạ!

Lyn thở dài, đẩy Eri đi trước, không quên kéo theo Rin đi ra ngoài khỏi động.

Bọn nó nào có ngờ được, khi cả 3 vừa khuất dạng, có 3 kẻ nào đó liền lên vào trong phòng thay đồ nữ, mà 3 kẻ này nào phải ai khác mà chính là Kai, Joey và Erik. Erik đi cuối nên đành phải nhận nhiệm vụ quan sát đằng sau.

- Đi chưa?!

Joey hỏi khẽ

- Đi rồi!

Erik gật đầu chắc nịch

Chỉ chờ có thế, 3 người rùng rần kéo nhau lần mò trong căn phòng thay đồ chật chội, khổ nỗi là do đột nhập bất hợp pháp cho nên đâu có dám bật đèn nên 3 người đành phải quờ quạng dưới ánh sáng của cái đèn pin mờ mờ ảo ảo

Chợt Erik lên tiếng:

- Chúng mày có biết bọn nó để ở tù nào không đấy?!

1 câu hỏi, chợt đứng vào tim đen, Kai và Joey tạm thời bất động.

Chả là 3 cậu sau bài kiểm tra Anh Văn kia liền nổi lên ham muốn trả thù được ấp ủ trong lòng và ngày hôm nay, chính là ngày quân tử trả thù 10 năm chưa muộn, bọn cậu đã rình sẵn, chỉ đợi thời cơ bọn nó ra ngoài 1 cái là liền xông vào giấu quần áo của bọn nó đi để trả thù

1 kế hoạch cực kỳ là hoàn hảo

Nhưng giờ đây, lại gặp chút trục trặc kỹ thuật

- Ô ... cái bọn này ... tao tưởng 2 đứa mày dòm từ đầu đến cuối mà!

Erik cất giọng có hơi phẫn nộ

Kai cười giả lả:

- Hi ... tao đang dòm thì đột nhiên có tin nhắn của Tiên cho nên ... tao cúi xuống nhắn tin luôn, không có dòm nữa!

Nói rồi chỉ chỉ tay vào mặt Joey:

- Đây này, thằng Joey dòm từ đầu tới cuối đây này!

Joey đang ngớ người, đột nhiên bị điểm tên liền có chút giật mình:

- Cái ... cái gì?!

- Bọn nó để đồ ở ngăn tù nào?!

Kai hát hàm hời giọng rõ bá đạo

- Tao .. tao ...

Joey lấp bắp, cố lục lại trí nhớ của mình. Đầu tiên là Rin gọi Lyn, xong rồi Lyn mở cửa ra ngoài, đi về phía Eri đang soi gương, Rin ở lại đằng sau cất đồ, đồ được cất vào ngăn tù ... 11 ...

- A ... ngăn 112!

Joey vỗ cái đét, khẳng định chắc nịch

Chỉ chờ có thế, Erik liền quỳ 1 gối xuống đối diện với ngăn tù 112 để thực hiện nghĩa vụ của mình ... phá khóa, mà bên cạnh là cái tù 111 có cấm khóa khiến Erik không khỏi ngạc nhiên mà nghĩ thầm:

Con gái con nưa gì mà ầu ẩu thế không biết!

Nghĩ thì nghĩ thế thôi chứ Erik vẫn rất tập trung để hoàn thành nhiệm vụ. Cậu cẩn thận dứt 2 sợi dây thép mảnh vào ổ khóa, vặn trái vặn phải, vặn bên này vặn bên nọ. Cuối cùng, trong không khí im lặng có thể nghe rõ được cả hơi thở này vang lên 1 tiếng Cạch

Đặc biệt là .. cái tiếng Cạch này không phải phát ra từ cái tù mà là từ phía cánh cửa ra vào, và ở đó đang có 1 cô gái đứng sừng sững ở đó

Tạch

Cô gái với tay tới cái công tắc, bóng đèn ngay lập tức được bật lên soi sáng cả căn phòng

Đối diện với đôi mắt tím biếc đầy ngạc nhiên kia, bọn hấn chợt cảm thấy lúng túng, không biết nên nói gì cho phải

Không khí bây giờ rất kỳ lạ

Cuối cùng, người phá hỏng cái không khí này là Rin:

- Các ... các cậu ... làm gì ở đây vậy?!

Nhỏ đang khởi động thì đột nhiên nhớ ra là chưa rút chìa khóa tù nên liền chạy nhanh về đây, mới bật được cái đèn lên, đập vào mắt là cái cảnh 3 thằng con trai tùm vào 1 chỗ trông rất ám muội ở trong phòng thay đồ nữ chật chội này.

Thử hỏi, có đứa con gái nào nhìn thấy cái cảnh tượng này mà trong đầu lại không suy diễn lung tung không cơ chứ!

Bọn hấn không hện mà cùng cười gượng:

- Rin ... Rin ... mọi chuyện không ... không như cậu ...

2 chữ nghĩ đầu chưa kịp phun ra khỏi miệng thì Rin đã chạy vụt đi, vọng lại là tiếng hét í ới của nhỏ:

- THẦY OI, CÓ KÊ ĐỘT NHẬP!!!!!!!!!!

...

Kết quả ngày hôm đó, 3 cậu hot boy đã được vinh dự lên ngồi uống nước chè chém gió với thầy hiệu trưởng.

Tin đồn lan nhanh, danh tiếng của 3 cậu hot boy nổi tiếng bị hủy hoại chỉ trong giây lát.

Sau khi nghe được tin dữ, phần lớn trái tim nữ sinh tan nát. Ai mà ngờ được 3 cậu hot boy đẹp trai ngời ngời thế kia, hài hước thế kia, manly thế kia, giàu có ăn chơi thế kia ... lại là cái loại biến thái cơ chứ!

Haiz ... đúng là không nên trông mặt mà bắt hình dong!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Quậy Học Viện Noble School* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

#12:

Lịch sử đã được lặp lại!

Giờ đây khi đến Noble School, người ta không còn thấy 3 cậu hot boy đập choai ngời ngời, mặt mày sáng lạn, oai phong lẫm liệt như trước nữa mà chỉ thấy 3 thằng cha ăn bận kín mít, cảm giác như đến hạt bụi cũng không chui lọt được vào người của 3 thằng cha đó.

Trong giờ ôn tập thực hành Hóa buổi chiều, thấy 3 thằng cha bịt mặt kín mít, đã thế còn bày đặt đeo kính râm trong nhà, kêu lấy dung dịch HCl thì lại lấy nhầm thành dung dịch Na(OH)2 khiến 3 chị bàn dưới thân là người cùng 1 nhóm không khỏi chán nản.

Cuối cùng, Rin không nhìn được nữa, bèn lên tiếng:

- Này, 3 cậu bỏ cái kính râm ra được không?! Nhìn như khủng bố ấy!

- CÒN KHÔNG PHẢI TẠI CẬU?!

Bọn hấn đồng thanh, âm điệu giận dữ thấy rõ.

Rin biết điều liền im lặng, gờ mà động vào 3 con cộp này chắc chỉ còn nước ăn tối. Rin sáng suốt thầm nghĩ trong đầu.

Lyn và Eri hết nhìn Rin lại nhìn sang bọn hấn, cuối cùng đành thở dài rồi lại cắm cúi xuống làm bài thực hành.

Chợt bạn lớp trưởng là thành viên của nhóm 1 – nhóm ở cuối lớp chạy lên nhóm bọn nó, nói:

- Mấy cậu ... có thể cho tớ xin 1 ít HCl được không? Nhóm tớ hết rồi!

Vừa nói cậu ta vừa đưa cái lọ thủy tinh bên ngoài có chữ “HCl” về phía bọn nó.

Eri phóng khoáng, đổ cho cậu ta hấn 1 nửa lọ rồi phát tay 1 cái trông rõ kiêu.

- Cảm ơn!

Lớp trưởng cúi đầu, tính chạy đi thì tiếng Eri vang lên:

- Cậu tưởng bọn tôi cho không cậu à?!

- ???

- Bao giờ làm báo cáo thực hành thì mang lên đây bọn tôi xem mới!

Eri thân nhiên nói, trong lòng chợt cảm thấy mình thật thông minh

Đối diện với đôi mắt xanh trừng lên hăm dọa của Lyn, cậu ta còn biết làm gì ngoài gật đầu rồi chạy nhanh về nhóm mình, vuốt ngực thở hổn hển.

Nhóm trên đáng sợ quá!

Lyn cầm ống nghiệm chứa dung dịch HCl, đốt cháy đèn cồn, chuẩn bị mang ống nghiệm đun nóng thì đột nhiên tay Joey lại gạt vô ống nghiệm khiến nó rơi xuống vỡ tan

2 bạn trẻ luôn cuống cúi xuống dọn dẹp

Bà cô dạy Hóa hơi nhũ mày, nhanh chân đi đến lớn tiếng:

- Có việc mà ồn ào vậy? 2 cô cậu tới đây là để phá lớp hả?! Nhanh làm tiếp bài thực hành cho tôi! Bây giờ đã là gần 6h tối rồi, các cô cậu có muốn về không hả?!

Kai nghe thế, chợt trong đầu có chút suy nghĩ

Tại sao bà cô này lại không bắt bọn nó dọn dẹp hiện trường mà lại bắt bọn nó đi thực hành luôn?! Có chút kỳ lạ! Cậu quay sang liền thấy Erik cũng đang chăm chú nhìn bà giáo bằng ánh mắt khó hiểu. Có lẽ 2 cậu có 1 suy nghĩ giống nhau rồi!

Lyn đứng thẳng dậy, nhanh chóng lấy ống nghiệm khác, chuẩn bị cho dung dịch HCl vào ống nghiệm thì ở dưới nhóm 1, cậu bạn lớp trưởng hiện cũng đang cầm ống nghiệm hơ hơ trên lửa rồi để vào đun nóng.

Rồi đột nhiên 1 tiếng “BÙM” vang lên

Cả lớp sững sờ nhìn xuống dưới nhóm 1, bộ quần áo bảo hộ bị cháy khiến tay chân của cậu ta tiếp xúc trực tiếp với lửa dẫn đến bị bỏng nặng, những thành viên khác của nhóm chỉ bị cháy đồ bảo hộ, tranh nhau dội nước lên người để dập lửa thoát chết.

Cả lớp bàng hoàng nhìn cậu lớp trưởng, tay chân luôn cuống bầm mồi không được 3 số 119.

Kai chợt nhìn lên bục giảng thì thấy gương mặt bà giáo không có vẻ gì là lo lắng, chỉ có hoảng hốt và sợ sệt, nhưng có lẽ, điều khiến bà ta sợ không phải là vụ của cậu bạn lớp trưởng kia.

Cậu bạn lớp trưởng được đưa đi bệnh viện ngay sau đó, tình trạng lúc đầu khá nguy kịch nhưng nhờ được đưa đi cấp cứu kịp thời nên đã qua cơn nguy hiểm.

Học viện Noble School 1 lần nữa lại trở nên náo loạn

Kai từ đầu đến cuối vẫn đều không dời mắt khỏi bà giáo dạy Hóa. Đợi cho đến khi chiếc xe ô tô của bà giáo khuất dạng thì Kai mới quay ra hỏi bọn nó:

- Các cậu có ai biết gì về máy tính không?! Kiểu như xâm nhập vào camera chẳng hạn!

- Cái này bọn tôi chịu! Có thì chắc chỉ có mỗi con Rin biết! Mẹ nó truyền nghề lại cho nó mà!

Lyn thờ dãi đáp, gì chứ đánh nhau thì nhỏ biết rất rõ nhưng nếu nói đến mấy cái vụ công nghệ thông tin máy tính điện thoại này thì nhỏ chịu chết. Còn Eri thì khỏi phải nói rồi, suốt ngày chỉ biết soi gương thôi!

Kai nghe thế thì thờ phào, trên môi nở 1 nụ cười

Joey chợt có chút nghi ngờ:

- Có việc gì thế?!

- Không lẽ ... mà ...

Erik như đoán ra gì đó, cậu thốt lên nhưng ngay lập tức im bặt, điều tra chân tơ kẽ tóc của vụ này cũng không phải điều xấu!

Thấy Erik có vẻ như đã đoán ra, Kai cười cười:

- Mày hộ tao đi!

- Ừ!

Erik gật đầu rồi quay ra mỉm cười với 3 đứa nó:

- Về thôi!

- Thì chả về! Không về thì ở đây làm cái gì!

Eri bấu môi, đứng đĩnh kéo Lyn và Rin đi trước thì đột nhiên tay còn lại của Rin bị kai giữ lại.

Kai cười hề hề:

- Cho tôi mượn Rin chút được không?!

- Mượn?!

Rin mở to mắt ngạc nhiên, nó trở thành hàng hóa trao đổi từ bao giờ vậy?! Bộ muốn mượn là mượn hả?!

Lyn và Eri nghe thế, nhìn nhau, thầm cười gian trong lòng.

Lyn quay lại, cười toe toét, vẫy tay chào Rin:

- Bye nhé, tao về trước đây! Còn Kai nhớ đưa con Rin về nhà cẩn thận đấy không nó lạc đường thì khổ!

Nói rồi, có 2 con nhò nào đó kéo nhau chạy đi, tiếp đó là 2 cậu con trai cũng chạy theo.

Trên sân trường vắng tanh, chỉ có mỗi Rin và Kai đứng đó

Rin gào lên khi thấy cái xe ô tô thể thao quen thuộc:

- 2 CON KIA, ĐỘI TAO MỚI!

Vừa nói vừa định chạy theo thì Kai lại giữ chặt lại nhỏ, ánh mắt vô cùng nghiêm túc.

Rin tức điên người, vung chân định đá 1 cái thẳng cái bản mặt khốn nạn kia thì Kai nhanh nhẹn tránh được. Cứ thế, 1 người tấn công 1 người lại né tránh cực kỳ hoàn hảo.

Cuối cùng, Kai thấm mệt, không chịu được nữa liền bế phốc Rin dậy, đi về phía phòng giám sát.

Rin nằm trong vòng tay Kai, càng giãy ác, cái miệng không lúc nào chịu ngừng:

- Thằng khốn nạn, định làm gì thế hả?! Bỏ tôi xuống, mau!

- Im, nếu không tôi sẽ “chỉnh” cậu đấy!

Kai lên tiếng đe dọa

- “Chỉnh”?! “Chỉnh” cái gì?!

Rin hỏi lại, mặt đỏ bừng, trong đầu nó nghĩ đến mấy cái chẳng trong sáng tẹo nào cả

- “Chỉnh” “giống cái kiểu cậu đang nghĩ trong đầu ấy!

Kai cười gian, cúi xuống nhìn chăm chăm vào mặt Rin

Đây là lần thứ 2 cả 2 người đứng với tư thế rất ám muội

Rin biết điều, liền im bật, nhưng má vẫn gọi là có chút đỏ.

Đến phòng điều khiển, Kai chỉ cần gõ chân lên đạp 1 phát cánh cửa liền gãy đôi, Rin chỉ biết tặc lưỡi cảm thán

Trong này có rất nhiều TV màn hình phẳng, mỗi cái TV tương ứng với 10 cái camera nằm rải rác ở xung quanh học viện. mà trung bình học viện này có đến hơn 100 cái camera, vậy cũng đủ hiểu số lượng TV trong này nhiều như thế nào.

Kai cẩn thận nhẹ nhàng đặt Rin xuống 1 chiếc ghế có số 10, cậu cũng nhanh chóng ngồi xuống cái ghế bên cạnh, khởi động TV số 10

Rin lúc này mới quay ra ngó người hỏi:

- Sao tự nhiên đưa tôi đến đây? Có chuyện gì vậy?!

Kai không nói gì, ngón tay nhanh nhẹn di chuột, tua nhanh thời gian về thời điểm trước lúc lớp 12A1 học thực hành Hóa.

Tất cả mọi thứ đều bình thường, cho đến khi chỉ còn cách giờ học thực hành 1 phút, chợt 3 cái khung hình tối om, mà đây lại chính là 3 cái camera 1 cái ở ngoài hành lang phòng thực hành Hóa, 1 cái ở đầu lớp, 1 cái ở cuối lớp.

Đúng như Kai dự đoán

- Mẹ kiếp!

Kai ức, chửi thề 1 tiếng

Rin từ nãy đến giờ vẫn không thể hiểu nổi rốt cuộc mục đích mình ngồi ở đây là gì.

Đột nhiên Kai hát hăm về cái màn hình, nói với Rin:

- Đó, việc của cậu!

- ???

- Cậu thử hóa giải 3 cái camera đang bị vô hiệu hóa kia đi xem nào!

- Làm không công à?!

- ... Được rồi, tôi hứa với cậu 1 điều kiện được chưa!

- Duyệt!

Rin cười cười rồi nhanh chóng làm “ nhiệm vụ “, bàn tay nó nhanh chóng “ múa “ trên bàn phím. “ Múa “ nhanh đến nỗi kai ngồi ở bên cạnh có nhìn muốn lòi cả mắt ra cũng không nhìn ra được nó bấm những phím gì.

Không khí im lặng chỉ vang lên những tiếng “ lạch cách “ của bàn phím máy tính

Chợt Rin nhú mày, người xâm nhập vào hệ thống này quả thật không đơn giản, 3 cái camera bị xâm nhập được Rin “ cứu giúp “ liền hiện lên 1 chút hình ảnh ... có bóng người đi đến nhưng rồi đột nhiên lại đen ngòm trở lại! Có lẽ bây giờ người kia đang đi xóa bằng chứng đây.

Rin mỉm cười, lâu lắm rồi mới có thể gặp được đối thủ đáng gờm như vậy, trong lòng nó không tránh khỏi phấn khích. Đôi bàn tay di chuyển vốn đã nhanh rồi giờ còn nhanh hơn. Cao thủ và cao thủ, phân thắng bại chỉ trong một vài giây ngắn ngủi, nhanh đến nỗi Kai còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra

Tay Rin bấm vào nút “ Enter “ cũng là lúc trên màn hình hiện lên dòng chữ “ Loading “, tầm 30 giây sau thì hình ảnh đã khôi phục, lúc đầu có hơi nhiễu nhưng về sau lại sắc nét như thường chứng tỏ thực lực của Rin

Kai giờ ngón cái lên, cảm thán:

- Tuyệt thật! Phải chi cô trong bang của tôi thì tốt biết mấy!

Kai nói vậy cũng phải, hiện tại trong bang của cậu đã có chủ lực, bắn súng, kiếm đạo, nhưng tuyệt nhiên lại không có chuyên gia máy tính bởi không có nào ai đủ chất xám mà đi học mấy cái hack nào này cả.

Rin bĩu môi:

- Thôi đi, tôi không cần né! Nhìn mặt cậu thôi tôi đã thấy ngứa mắt rồi còn đòi tôi vào chung bang với cậu nữa!

- Kể cũng phải!

Kai cười lớn

2 người lại tiếp tục dán mắt vào màn hình, cực kỳ là chăm chú

Cho đến khi, nhìn thấy hình dáng của 1 người đang lén lút vào trong phòng thực hành Hóa thì cả 2 người đều thần thò trong giây lát

Là bà giáo dạy Hóa! Bà ta đang lén lút lôi trong túi áo của mình ra 1 lọ thủy tinh có chứa dung dịch màu trắng, nhìn rất giống HCl. Bà ta lấy lọ thủy tinh chứa HCl đổ đi rồi đổ cái thứ dung dịch kia vào, cẩn thận cất về chỗ cũ rồi nhanh chóng ra ngoài

Vậy ra ... người bà ta muốn hại ... là bọn nó! Còn cái cậu lớp trưởng kia ... có lẽ chỉ là người xấu số bị lôi vào trong vụ này mà thôi!

- Chết tiệt!

Kai chửi thề 1 tiếng, nhanh chóng kéo Rin chạy như bay ra ngoài, leo lên 1 xe taxi rồi Kai mở tin nhắn ra, đọc lướt qua 1 tin nhắn của Erik mới gửi cách đây vài phút:

- Cho tôi đến ngôi nhà 56 ở đường X!

Bác tài xế nghe xong, liền khởi động máy, chiếc xe taxi dần hòa vào dòng xe cộ tấp nập của thủ đô Tokyo

Bạn đang đọc truyện *Siêu Quậy Học Viện Noble School* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Cùng lúc đó, ở ngôi biệt thự bình thường cách khá xa trung tâm thủ đô Tokyo, bà giáo dạy Hóa vừa cất được cái cặp lên giường, chưa kịp thay đồ gì thì chợt 1 giọng nói cao vút vang lên ở sau lưng khiến bà ta giật mình hoảng sợ:

- Khá khen cho bà!

Bà giáo hoảng sợ, vội quỳ xuống, dập đầu:

- Tôi xin lỗi ... tôi xin lỗi ... tôi đâu có thể lường trước được sự việc sẽ như vậy! Tôi xin lỗi!

- Hừ, xin lỗi? Trong từ điển của tôi không có cái từ ngữ này!

Giọng nói kia vẫn tiếp tục vang lên, người bí ẩn kia cảm khẩu súng giảm thanh chĩa thẳng vào đầu bà giáo

Bà giáo hoảng sợ hét lớn:

- CÔ ... XIN CÔ CHO TÔI 1 CƠ HỘI NỮA! TÔI XIN CÔ!

- Tôi không có nhiều cơ hội đến thế để cho bà đâu! Camera đã bị phát hiện rồi, chỉ còn mỗi mình bà là nhân chứng sống duy nhất nữa thôi!

Người kia quay lưng đi, giọng nói vang lên, bình thản đến đáng sợ

Bà giáo sợ sệt toát mồ hôi hột, biết rằng số mình không thể thoát chết được trong ngày hôm nay, bà ta liếc xung quanh, liền thấy 1 tờ giấy A4 ở dưới gầm giường, trong đầu bà ta chợt xẹt qua 1 suy nghĩ. Bàn tay bà ta rón rén lấy tờ giấy, vì không có bút cho nên bà ta đành phải cắn ngón tay rồi viết vội lên đó.

Như cảm thấy được điều kỳ lạ của người ở sau lưng mình, người bí ẩn kia liền quay lại, bắt gặp bà giáo đang cầm cúi cặm cũi làm gì đó. Người bí ẩn kia không nghĩ ngợi gì nhiều, liền đi đến giật phắt tờ giấy kia của bà giáo khiến bà ta mất đà liền ngã sอai ra đất

Người kia nhú mồm, nhìn những chữ cái trên tờ giấy trắng tinh được viết bằng máu lem lổc, trông rất đáng sợ:

H

H He

He Li

He Li Be

H He2 Li Be

Nhìn những dòng chữ kỳ lạ này, lúc đầu người bí ẩn kia có chút không hiểu, nhưng cho đến khi nhìn thấy cả chồng sách Hóa học trên kệ của bà giáo kia, người đó mới chợt tỉnh ngộ

Mỗi chữ cái trên kia tương ứng với một kí hiệu hóa học. Liếc qua sẽ thấy khó hiểu, nhưng nếu cộng các số proton của mỗi chất tương ứng, ta sẽ có những phép tính sau:

$H = 1$

$H He = 1 + 2 = 3$

$He Li = 2 + 3 = 5$

$He Li Be = 2 + 3 + 4 = 9$

H He2 Li Be = 1 + 2.2 + 3 + 4 = 12

Nếu thay những chữ số trên vào bảng chữ cái Alphabet thì sẽ có các chữ: A, C, E, I, L

Chỉ mới nghĩ đến đây thôi, sắc mặt của người bí ẩn kia đã trở nên cực kỳ khó coi. Ánh mắt sầm lại chứa đầy vẻ giận dữ ... mẹ già này lại giám để lại bằng chứng?!

Người bí ẩn kia cất giọng cao vút:

- Bà được lắm, đừng trách tôi vô tình!

Nói rồi, viên đạn bạc từ khẩu súng giảm thanh bay thẳng vào thái dương của bà giáo khiến bà ta đổ gục xuống, tử vong ngay tại chỗ, môi bặm lại, mắt trợn tròn

Người bí ẩn kia nhếch mép bỏ đi

Khi người bí ẩn kia vừa khuất dạng cũng là lúc Taxi của Kai và Rin đến nơi. Xe chưa dừng mà 2 bạn trẻ đã mở cửa chạy xuống, để lại bác tài bầm còi inh ỏi:

- 2 cô cậu kia chưa thanh toán!

2 người chạy trước đã bước vào trong nhà và vẫn chưa có dấu hiệu muốn quay lại, bác tài bất đắc dĩ nhả khỏi động xe phóng đi, không quên bỏ lại 1 câu:

- Thanh niên đạo này lão toét thật! Haiz ...

Lại nói đến Kai và Rin, sau khi vào bên trong nhà thì tìm khắp mọi góc ngách thì không thấy bà giáo đâu cả, căn nhà lạnh lẽo trống trải đến lạ

Kai ức, tìm hết tủ lạnh đến ngăn tủ bếp, đều không có

Rin cũng bức, đến cả tủ quần áo trong phòng bà giáo cũng mở ra tìm, tuyệt nhiên lại không mở 2 cái ngăn kéo ra vì đơn giản nó nghĩ ... ngăn kéo bé thế này làm gì có ai chui lọt

2 người gặp nhau ở dưới nhà bếp

Kai ngược mặt hỏi:

- Thấy không?!

- Không!

- Tìm kĩ hơn tí nữa đi!

Kai ra lệnh, cậu lại lục soát nhà bếp và phòng khách 1 lần nữa. Rin gật đầu rồi lại tức tốc chạy lên phòng bà giáo để tìm

Rin lục tung cả cái phòng đó lên, đến sợi lông chân của bà giáo còn không thấy chứ đừng có nói là tìm được bà giáo.

Rin bất lực, nghĩ kỹ chỉ còn mỗi 2 cái ngăn kéo là chưa tìm, nó liền mở ra tìm, sắc mặt đột nhiên thay đổi

Rin hít 1 hơi sâu rồi vội chạy xuống nói với Kai, giọng cực kỳ gấp gáp:

- Kai ơi, tìm ... tìm thấy rồi!

Kai nghe thấy thế, liền tức tốc chạy theo Rin lên phòng bà giáo, căn phòng đã bị xáo trộn, nhìn không khác vừa có 1 cơn bão đi qua là mấy.

Kai nín cười:

- Tôi tưởng ở đây vừa trải qua cuộc chiến tranh thế giới thứ 2 chứ!

- Hứ!

Rin vểu môi, không mấy để ý đến lời trêu chọc của Kai, 1 lòng 1 dạ đi đến cái tủ treo quần áo, lôi cùng lúc 2 cái ngăn kéo ra, kể cả vách ngăn thì nửa thân trên của bà giáo đổ xuống ngay trước mặt Rin và Kai. Đôi mắt bà ta vẫn trợn tròn, miệng vẫn mím chặt lại

Mặt Kai hơi biến sắc, cậu vội chạy đến lôi bà giáo ra hẳn ngoài, thân người vẫn còn mềm và ấm chứng tỏ bà ta mới chết cách đây không lâu

Kai tức điên người, chửi thề 1 tiếng:

- Shit!

Bà giáo này thật to gan! Có gan làm mà lại không có gan chịu! Suýt nữa thì đụng đến bọn cậu mà lại dám tự sát, được lắm!

Chợt Rin lên tiếng:

- Kai oi, có chút kỳ lạ!

- Chỗ nào?!

- Miệng của bà ta!

Rin nói, tay chỉ vào miệng của bà giáo đang được mím chặt lại như cổ ý vậy, có lẽ vì bà ta biết, sẽ có người đến tìm bà ta!

Kai vội vàng lấy tay bóp mạnh miệng bà giáo thì phát hiện có 1 mảnh giấy rất nhỏ được bà ta nghiền chặt giữa 2 hàm răng. Kai nhú mồm, lực ở tay càng thêm chặt hơn khiến 2 hàm răng tách ra, Rin nhanh chóng lấy mảnh giấy đó ra, quan sát rồi chợt nhú mồm

- Là cái gì vậy?!

- Là chữ L!

Rin nói rồi để mảnh giấy lên bàn tay phải rồi gờ ra cho Kai xem.

- Mảnh giấy này được viết bằng máu, có lẽ do ngậm trong miệng đã bị nhòe đi nhưng vẫn còn những nét mờ mờ! Tôi chắc chắn đây là chữ L!

Rin nói giọng chắc nịch

Kai gật gù, dù hơi mờ nhưng đúng là chữ L. Có lẽ đằng sau chữ L này vẫn còn điều bí ẩn gì đó, cậu nên về cho người đi điều tra thêm thì tốt hơn!

Màn đêm buông xuống tối tăm, chỉ còn le lói ánh trăng sáng dịu nhẹ chiếu xuống vạn vật.

Bí ẩn ... liệu bao giờ mới có thể được giải thích?!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Quậy Học Viện Noble School* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14

Nghe nói sự việc ngày hôm đó không có 1 ai biết cả ngoại trừ 6 đứa nó. Bọn nó âm thầm mang bà giáo đi chôn cất cẩn thận, nộp đơn xin từ chức cho bà giáo, nói chung là giải quyết gọn gàng. Mảnh giấy bí mật kia vẫn được giữ kín bởi Kai và Rin (chính xác là bị lãng quên =. =). Tâm trạng của mỗi đứa đều không khá khảm là mấy, lúc nào cũng căng như dây đàn sắp đứt.

Thời gian trôi nhanh như chó chạy qua sông, chả mấy chốc mà đã tới Va linh tinh

Va linh tinh có khác, nhà nhà nhộn nhịp, người người háo hức

Nhưng mà nhộn nhịp nhất có lẽ chính là 2 cái bàn cuối của lớp 12A1

Quà chất thành đống, chất thành núi, nhiều không đếm xuể

Kai, Joey và Erik thì không nói, năm nào cũng như năm nào, quà được gửi đến phải gọi là chất thành đống, lớp để ra 4 cái bàn cũng không đủ đựng quà cáp của 3 cậu hot boy lừng danh đó. Tuy rằng năm nay 3 cậu hot boy dính phải xì căng đồ biến thái nhưng cũng không thể làm giảm độ hot của 3 hot boy xuống, có khác chắc chỉ khác số lượng bàn mang ra đựng quà từ 4 cái xuống giờ còn 3 cái mà thôi!

3 cậu hot boy đã đủ nhộn nhịp rồi, vậy mà giờ lại thêm 3 cô hot girl mới chuyển về nữa. Mặc dù là ma mới, nhưng độ hot cũng không hề kém cạnh 3 cậu hot boy kia đâu nhé! Phải để ra 3 cái bàn để đựng quà hẳn hoi đấy!

Bọn con gái Va linh tinh năm nay có hơi tiếc, tại anh Chủ tịch hội học sinh không ở nhà , nhưng mà thôi, mấy nữa anh về tặng sau cũng không muộn!

...

Lớp 12A1 - giờ ra chơi:

Đa phần các tiểu thư công tử ở trong lớp đều đã ra ngoài hẹn hò Va linh tinh, chỉ còn mỗi 6 người bơ vơ ở dưới cuối lớp

Chợt Kai đứng dậy, đi về phía 6 cái bàn đựng quà, lục tung đồng quà đấy lên, trông cực kỳ là bừa bộn

- Thăng Kai lên con à?!

Eri hạ thấp giọng hỏi, Lyn và Rin ngồi bên cạnh cũng chớp mắt mong đợi

Erik và Joey nghe xong, cười ha hả, cười đến ngã cả xuống đất rồi vẫn còn cười, rất mất hình tượng. Phải đến 1 lúc sau, 2 vị này mới có thể bình tâm lại mà ngồi lên ghế nhưng môi vẫn hơi nhếch lên

Joey cười cười nói:

- Ha ha ... nó đang tìm quà của người đặc biệt !

- Người đặc biệt ?!

3 đưa nó đồng thanh, trông mặt đơ ra chứng tỏ là không hiểu cái mô tê gì cả

Erik thờ dãi, giải thích:

- Người đặc biệt đó là bạn gái nó, tên là Tiên!

- Ồ!

Bọn nó nghe xong, chỉ biết Ồ lên cảm thán, nhưng thật ra là chỉ có mình Eri và Lyn thôi, còn Rin, trong nhò chợt có chút gì đó ... hơi mất mát. Nhưng rất nhanh sau đó, Rin đã gạt phăng ra khỏi đầu, tiếp tục tám chuyện:

- Tiên?! Tên nghe lạ thế, đọc mà lú cả lười! Mà tên chỉ có 1 chữ thôi hả?!

- Không, tên đầy đủ của em ấy là Mai Ngọc Tiên! Haha ...tên như thế là còn dễ đọc rồi đấy! Tên bọn tôi còn khó đọc hơn cơ!

Joey hơi cười, đúng là dân ngoại quốc có khác!

- Em ấy?! Chắc là kém tuổi bọn tôi phải không?!

Lyn hơi thắc mắc lên tiếng, vì Kai, Joey và Erik học cùng với bọn nó mà lại gọi cái bạn Tiên gì đó là em thì chắc bạn ấy phải kém tuổi bọn nó chứ nhỉ! Lyn nghĩ, chợt cảm thấy mình thật thông minh =.=

- Không! Em ấy bằng tuổi các cậu!

- HẢ?!

Bọn nó đồng thanh, mắt tròn tròn, bằng tuổi nhau mà lại gọi là em?! Việt Nam có phong tục tập quán lạ thật đấy! =.=

Erik và Joey nhìn nhau, không hẹn mà cùng phì cười như là biết trước được sẽ chứng kiến được cái biểu cảm há hốc này của bọn nó vậy!

- Thật ra bọn tôi hơn các cậu 2 tuổi đấy!

Kai chợt đi đến bữu môi, nói giọng thân nhiên, trên tay là 1 hộp quà màu đen nhìn qua đã thấy rất sang trọng

Rin bắt giác liếc mắt ra ngoài cửa sổ

Chỉ còn mỗi Lyn và Eri là chìm đắm trong cái câu chuyện tuổi tác kia:

- Hơn 2 tuổi?! Hơn tuổi nhau sao lại học cùng lớp?!

Eri hơi nhú mồm, chả nhẽ không chỉ riêng Việt Nam mà cả châu Á đều có cái phong tục tập quán khác người như thế này sao?! Lạ thật đấy, chả giống châu Âu chút nào cả!

Nhắc đến việc này, 3 cái thằng bàn trên không hẹn mà cùng đỏ bừng mặt, không hẹn mà cùng nhớ về cái quá khứ lừng lẫy ngày xưa, đồng thời rùng mình 1 cái

- Bị đúp chứ gì!

Rin nãy giờ nhìn cửa sổ giờ mới quay ra chèn thêm vào 1 câu

1 câu nói thôi, mà lại khiến cả 3 người hóa đá

Lyn và Eri hiểu ra vấn đề, lập tức cười ha hả hết như Joey và Erik hồi nãy

Kai đỏ mặt lấp bắp:

- Ai ... ai bảo cậu như thế?! Bọn tôi ... bọn tôi là do ...

- Do làm sao?!

Eri nhướn mày, đôi mắt đỏ ngọc sáng ngời đầy thích thú vô tình thu hút 1 ánh mắt nâu nâu này giờ luôn liếc trộm người đối diện mình kia

- Bọn tôi ... bị học lại!

3 chữ bị học lại được Joey nói rất nhỏ, nhỏ đến nỗi có lẽ chỉ có mình cậu nghe thấy nhưng chẳng may lại lọt được vào cái tai thính của Lyn

- Học lại?! HAHABA ...

Bọn nó cười ầm lên đầy vui vẻ, thay cho những tâm trạng mệt mỏi lo toan trước đây

Reng ... reng ... reng ...

Tiếng chuông vào lớp vang lên, học sinh dần dần đều trở về lớp mình. Sân trường vốn đang nhộn nhịp chợt vắng lặng trong phút chốc

Chợt Erik hít 1 hơi sâu rồi quay lại đằng sau, chính là đối diện với Eri đang nhìn cậu chăm chú, 4 cái con người tò mò kia cũng đổ dồn ánh mắt hiếu kỳ về phía Erik.

Erik chợt lên tiếng:

- Eri, chiều nay cho tôi xin 1 cái hẹn nhé!

Nói rồi quay lên, không để Eri kịp hó hê gì cả, mặt vẫn cứ đần ra

4 người hóng hót kia không hẹn mà cùng liếc nhau, cười 1 cái rất là gian

Có biến!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Quầy Học Viện Noble School* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15

Chiều hôm đó, ở 2 ngôi biệt thự sang trọng, có 2 con người háo hức khôn nguôi, trong lòng không khỏi phấn khởi

- Rin, mày thấy tao mặc bộ nào đẹp hơn?!

Eri rạng rỡ nói, 2 tay giơ 2 bộ váy lên, 1 bộ là váy xòe, 1 bộ là váy body, cả 2 đều là màu đỏ - màu yêu thích của Eri

Rin đến liếc còn không buồn liếc, đành trả lời qua loa:

- Mặc cái váy body đi, như thế mới show ra được hết những cái quyến rũ gợi cảm của mày!

- Ý mày giống ý tao thật đấy!

Eri cười ha hả rồi bỏ lên phòng chuẩn bị, nhưng chưa đầy 5 phút sau đã lại bay xuống trước mặt Lyn, 2 tay mỗi tay cầm 1 cái túi xách giống hệt nhau, có lẽ chỉ khác ở chỗ 1 cái màu đỏ và 1 cái màu đen.

Eri sốt sắng hỏi:

- Lyn, mày thấy cái nào đẹp hơn?!

- Đỏ! Mày diện cây đỏ đi cho may!

- Mày giống ý tao thế!

Nói rồi, Eri lại tung tăng lên phòng chuẩn bị, nhỏ thực sự đang rất hồi hộp háo hức.

...

Lại nói về nhà bên kia:

Erik đã chuẩn bị rất tươm tất, chỉ cần đồng hồ điểm chuông 1 cái là xong xuôi hết mọi việc thôi!

Nghĩ rồi, Erik ngược nhìn lên trời, đáy mắt toát lên sự vui vẻ

Reng ... reng ... reng ...

Tiếng chuông điện thoại đột ngột kêu lên khiến Erik hơi giật mình

Cậu nhanh chóng áp điện thoại lên nghe:

- Alo?!

- Anh Erik, bọn em bị đánh úp rồi! Bọn chúng rất đông, bọn em không thể nào chống đỡ được!

Đầu dây bên kia là tiếng nói vội vã của thằng Black, con chú Red - 1 trong những cánh tay đắc lực của bang phái Death này

Erik hơi nhúm mày, cậu nghe rõ mồn một những tiếng đập đồ, tiếng nổ súng ở đầu dây bên kia

- LÀ BỌN NÀO?!

Erik tức mình, phần uất quát lên, nhưng đáp lại cậu chỉ có những tiếng Tút ... tut ... dài vô hạn

- Shit!

Erik ném điện thoại cái choang xuống đất, pin ra đăng pin, vò ra đăng vò

Hiện tại, Joey thì bận đi giao dịch vũ khí với mafia bên Ý, Kai thì lại bận đi xử lí vài chuyện ở tập đoàn, thành ra bây giờ ... Erik không đi không được. Cậu bất giác liếc cái đồng hồ mạ vàng trên tay, hơi nhúm mày ... bây giờ là 14h45 phút, còn những 15 phút nữa mới đến giờ hẹn chiều nay.

Erik chột nhếch mép ... 15 phút, đủ để cậu xử lí xong mọi chuyện!

Nghĩ rồi liền nhanh chóng lấy chiếc siêu xe phóng đi như bay

...

Dần dần, 15 phút cũng trôi qua, Eri hí hửng đi ra ngoài đứng đợi với 1 cây đồ: váy đồ, giày đồ, túi đồ đến cả đôi khuyên tai cũng màu đỏ nốt hại người đi qua đường nhìn mà muốn hoa cả mắt

Eri có chút hồi hộp, tay hết nắm vào lại xoa xoa khiến 2 con nhỏ đang rình trộm ở trong nhà không khỏi nhúc nhích

- Đây, tao tưởng nó thích lão Kan cơ mà! Sao giờ nhìn cứ như kiểu thích lão Erik thế nhỉ!

Lyn nói, giọng điệu có chút ngạc nhiên

- Ủi xời, con này ai nó chả thích! Đệ nhất hám trai của hoàng gia mà!

Rin phán 1 câu rất thánh, quay người bỏ đi. Lyn nghe thế chỉ biết gật gù ... kẻ cũng phải!

...

15 phút nữa trôi qua:

Vẫn không thấy bóng dáng Erik đâu cả, Eri cũng vẫn không từ bỏ, vẫn đứng đợi ở trước cổng bởi đơn giản nhỏ nghĩ, Erik ... chẳng qua là chưa tìm ra được địa chỉ nhà nhỏ mà thôi!

...

30 phút tiếp theo trôi qua:

Eri vẫn tiếp tục đứng đó chờ đợi, trong lòng có chút hụt hẫng nhưng rất nhanh những tâm trạng đó đã bị gạt sang 1 bên bởi suy nghĩ ... có lẽ ... Erik cũng

đang hồi hộp như nhỏ cho nên mới đến muộn!

...

1 tiếng trời qua:

Ông mặt trời bắt đầu lấp ló sau những ngôi nhà cao chót vót của Tokyo, tạm biệt thế gian chìm vào giấc ngủ sau 1 ngày làm việc mệt mỏi, mọi người cũng đã bắt đầu tan ca làm của mình, đều về nhà nghỉ ngơi sau 1 ngày làm việc vất vả. Tuy nhiên, Eri vẫn luôn đứng đó chờ đợi, mắt vẫn luôn liếc nhìn đều đặn 2 phía, ánh mắt lộ rõ vẻ chờ mong.

...

2 tiếng trời qua:

Màn đêm dần buông xuống, ngoài trời mưa rất to, nhà nhà đều quây quần bên mâm cơm ấm cúng. Tuy chỉ có Eri vẫn đứng đó, mái tóc nâu bị ướt bết lại dính vào gương mặt hoàn mỹ của nhỏ, đôi mắt màu đỏ ngọc trĩu nặng đầy tâm tư

Giờ đây hẳn cứ nghe thấy tiếng xe, tiếng động cơ là Eri không nhịn được mà quay ra nhìn, nhưng lần nào cũng như lần nào, đều là thất vọng

Kết ...

Tiếng bánh xe ma sát với mặt đường vang lên khiến người ta nghe mà sờn cả tóc gáy, ánh đèn xe chiếu vào gương mặt trắng bệch hốc hác buồn bã của Eri, 1 bóng người từ trên xe chạy vội xuống, trên tay cầm 1 chiếc ô.

Eri cười buồn, đây đã là tiếng xe lần thứ n rồi, những lần trước đều là thất vọng khiến nhỏ bây giờ còn không muốn nhìn ra nữa, nhìn để lại thất vọng thêm hay sao?!

Nước mưa đang rơi tầm tã xuống thân người Eri chợt không còn giọt nào rơi xuống nữa, 1 mùi hương nam tính dội vào mũi Eri khiến nhỏ hơi sững người trong giây lát rồi vội vàng ngẩng đầu lên

- Sao lại đứng đây thế này?!

Erik đứng rất sát Eri, bàn tay vẫn còn dính máu giờ lên vuốt ve mái tóc bết lại do nước mưa

Eri không biết nên nói gì nữa, mắt vẫn mờ thao láo nhìn chằm chằm người trước mặt mình

- Cái đồ ngu xi này nữa, mưa còn không biết vào nhà à mà lại đứng đây?!

Erik muốn quát thật to, nhưng nhìn bộ dạng ướt nhẹp đến thảm thương trước mặt mình lại không nỡ nên đành hạ giọng

- Tôi ...

Eri hơi ấp úng, không biết bây giờ nên trả lời ra sao nữa, chợt, Eri hắt xì 1 tiếng

1 tiếng hắt xì này thôi mà thay đổi cả cục diện, Erik đang nóng máu lập tức trở nên lo lắng, vội đưa tay lên sờ trán Eri, mặt nhăn lại:

- Ngu chưa, bị cảm rồi này! Mịa cái loại ... không thấy người ta thì phải biết đường đi vào trong nhà mà ngồi chứ!

- Nhưng tôi sợ ...

Eri nói nhỏ, rất nhỏ, nhỏ đến nỗi có lẽ chỉ có mình Eri và Erik nghe thấy

- Sợ cái gì?!

- Sợ cậu sẽ đi qua mất, sợ cậu sẽ bị lạc đường!

Chỉ có thể thôi, mà cũng khiến Erik tim đập lệch đi 1 nhịp. Erik hơi cười, đáy mắt ngập tràn hạnh phúc. Cậu cúi xuống, nhẹ đặt lên môi Eri 1 nụ hôn phớt rồi thì thầm:

- Chừng nào em còn ở đây thì anh sẽ không bao giờ lạc được đâu!

Cứ ngỡ Eri nghe xong sẽ nước mắt lăn dài vì xúc động, tiếp đó Eri sẽ tặng cho Erik 1 nụ hôn cơ, ai dè, Erik nhận 1 phát tát trời giáng, tiếp đó là 1 câu nói đầy phần nộ:

- THẲNG KHỐN NẶN, DÁM CUỐP NỤ HÔN ĐẦU CỦA BÀ MÀY! BÀ MÀY ĐÃ CỐ GẮNG ĐỂ DÀNH CHO ANH KAN RỒI MÀ MÀY ...

- THẲNG NÀO? THẲNG KAN LÀ THẲNG NÀO?!

Erik cũng nóng máu không kém, tự nhiên bị ăn tát, xong lại bị ăn chửi, đã thế người mình thương còn đi gọi hồn thằng khác nữa

- KAN LÀ TÌNH ĐÀU CỦA BÀ MÀY ĐẤY! BÀ MÀY VỚI ANH ẤY THÍCH NHAU TỪ CÁI THỜI 3 TUỔI RỒI CƠ!

- 3 TUỔI RANH ĐÃ BÀY ĐẶT YÊU ĐƯƠNG, HỒI ĐẤY TRẺ NGHE LÀM GÌ ĐƯỢC GỌI LÀ THÍCH!

- THẾ NHƯ NÀO MỚI GỌI LÀ THÍCH?!

- NHƯ NÀY!

Erik hét lớn rồi cúi xuống, trao Eri 1 nụ hôn nồng nàn, không kịp để Eri kịp phản kháng gì cả

Có 2 đứa nào đó đang nhìn trộm thấy cái cảnh này thì đỏ cả mặt, vội vàng quay đi

- Ghê!

Lyn cảm thán

- Thanh niên thời nay nguy hiểm thật!

Rin phán 1 câu rất thánh

2 đứa nhìn nhau, cười sặc sụa

Ánh trăng dịu nhẹ chiếu xuống đôi trai gái đang hôn nhau đầy tình cảm kia như chúc phúc cho họ mãi mãi bên nhau.

Shyn: tự nhiên thấy chap này nó sến sến sao á các man =.=

Bạn đang đọc truyện *Siêu Quây Học Viện Noble School* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

#16:

Sáng hôm sau:

- RIN ƠI DẬY ĐỂ MÀY!

Một ngày như mọi ngày, chào buổi sáng vẫn là giọng ca thánh thót của Lyn đại tiểu thư và Eri đại tiểu thư, nhưng lạ là hôm nay chỉ có mình Lyn đại tiểu thư mà thôi.

Rin rúc mặt vào cái chăn mềm mại của mình, cất giọng lè nhè:

- Để tao ngủ tí nữa! 5 phút nữa thôi!

Lyn tay chống nạnh, mặt hầm hầm trông phát sợ, xắn tay áo lên chuẩn bị xử lí Rin thì 1 giọng nói bá đạo vang lên:

- Kệ, cho cậu ta ngủ tí nữa đi!

Lyn quay đầu lại, chột nhếch mép cười trông rất là gian, hết liếc cái người ngoài cửa lại nhìn Rin đang ngủ như chết trên giường rồi bỏ đi

...

30 phút sau:

- RIN ƠI, DẬY!!!!!!!!!!

Vẫn là giọng ca thánh thót quen thuộc xông thẳng vào cái tai nhỏ đáng thương của Rin

- 5 phút nữa!

Rin thêm ném

Lyn tức mình, mặc kệ cái người đang dựa ở trước cửa phòng kia đang nhìn, nhỏ giờ chân đạp 1 phát bạn Rin tội nghiệp từ trên giường bay thẳng ra khỏi giường, chất giọng chua ngoa lại tiếp tục vang lên:

- MÀY DẬY NHANH CHO TAO! MÀY CÓ BIẾT ĐÃ QUA BIẾT BAO NHIÊU CÁI 5 PHÚT RỒI KHÔNG HẢ?!

- RỒI, TÔI DẬY, ĐƯỢC CHƯA!

Rin gào lên rồi gắng gượng ngồi dậy đi thẳng vào WC. Trước khi cánh cửa đóng lại nó còn không quên đáp cho nhỏ Lyn 1 cái bĩu môi:

- Đánh đá cá cày như mày sau này có cờ hó nó thêm cười mày nhá!

- Mày ...

Lyn ức, cúi xuống cầm dép phi thẳng về phía Rin, may sao cánh cửa đóng lại kịp thời, nếu không chắc bạn Rin sẽ chấn thương sọ não mất thôi!

Cái người từ đầu tới cuối đều đứng ở trước cửa kia ôm bụng cười ha hả như muốn chọc tức Lyn

Lyn quay ra, trừng mắt:

- Cười cái gì mà cười, tôi vẫn còn 1 cặp dép nữa đây nhá!

Joey cố nhịn, nhịn đến nội thương, cậu lắc đầu nguầy nguậy:

- Thôi, tại hạ không giám!

- Biết thế là tốt!

Lyn hơi cười, đoạn đứng đĩnh bộ xuống dưới nhà.

Joey tay rút túi quần đi sau, nhìn bóng lưng trước mặt rồi lại nghĩ đến câu nói vừa nãy của Rin, Joey chợt mỉm cười ... có lẽ ... làm cờ hó 1 lần cũng chẳng sao đâu nhỉ! =.=

...

Rin mệt mỏi ngáp lên ngáp xuống có lết cái xác tàn tạ của mình xuống dưới phòng khách, nghĩ bụng:

“Hôm nay là chủ nhật mà, sao tự nhiên Lyn bà chằn mới sáng ra đã gầm lên rồi nhỉ?!”

Nhưng rồi, khi nhìn thấy cái đám người đang tự nhiên như ruồi dưới nhà mình kia, Rin chợt hiểu ra vấn đề

Kai là người đầu tiên có phản ứng, cậu ngẩng đầu lên, vẫy tay trái, nhưng tay phải vẫn đang cầm 1 chiếc vòng làm bằng bạch kim có chữ TV, có lẽ là quà tặng ngày hôm qua:

- Dậy rồi hả con lợn?!

- Ai là lợn? Cậu nói ai là lợn hả cái thằng biến thái kia!

- Ghóm, 10 giờ đến nơi rồi mà vẫn chưa chịu dậy, không phải lợn thì là con gì?

- Con người!

- Con người không có cái thể loại nào như cậu đâu! Đã xấu rồi còn ngu, giờ lại thêm bệnh ngủ nướng nữa!

- Bà đây mà xấu thì không có ai đẹp đâu nhá!

Rin vênh mặt đầy thách thức, giọng điệu rõ là tự tin

Kai hơi sững người, nhìn 1 lượt từ đầu đến chân Rin, nuốt khan 1 cái rồi im miệng lại ngồi im, tay vẫn mân mê cái vòng trên tay. Căn bản là do không cãi được nữa, người ta đẹp người ta có quyền mà!

- 2 người thôi được rồi đấy! Động tí là cãi nhau, cãi nhiều không thấy chán hả?!

Erik ngồi cạnh hơi nhíu mày, bàn tay vuốt ve mái tóc của Eri đang dựa vào lòng mình nhai bím bím

- Chuẩn, anh yêu nói gì cũng chuẩn hết!

- Em cũng vậy mà!

- Em làm sao mà so được với anh, anh lên bậc thánh rồi mà!

Bla bla ...

Có 2 đứa nào đó, tăng bốc nhau lên tận mây xanh

Lyn và Joey ngồi bên, liếc ánh mắt kì thị vào 2 con người đang vuốt ve nhau trông đến là ngứa mắt kia, xa xa nữa là Kai đang ngồi ngắm cái vòng trên tay với ánh mắt triu mến liền theo phản xạ mà ngồi dịch ra 1 tí để tránh bệnh lan truyền trong cự li gần

Phải 1 hồi lâu sau đó, Rin mới lên tiếng thắc mắc giải tỏa nỗi lòng:

- Rốt cuộc hôm nay mấy người tụ tập ở đây làm gì vậy?!

Cả bọn nghe thế thì đứng người trong 1 giây rồi chột nhìn nhau cười ha hả, nếu Rin mà không nhắc chắc họ cũng quên rồi cũng nên!

Erik đứng lên, cười hề hề, tay khoác vai Eri hùng hồn nói:

- Để kỉ niệm ngày tôi và Eri xác nhận mối quan hệ nên Erik đây quyết định tặng mọi người 1 chuyến du lịch đi Anh chơi nhá!

Nói rồi cậu chi chi về đóng vali trước cửa nhà

- Cậu với nó xác nhận quan hệ thì liên quan bọn tôi?!

Rin tay chống cằm chán nản nói

- Thì ...

Erik cứng họng, không biết nên trả lời ra sao thì “con vợ” Eri lên tiếng giải nguy:

- Ghóm, được đi chơi chả sướng bỏ mẹ ra còn bày đặt! Thế mày có đi không hay ở nhà?!

- Tao ... đi!

Rin nói ập úng nói, mặt đỏ bừng

Cả bọn được dịp cười ha hả

Chuyến bay từ Tokyo đến London Anh cất cánh, hứa hẹn sẽ có những điều thú vị chờ đón bọn nó.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Quậy Học Viện Noble School* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

- Oài ... về khách sạn thôi!

Lyn có chút mệt mỏi sau hơn 10 tiếng đồng hồ nằm trên máy bay, với lại có chút không quen bởi đây là lần đầu nhỏ ngồi máy bay mà không phải phi cơ riêng. =.=

- Taxi!

Joey đứng ra mép đường, phát tay gọi 1 tiếng.

Ngay lập tức có 1 chiếc taxi dừng lại, người đàn ông da trắng mắt xanh ngồi trên xe hạ cửa kính xe rồi thò đầu ra hỏi:

- Please ask, where do people want to go? (xin hỏi, mọi người muốn đi đâu ?)

Joey đứng đối diện, lặng thinh, không biết nên trả lời ra sao

Người đàn ông ngồi trong xe nhìn Joey với ánh mắt nhẵn nhụi pha 1 chút khó chịu.

Eri ở đằng sau huých huých hông Joey, nhỏ giọng:

- Kia, người ta hỏi kia, trả lời đi!

Joey quay ra nhìn người đàn ông trong xe, ấp úng:

- So ... so ri ... ai đôn ăn đờ sờ ten! (xin lỗi, tôi không hiểu!)

Người đàn ông hơi nheo mắt nhìn Joey rồi không nói không rằng, phóng xe đi thẳng, để lại Joey đang thần thờ nhìn theo cùng với 4 con người ôm bụng cười nắc nẻ

Joey ngượng, quay ra trừng mắt:

- Cười cái gì mà cười!

- Haha ... không biết còn có tỏ ra nguy hiểm cơ ... haha ...

Lyn vừa cười vừa nói, nhìn cái bộ mặt rất chi là gọi đòn

Joey mím môi, đỏ mặt quay đi

- O, sao lại có mỗi 5 người, Kai đâu rồi?!

Rin chợt lên tiếng kéo tất cả mọi sự chú ý về câu nói của mình.

Mọi người nhìn quanh, phát hoảng, công nhận là Kai mất tích thật rồi.

Thế là, 5 người chia 4 hướng lục tung cái sân bay lên để tìm người (dĩ nhiên là Eri - Erik 1 hướng né!)

...

Ở 1 nơi nào đó, có 1 cậu trai ủ rũ ngồi giữa dòng người tây đông đúc. Cậu ta muốn hỏi đường để ra lắm chứ ... cơ mà ... khổ 1 nỗi là không biết tiếng Anh, mở mồm ra có mà họ cười cho thoải mái ý chứ!

Nhưng mà tất cả chuyện này đâu phải do cậu, là do thằng quý Erik nghĩ ra mấy cái trò mèo này rồi bày đặt sang Anh chơi ấy chứ, để rồi bây giờ, Kai đã bị lạc đàn!

Càng nghĩ, mặt Kai lại càng đen lại, khí chất tỏa ra khiến người ta không ai muốn lại gần, người ngồi gần Kai nhất cũng là khoảng cách 5 mét.

Kai thấy tình hình này, tức cũ cộng tức mới, tay nắm chặt thành quyền, nhìn kiểu này là biết thế nào tí nữa cũng có thằng ăn đập

Chợt 1 giọng nói trong trẻo vang lên:

- Ha ... làm gì mà để họ tránh như tránh hủi thế!

Nghe được 1 câu nói tiếng Nhật ở đây, Kai không khỏi xúc động liền ngước mặt lên

2 gương mặt hoàn mỹ quen thuộc đối diện nhau.

- Sao lại là cậu hả con lợn!

Kai giật nảy mình, bất giác dịch người đi 1 tí

- Lợn? Ai là lợn?

Rin hơi nheo mày, giọng nói đe dọa thấy rõ, tay lăm le nắm đấm

- ... cậu ... cậu nghe nhầm rồi! làm gì có con lợn nào ở đây!

- Nghe nhầm? Tôi không có bị điếc nhá!

- ... vậy chắc vừa nãy ... tôi bị ... lú lút!

Kai ấp úng, cúi gầm mặt không dám ngẩng đầu lên

Nhục, bách nhục!

Đường đường là bang chủ của 1 bang phái lừng lẫy, cậu chủ của 2 tập đoàn quyền lực, vậy mà giờ lại phải khếp nép trước 1 đứa con gái, đúng là bội phần nhục mà!

- Tốt! Giờ thì đi!

Rin vỗ vai Kai khen ngợi, hát hăm lên giọng rồi đứng đĩnh đi trước, bạn Kai còn biết làm gì ngoài lằm lằm đi theo cơ chứ!

...

6 con người nam thanh nữ tú tập hợp đầy đủ ở cửa sân bay gây không ít sự chú ý. Người này dòm ngó, người kia bàn tán, nói chung là LOẠN !

Kết ...

Đột nhiên 1 chiếc ô tô mui trần dừng lại trước mặt bọn họ, trên xe là 1 cậu con trai người châu Á đeo kính râm ăn mặc rất thời thượng

Cậu ta bỏ kính ra rồi nhìn thẳng vào bọn họ như là muốn xác nhận lại, chính xác là nhìn Lyn.

Cậu ta thốt lên:

- Ô ... Lyn, sao bạn lại ở đây?!

Cả bọn dường như đổ dồn ánh mắt về phía Lyn đang ngó người ra nhìn cậu trai trước mặt bằng ánh mắt lạ hoắc

Lyn hơi ngáp ngừng:

- Ủa ... tôi và cậu quen nhau sao?!

- Sao lại không quen, bạn còn cho mình số điện thoại hử hoi nhá!

Cậu trai kia cười cười, đôi mắt 1 mí híp lại trông rất đáng yêu khiến Lyn sửng người trong vài giây

Joey chợt hơi nhú mồm

- Cho ... số điện thoại?!

Lyn ngạc nhiên thấy rõ, đồng tử mở rộng

- Ủ!

Cậu ta gật đầu khẳng định rồi lại nói tiếp:

- Xin lỗi, từ hôm đó đến giờ đã không gọi điện cho bạn! Tại ngay hôm sau mình liền đi sang đây để ôn thi Quốc Tế!

Nghe cậu ta nói, đầu óc Lyn càng mù mịt, cố lục trong cái não thiếu i ốt của mình 1 vài hình ảnh liên quan tới cái người trước mặt, nhưng chả biết làm sao, càng cố nghĩ lại càng thêm mù mịt

Eri sau 1 hồi quan sát thì reo lên:

- A ... tôi nhớ rồi!

Cậu trai kia lại tiếp tục khoe nụ cười tỏa nắng:

- Nhớ ra rồi hả?!

Lyn ghé miệng sát tai Eri, thầm thì:

- Ai thế này?!

- Hôm đầu tiên mới chuyển về đó, bọn mình không biết đường xuống canteen nên mày chả hỏi cái cậu này xong chả được cậu ta chỉ cho thấy, trả giá bằng số điện thoại của mày. Thực lòng tao thấy cái giá đấy quá rẻ luôn ý!

Eri tặc lưỡi nói, giọng đầy chán nản với cái bộ não thiếu i ốt của con bạn mình.

Lyn lúc này mới nhớ ra, quay ra nhìn cậu trai kia cười hề hề:

- A, xin lỗi bạn! Tại ... lâu rồi nên mình không nhớ ra!

- Bạn nhớ lại là tốt rồi!

Cậu ta cười hề hề rồi giới thiệu:

- À, bạn vẫn chưa biết tên mình nhỉ! Mình tên Kaito!

- Chưa biết tên mà chào hỏi nhau như đúng rồi ấy nhỉ!

Joey nói, giọng chăm chọc thấy rõ

Lyn hơi nheo mắt:

- Kệ chứ, liên quan gì đến cậu!

- Không liên quan nhưng mà nó cứ đáp vô tai tôi!

- Thế thì lượn đi chỗ khác đi, khỏi phải nghe nữa!

Lyn lớn giọng

Mặt Joey càng ngày càng đen

Erik thấy tình hình căng quá nên đành xông vô đập lửa:

- A ... Kaito này, cậu có thể cho bọn tôi quá giang không?! Tại ... ở đây khó bắt Taxi quá!

Kaito hơi cười, giọng nói thoải mái:

- Không vấn đề! Mà bọn cậu là đi du lịch hả?!

- Ủ!

- Hay là về nhà tôi ở luôn đi! Đằng nào cũng chỉ có 1 mình tôi ở nên chán lắm, nhà cũng nhiều phòng trống nữa!

Joey nghe thế, định lên tiếng từ chối thì Rin đã nhanh hơn 1 bước:

- Vậy thì tốt quá rồi! Bọn tôi cũng chưa tìm được khách sạn!

Nói rồi nhìn Kaito cười toe toét

Kai đứng cạnh không khỏi thấy ngửa mặt mà chêm thêm 1 câu:

- Ghém, thấy trai đẹp cái là mắt sáng lên!

- Kệ tôi! Ít ra còn hơn cái loại biến thái nhè!

Rin lè lưỡi bêu môi trêu chọc

Kaito cười mỉm rồi lịch sự mở cửa xe, nói giọng dịu dàng:

- Mời lên xe!

3 nhỏ con gái thì háo hức đi lên xe, mọi hôm phóng như cướp ấy mà có thêm thắt dây an toàn đâu, hôm nay bày đặt thắt dây an toàn, lại còn ngồi im phăng phắc mới ghê cơ

3 nhỏ con gái lên xe rồi trả lễ 3 cậu con trai lại không lên, nhưng lại lên với mấy cái bộ mặt đầy cường ép.

Kaito cười gượng rồi phóng xe đi thẳng, hòa vào dòng xe cộ tấp nập

Shyn: tự nhiên cảm thấy anh Kaito này cười hơi nhiều đó! * nói với anh Kaito * anh ơi, hay quái hàm anh bấm sinh đã bị lệch như thế rồi, cho nên không cười không được hả?!

Kaito : ...

Bạn đang đọc truyện *Siêu Quậy Học Viện Noble School* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 18

Ngôi biệt thự của Kaito tọa lạc ở gần London Eyes - vòng quay thiên niên kỉ nổi tiếng của thủ đô đất nước sương mù này. Ngôi biệt thự khá sang trọng, rộng rãi nhưng đối với những cái loại người từ nhỏ đã sống trong lâu đài và dinh thự thì ngôi biệt thự này chẳng thấm vào đâu cả.

Nhưng mà được cái, nơi này có 1 cái hồ bơi trong nhà cực kỳ to.

- Ủầy ... nhà cậu có hồ bơi à Kaito? Thích nhỉ!

Lyn trầm trồ cảm thán, ánh mắt lấp lánh nhìn cái hồ bơi to lớn trước mặt

Kaito nhìn Lyn cười đầy trêu mến, cất giọng dịu dàng:

- Cậu thích hả? Hay mọi người xuống bơi vài vòng đi cho thoải mái! Dù gì trời cũng đang ...

Từ nóng còn chưa kịp thót ra từ miệng Kaito đã bị chặn lại bởi cái giọng điệu mang tính chất châm chọc của Joey:

- Đã không biết bơi rồi còn ra về!

Nói rồi, không tiếc mà ném ánh mắt sắc mùi khinh thường về phía Lyn

Lyn bị kích, nóng máu lớn giọng:

- Không biết thì học!

Đoạn, nhỏ kéo vạt áo Kaito nói đầy cương quyết:

- Kaito, cậu sẽ dạy mình chứ?!

- Đương nhiên!

Kaito cười hiền đáp, hạnh phúc ngập tràn khoe mắt

Nhìn cảnh tượng này, người ta chột cảm thấy xung quanh Kaito và Lyn là 1 màu hương hạnh phúc, còn Joey chính là phần tử xấu xa đang muốn phá hoại cái màu hương kia (tội ông! ==)

Eri thấy thế, cũng quay sang nín áo Erik nũng nịu:

- Anh, em cũng muốn học bơi!

- Nhớ sắc nước thì sao, anh đau lòng lắm!

- Có anh dạy em mà!

- Oki!

Erik hơi cười, bàn tay dịu dàng xoa đầu Eri đầy cưng chiều

Chứng kiến 1 màn vừa xong, 5 đứa còn lại da gà da vịt nổi tận lên đầu ... cặp đôi này ... ngày càng sến hơn rồi!

Rin cũng đủ theo 2 con bạn mà lên tiếng:

- Vậy tao cũng ...

- Để tôi dạy cậu!

Joey nói với Rin, nhưng ánh mắt lại liếc sang chỗ khác

Rin cười gian, nhưng rồi cũng gật đầu.

...

Kai ngao ngán uống cốc nước cam nhìn 3 cặp đôi đang ở dưới nước kia, chán nản lên tiếng:

- Biết làm gì bây giờ?!

- Mà gọi phi cơ đi đón Tiên sang đây mà ngồi chơi với mà!

Erik trêu chọc, tay vẫn đang giữ thăng bằng cho Eri

- Giờ này chắc cô ấy đang ngủ rồi!

Kai thờ dài, mắt vô tình đảo hướng nhìn về phía Joey và Rin

Joey tay thì đỡ Rin nhưng mắt lại cứ bị nhìn sang chỗ khác, nói chung là không hề chuyên tâm

Rin mãi mê học tập nên không hề chú ý gì đến thằng thầy của mình.

Chợt ...

Tồm

- Ấc ... ặc ... ặc ...

Joey đột nhiên bỏ tay ra khiến Rin mất chỗ dựa, rơi tồm xuống nước. Lúc này, nước tràn vào mũi, vào tai, vào mắt Rin khiến nhỏ chợt có cảm giác cái hộp sọ của nhỏ bây giờ bên trong có cả 1 lít nước. =.=

Hoảng sợ vùng vẫy dưới làn nước một hồi, Rin mới ngoi được lên khỏi mặt nước. Nhỏ đâu để ý rằng trên bờ, Kai đã lột áo và chuẩn bị nhảy xuống.

- Này cái đồ điên này, cậu tính chìm chết tôi phải không?!

Rin quát, mắt long sòng sọc

Joey không hề chú ý đến Rin mà vẫn lăm bằm, ánh mắt tối đen:

- Mẹ kiếp, thằng dê già!

Rin thấy Joey không hề để tâm lời mình nói, nhỏ cảm thấy bị bơ nặng nề, liền đám mạnh vào vai Joey:

- Cái tên này, cậu không dạy tôi à?

- Đang dạy đây!

Joey quay ra hờ hững nói

- thế này mà là dạy à? Tôi suýt nữa bị cậu chìm chết rồi đấy! Cậu nhìn Kaito kia kìa, dạy thế kia mới gọi là dạy chứ!

Rin nói, tay còn cố ý chỉ về phía kaito, tay cậu ta đang giữ eo Lyn

Joey bỗng chốc mặt tối sầm, cậu gất lên:

- TÔI KHÔNG BIẾT! NGÀY XƯA NGƯỜI TA ĐỂ TÔI XUỐNG NƯỚC LÀ TÔI KHÁC TỰ BIẾT BOI THÔI CHỨ CÓ AI DẠY ĐÂU!

Rin không những không bị cái bộ mặt này của Joey dọa, ngược lại còn cười đầy thoải mái, nhỏ giọng nói chỉ đủ cho Rin và Joey nghe thấy:

- Cần tôi giúp không?!

- Giúp gì?

Joey ngớ ngời, có chút không hiểu

- Chỉ cần bao tôi chuyển đi này là được!

Rin tùy tiện ra điều kiện rồi không để Joey kịp nói gì đã lạch bạch chạy về phía Kaito và Lyn, ầm ức nói:

- Lyn, Joey bắt nạt tao!

- Hấn dám?! Đâu, kể tao nghe!

Lyn tròn mắt, bộ dáng không thể tin được

- hần không dậy tao bơi, còn đòi chìm chết tao cơ! Tao không dám để lão Joey dậy tao bơi nữa!

Rin hơi rơm rớm, trông đáng thương hết nấc

Quả không ngoài tư liệu, Lyn nghiêng rằng hùng hổ đi về phía Joey, trước khi đi còn không quên nói với Kaito:

- Cậu dậy Rin học bơi hộ mình nhé, để mình ra cho lão Joey 1 trận!

- À ... ừm!

Kaito cười gượng rồi quay ra chỉ dậy cho Rin, ánh mắt có chút tiếc nuối

Kai ngồi trên bờ quan sát, đột nhiên mặt mũi tối sầm

Lyn nhìn thấy Joey, quát lớn:

- thằng kia, sao cậu dám bắt nạt con Rin?

Nói rồi, 1 lần nước hất thẳng vào mặt Joey

- Cậu ... tôi ...

Joey lúống cuống, nói loạn cả lên, ánh mắt sắc lẹm hướng về phía Rin cách đó không xa nhưng khi nhận lại được cái nháy mắt đầy ẩn ý kia của Rin, bất giác Joey tỉnh ngộ, cậu nhớn miệng cười, giờ ngón cái về phía Rin tán thưởng

Đoạn, quay ra bế ngang người Lyn khiến nhỏ hơi thần người nhưng rất nhanh đã phản kháng, tay chân khua loạn xạ:

- Bỏ tôi xuống! Joey khôn nà, bỏ tôi xuống mau!

Joey hơi cúi xuống, ghé miệng sát tai Lyn thì thầm:

- Để tôi dậy cậu học bơi!

Lyn sững người, 2 má đỏ ửng, tim đập loạn cả lên, đầu óc trống rỗng. Phải mất vài giây sau nhỏ mới có phản ứng mà hét lên:

- BIẾN THÁI, BỎ RA MAU!

Đôi chân thon dài của Lyn gãy dựa, vô tình đập thẳng vào mũi Joey khiến cậu ta ngã ngửa, máu mũi phun ra trông rất mất hình tượng.

Thành ra sau đó, có người kia kia, phải vừa nhét khăn giấy vào mũi vừa dậy người khác bơi, trông vừa buồn cười lại vừa thương.

Lyn cũng không giám gãy dựa hay tỏ thái độ gì cả, rất ngoan ngoãn học với thầy Joey

Đám xung quanh nhìn thế thì chỉ biết phì cười ... Lyn ơi Lyn bị Joey lừa rồi Lyn ạ!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Quý Học Viện Noble School* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Tối ngày hôm đó, cả bọn định ra nhà hàng ăn nhưng Kaito lại nhất quyết giữ lại, nói rằng tối hôm nay Kaito trở tài nấu ăn cho bọn nó một bữa, coi như là quà gặp mặt

Người mùi thịt nướng thơm phức, Lyn không nhịn được mà đi đến, hít một hơi sâu, nhỏ khen ngợi:

- Thom thế, cậu khéo tay thật đấy!

- Cậu quá khen rồi!

Kaito mỉm cười, ánh mắt nhìn vào đám lửa đang bập bùng cháy có chút khó xử

Chợt Kaito lên tiếng:

- Lyn ơi, cậu vào lấy hộ mình lọ tiêu được không?!

- Oki!

Nhìn bóng dáng nhỏ bé đang lon ton đi xa dần, Kaito thở dài một tiếng rồi kín đáo lấy trong túi áo ra một cái lọ màu xám bí ẩn. Đối diện với 7 miếng bít tết thơm phức kia, cậu ta giờ chiếc lọ lên lưỡng lự không biết nên đổ vào những miếng nào

“Ting tong ... “

Tiếng chuông báo tin nhắn vang lên giữa không gian yên tĩnh khiến Kaito hơi chột dạ.

Nội dung tin nhắn, chỉ với 2 chữ, 5 từ, 1 kí tự nhưng cũng đủ để khiến Kaito giật thót người:

[Đổ hết!]

Nội dung tuy không đầy đủ, thoát nhìn sẽ khó hiểu nhưng đối với người thông minh như Kaito thì vừa nhìn cậu ta liền hiểu ý.

Kaito mặt tái mét ngó xung quanh, ánh mắt không giấu được vẻ sợ hãi vô tình khiến người đang nấp sau bức tường cách đó không xa đứng nép lại, không để cho cậu ta nhìn thấy

Xác định không có ai theo dõi mình, Kaito mới cầm điện thoại, bàn tay có chút run rẩy:

- [Cả tôi sao?!]

[Cậu không có nhiều sự lựa chọn!]

Đồng tử Kaito mở to hết mức có thể. Con người mà, ai chẳng muốn níu kéo lại mạng sống của mình. Thế là cậu ta vội vàng nhập tin nhắn:

- [Nhưng ...]

Tin nhắn còn chưa kịp nhập hoàn chỉnh đã có tin nhắn mới gửi đến:

[Hoặc cậu hoặc gia đình cậu!]

Kaito đọc xong, chết sững

- Chết tiệt!

Kaito chửi thề một câu, bàn tay run rẩy cầm cái lọ màu xám kia, cẩn thận nhỏ từng giọt dung dịch trong đấy lên từng miếng bít tết khiến người đang nấp sau bức tường kia không khỏi nhú mày

...

- Bít tết tới rồi đây!

Kaito cẩn thận bê chiếc đĩa pha lê trên tay đựng những miếng bít tết thơm phức nghi ngút khói đặt xuống bàn, trên môi vẫn luôn thường trực nụ cười

- Ôa ... ngon quá!

Rin hít một hơi, mắt lấp lánh nhìn những miếng bít tết ngon lành

- Lau nước miếng đi kia, nhìn kinh quá đấy!

Kai nhú mày lên tiếng, tiện tay đưa cho Rin một tờ giấy

- Xì, cậu roi nước miếng thì có!

Rin khinh khỉnh quay đi, tay bất giác cầm lấy tờ giấy chấm chấm khước miệng

Eri ngồi trong lòng Erik, giờ ngón cái về phía Kaito khen ngợi:

- Kaito là nhất đấy!

- Thế anh là gì?!

Erik ngồi sau bất bình lên tiếng, ánh mắt nhìn Eri đầy vẻ mong chờ

Eri ra chiều nghĩ ngợi, cho đến khi nhỏ cảm thấy sự tò mò của Erik lên tới đỉnh điểm, nhỏ mới ôm cổ Erik cười toét mồm:

- Anh là tất cả được chưa?!

Có hai đứa nào đó, nhìn nhau đăm đăm như con cá chuối làm mấy đứa còn lại da gà da vịt đua nhau nổi lên tận đỉnh đầu

Lyn chợt ngó nghiêng xung quanh, thắc mắc:

- Ồ ... Lão Joey đâu rồi?!

Lyn vừa dứt câu thì Joey đi vào, trên tay là một chai Chival 24 hảo hạng khiến bọn nó vừa nhìn thấy mắt đã sáng lên, thèm muốn rót nước miếng luôn

Joey hơi cười:

- Bít tết thì sao thiếu được cái này!

- Đúng đúng!

Bọn nó gật đầu lia lịa, mắt vẫn dán vào chai rượu, cảm giác từ chai rượu kia có phát ra ánh hào quang không bằng ý

Joey chả biết vô tình hay cố ý mà lại chen đứng ở giữa Lyn và Kaito, dư luận lại được dịp dậy sóng:

- Đây, đứng đâu không đứng sao lại đứng đây vậy?!

- Hổng hết cả một bức tranh phong cảnh rồi!

- Nghi quá nha!

- Joey ơi ... chả có nhẽ ...

Bốn đứa kia ăn ý hùa nhau trêu đùa không chỉ khiến Joey và Lyn mặt cũng đỏ bừng

Joey ngượng, gắt lên, giọng điệu hăm dọa:

- Chúng mày còn trêu nữa là tao cho nhện luôn đấy!

Bọn kia vốn đang hào hứng trêu chọc thì chợt im bật, đến cái răng còn không giám hé ra, tập thể nhìn Joey bằng ánh mắt cúm con

Joey cười hài lòng, tay cầm chai rượu lên để mở nút bần, mắt khề liếc Kaito, và rồi ...

“ Phốc “

“ Phụt “

Nút chai bật ra, rượu cũng theo đà đó mà phụt ra ngoài, phụt thẳng vào đĩa bít tết thơm phức hấp dẫn kích thích vị giác kia

SỪNG SỒ

BÀNG HOÀNG

TIẾC NUỐI

CẢM PHẪN

Những cụm từ trên chính là những cụm từ chính xác nhất dùng để miêu tả tâm trạng của bọn nó lúc này. Vừa mất rượu lại vừa mất đồ ăn, mất đứa nào đứa nấy đều đen kịt:

- JOEY!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Nghe nói ngày hôm đó, Joey đã bị tra tấn lỗ tai một cách kinh khủng khiếp, đã thế còn phải bao 7 cái miệng ăn đi nhà hàng 7 sao sang trọng bậc nhất London, xác định túi tiền đã mất đi 1 số không nhỏ

Bầu trời đen kịt, mọi người dường như đều đã chìm vào giấc ngủ thì ở phòng VIP của khách sạn Royal , mùi thuốc lá nồng nặc khiến căn phòng trở nên rất u ám.

Một giọng nói lạnh lùng vang lên:

- Tốt! Nhớ kỹ, cậu không có nhiều sự lựa chọn!

Sau đó, người ta chỉ nghe thấy những tiếng “Tút ... tut ... tut ...” dài vô hạn.

Người kia hít một hơi rồi nhả ra một làn khói vô cùng điệu nghệ. Ánh sáng le lói từ điều thuốc cũng ngay lập tức bị dập tắt. Tiếp đó, một tràng cười man rợ vang lên, nhưng trên gương mặt kia lại tràn trề nước mắt:

“Mẹ ơi, con trả thù được rồi, trả thù được cho mẹ, trả thù được cho gia tộc nhà mình rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Siêu Quậy Học Viện Noble School* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20

Sau khi ăn uống no nê, tàn sát cái ví tiền tội nghiệp của Joey một cách khủng bố, bọn nó lại tiếp tục rủ rê nhau đến hộp đêm quẩy cho sướng. Lúc đầu Kaito còn từ chối (bạn này là học sinh ngoan mà), nhưng đến lúc vào đến bên trong rồi thì bụng lùa hết mình chả kém ai đâu!

Đến khi bọn nó về đến nhà đã là nửa đêm, đứa nào đứa nấy đều say mềm, lảo đảo tìm về phòng mình đánh một giấc

Rin loạng choạng khó khăn lắm mới đến được một cái phòng được nó ấn định là phòng của Rin. Rin cần tay nắm cửa, định mở ra thì bên trong vang ra một giọng nói lè nhè say rượu:

- Tiên! Đang đi học hả?!

Ngay lập tức liền có một giọng nói dịu dàng đáp lại

Có vẻ đây là một cuộc trò chuyện video!

- Anh Vũ, muộn rồi sao còn chưa đi ngủ mà lại còn gọi cho em thế này?!

Có lẽ là do say rượu mà người bên trong không hề để ý gì đến giọng nói dịu dàng chan chứa quan tâm kia. Chỉ có Rin là đứng ngoài nhú mồm ... sao người đó lại biết được bây giờ bên này đang là buổi tối?!

Nhưng rất nhanh sau đó, dòng suy nghĩ nhất thời này đã bị xua tan bởi giọng nói nũng nịu bên trong:

- Anh ... nhớ em! Tiên, 2 tuần nữa thôi, chúng mình sẽ gặp nhau em nhĩ!

- Anh lại uống rượu à?!

- ... Ừm!

- Hư nhá! Mấy bữa em về em mách mẹ anh, cho anh ăn đòn nát đất luôn! Hehe ...

- Em thử mách xem, rồi coi anh chỉnh em như nào!

- ... Vũ khôn nạn! Sao anh cứ trêu em thế!

- Trêu em là hạnh phúc của anh đấy!

- Nỡm ợ! À, dạo này anh Duy Anh và anh Bảo khỏe không anh?!

- Bọn nó khỏe như trâu ấy, không cần em phải lo! Mà anh đây em không hỏi em lại đi hỏi bọn nó à? Anh ghim nhá!

- Haha ... Vũ trẻ con, em phải đi học rồi! Bye anh! Yêu anh!

- Học hành cho hăng hái đấy nhá, cấm lèng phéng với thằng nào đấy! Anh mà biết anh giết cả đôi!

- Hehe ... yes sir!

Cuộc trò chuyện ngắn ngủi mà ngọt ngào kết thúc, bên trong phòng phát lên một tiếng Tách, bóng đèn ngay lập tức được tắt đi chứng tỏ người bên trong đã chuẩn bị chìm vào giấc ngủ.

Còn bên ngoài này, có một bóng dáng âm thầm rời khỏi, bóng dáng nhỏ bé phải vịn vào tường mới đi đứng hăng hái được, nước mắt lặng lẽ rơi.

...

- GÚT MO NING RIN!

Vừa mới thấy bóng dáng Rin lấp ló ở cầu thang, Kai đã giơ tay lên, cười toét mồm chào buổi sáng, đám còn lại cũng quay lại đũa nào đũa nấy nở nụ cười chết ruồi

Ấy thế mà Rin lại lạnh lùng đi qua chỗ Kai, coi bạn Kai như người dưng luôn, đi đến chỗ Lyn và Eri cười đùa toe toét

Kai mặt ghệt ra trông vừa buồn cười lại vừa thương

Con nhỏ này, sáng sớm đã phát bệnh!

Những mà thôi kệ, Kai ngoạm một miếng lớn chiếc sandwich trên tay ... nó bệnh tí là lại khỏi ấy mà!

Nghĩ thì nghĩ thế thôi, chứ thật ra trong lòng Kai có chút buồn, thật đấy!

Không khí buổi ăn sáng hôm nay không vì 2 cái con người tên Rin và Kai kia mà mất đi sự vui vẻ mọi ngày.

Chợt Kaito lên tiếng:

- Hôm nay mọi người định đi đâu vậy?!

- Bọn này tính đi chụp ảnh kỉ niệm đồng hồ Big Ben, tòa tháp London, lâu đài Windstor, cuối cùng là lên London Eyes ngắm cảnh!

Erik ngây thơ liệt kê

- Đi thử cả xe bus 2 tầng nữa!

Eri phấn khởi, ánh mắt không giấu nổi sự thích thú

Bắt chợt Kaito nở một nụ cười kỳ lạ:

- Vậy hả?! Trùng hợp quá nhỉ!

- Trùng hợp?!

Eri có chút thắc mắc lên tiếng

Kaito cười hi hi:

- Đạo này bọn tôi đang được nghỉ do các thầy cô bận họp để đưa ra sách tham khảo và dạng bài tham khảo! Hôm nay tôi cũng định đưa mọi người đi chơi những nơi nổi tiếng đó! Và cuối cùng ... sẽ là lên London Eyes ngắm cảnh!

Chả hiểu sao, nghe câu cuối của Kaito, đũa nào đũa nấy đều rung mình, một cảm giác bất an đột nhiên ập tới

Joey nhìn Kaito, ánh mắt thâm trầm khó tả.

...

Sau một ngày tham quan tất thấy những địa điểm nổi tiếng kể trên, bọn nó mới hiểu sâu thêm được về nét đẹp đẽ của thủ đô London cổ kính này

Nhưng mà ... vẫn có một chuyện ... một chuyện mà khiến Lyn và Joey cãi nhau nảy giờ đây

Chả là, sau khi tham quan lâu đài Windstor xong, bạn Joey tặc lưỡi cảm thán:

- Đẹp thật đấy! Đúng là lâu đài có khác!

- Ui xời, không bằng một góc lâu đài nhà tôi nhá!

Lyn bừa bãi xen vào, châm ngòi cho cuộc chiến tranh nảy lửa

- Cậu thì biết cái gì mà nói? Cái loại không có mắt thẩm mĩ!

- Này này ... tôi cho cậu nói rút lại câu nói vừa rồi nhé! Ai không có mắt thẩm mĩ? Tôi chỉ nghĩ sao nói vậy thôi!

- Cái tòa lâu đài nhà cậu liệu có được một phần tí cái tòa Windstor này không?!

- Lại bảo không đi, đẹp nhất quả đất luôn đấy!
- Tôi không tin! Bao giờ phải cho tôi nhìn thấy tôi mới tin!
- Được! Lúc đấy tôi cho cậu sáng mắt ra luôn!
- Nhớ đấy nhé! Bùng làm chó!

Joey cười xấu xa, huyết sáo bỏ đi trước

Lyn ngẩn ngơ, vẫn chưa tiêu hóa được mình vừa nói gì

- LYN!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Rin và Eri gào lên, quát mắng nhìn gương mặt ngây thơ của bạn Lyn

- Tao ... tao vừa nói gì thế chúng mày?!

Lyn lắp bắp, điệu bộ làm như kiểu sắp chết đến nơi

- Mày tin tao đạp mày từ đây xuống xe không hả CON NÀY!

Eri giờ chân lên dọa nạt, điệu bộ đánh đá tiểu thư chính gốc

- Mày khỏi cần đạp, tao cũng đang muốn nhảy xuống rồi đây! Trời ơi là trời, Lyn ơi là Lyn! Sao lại có một đứa ngu như mày sống trên đời hả Lyn?!

Lyn gào thét, hai tay nắm tóc trông rất thảm hại

- Tôi không biết, cậu thích nhảy thì cậu nhảy, tôi không cấm, chỉ có điều đã nói thì phải giữ lời!

Joey cười hí hửng

Được về chơi nhà ngoại mà, ai chả thích!

Rin gằn giọng, nghiêng răng nghiêng lợi ken két:

- Chết chưa? Chỉ với cái bản tính sĩ diện hão của mày đấy!
- Bao giờ về mày báo tử cho bố mẹ tao hộ tao nhé, giờ tao đi chết đây!

Lyn sụt sùi nói, thật sự là nhỏ đang rất muốn chết đây.

Fiore, từ nhỏ bọn nó đã được khắc cốt ghi tâm trong đầu rằng ... Fiore, là đất nước tuyệt đối không được để lộ ra bên ngoài, bằng không thì với nguồn tài nguyên quý hiếm, nền văn minh hiện đại ở nơi đây sẽ khiến các nước trên thế giới vì tranh giành nhau mà nổ ra chiến tranh.

Ấy vậy mà xem, bây giờ, bạn Lyn đang làm cái quần què gì thế này!

...

Bây giờ đang là trời tối, bọn nó đi đến địa điểm tham quan cuối cùng - vòng quay London Eyes.

London Eyes phát sáng trước mắt bọn nó trông thật diễm lệ, nổi bật dưới màn đêm tĩnh mịch.

Lúc đầu bọn nó lên kế hoạch là sau khi đi tham quan lâu đài Windstor, bọn nó sẽ lên London Eyes chơi luôn nhưng Kaito lại ngăn lại, nói rằng London Eyes lên buổi tối sẽ đẹp hơn, lung linh hơn

Nghe lời cậu ta quả không sai mà

Erik vui vẻ chạy đi mua vé, nhưng đột nhiên Kaito lại gọi cậu ta lại:

- Erik!
- Há?!
- Cậu không cần phải mua vé cho mình đâu, mình ngồi dưới này thôi! Mình hơi sợ độ cao!
- OK!

Erik thấy Kaito không lên, nói ra hơi tội lỗi tí nhưng mà, quả thật trông cậu ta vui hẳn lên

Bởi tại sao?

Tại như vậy Eri đỡ phải nói chuyện với Kaito mà cho cậu ta ăn bơ nữa

Vui! Haha ...

Erik thầm nghĩ trong lòng, không giấu được mà cười một cái thật tươi

Joey khẽ liếc Kaito một cái rồi cũng lên tiếng:

- Tôi cũng ở dưới này! Tôi cũng sợ độ cao!

- Lại thêm cậu nữa!

Rin thốt lên, ánh mắt nghi ngờ nhìn Joey khiến cậu ta có hơi mất tự nhiên

- Mà mà sợ độ cao á? Tao nhớ hồi bé mày đứng lên hẳn tầng 50 tập đoàn của ba mày, trèo lên hẳn lan can để lấy quả bóng bay mày còn không sợ cơ mà!

Kai đào bới cái quá khứ huy hoàng của thằng bạn

- Thôi đi, đừng có giả nai nữa! Lên đi!

Eri lôi kéo

- Nhưng mà ...

Joey không biết nên nói gì, chỉ biết quắc mắt nhìn Kai ...

Thằng khốn nạn, tất cả đều tại mày mà ra!

Lyn chợt giật nảy mình lên, tròn mắt:

- Đi hay ăn đám?!

Joey nuốt khan, cuối cùng gật đầu một cái

Nam nhi đại trượng phu mà bây giờ lại phải cúi đầu trước 1 con nhỏ ... nhục, nhục không biết để mặt đi đâu cho được.

Thế là bây giờ, chỉ có 6 đứa bọn nó là lên trên London Eyes ngắm cảnh, Kaito ngồi dưới ăn kem lướt facebook

Bọn nó lên trên đã được 15 phút, cũng là lên đến chỗ cao nhất của vòng quay, thu được toàn bộ London cổ kính vào mắt

Quả thật là rất đẹp, rất hoa lệ

Trong khi Rin, Lyn, Eri, Erik và Kai trầm trồ ngắm cảnh thì Joey lại thận trọng nhìn xuống dưới, chính xác là đang nhìn Kaito

Cậu ta ngồi im như tượng, không có chút động tĩnh gì cả, chỉ là thỉnh thoảng lại nhún một tin

Joey thờ phào, cứ nghĩ là Kaito sẽ lợi dụng thời cơ này mà tấn công, nhưng coi như không sao rồi ha!

Đoạn, dứt khoát bỏ qua Kaito, ngắm cảnh London. Cảnh đẹp thế này, không ngắm lại phí!

Joey nào ngờ, lúc này Kaito mới rời mắt khỏi cái điện thoại, ngược mắt nhìn lên chỗ bọn nó

Ting

Chuông báo có tin nhắn vang lên

Kaito vội hộp mở ra xem, ánh đèn điện thoại chiếu vào gương mặt điển trai của cậu khiến nó càng thêm ma mị làm cho mấy bà chị nhân viên bán vé cứ ngẩn ngơ ngẩn nhìn

Nội dung lần này, chỉ có 1 từ, 3 chữ nhưng lại rất ác độc:

[Bắn]

Kaito hít một hơi sâu, tay thò vào túi áo , lấy ra chiếc súng lục được giấu gọn gàng

Họng súng giương lên, nhắm thẳng vào lưng của Kai. Kaito ngắm bắn như này, không phải là không muốn kai phải chết, mà cậu ta tính toán vận tốc của vòng quay, thêm vận tốc của viên đạn sao cho lúc vòng quay quay, viên đạn đồng thời bắn ra sẽ trúng đầu Kai

Đây ... người ta gọi là ... mưu mô đó

Kaito nhắm chặt mắt, lăm bằm

- Xin lỗi, tôi cũng chỉ là do bất đắc dĩ thôi, có trách thì phải trách tại sao bọn cậu lại gây tội với người đó !

Giữa màn đêm thanh tĩnh, đột nhiên vang lên một tiếng Pằng rất nhỏ, tiếp đó 1 tiếng Choang vang lên, rồi ngay sau đó, một tiếng hét kinh hãi vang lên:

- KAI, CÂN THẬN!

Rồi sau đó nữa, một dáng người ngã xuống, máu chảy ra, loang lổ trông rất đáng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Quậy Học Viện Noble School* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

- A!!!!!!!!!!!!

Tiếng của những người xung quanh la lên đầy hoảng sợ khi nhìn thấy máu

Bọn nó quay lại, mặt tái mét, nhất là Lyn, Eri và Kai.

Rin nằm sõng soài dưới đất, máu chảy lênh láng, gương mặt trắng bệch

Joey đánh mắt xuống bên dưới ... quả thật là không còn ở đó rồi, mặt cậu ta càng trở nên đáng sợ lạnh lùng hơn.

Nhưng khi nhìn vào Rin ánh mắt lại ngập tràn hối hận ... hối hận vì tại sao cậu lại không nói với mọi người, hối hận tại sao lại lơ là cảnh giác. Nếu bây giờ ... Rin mà xảy ra mệnh hệ gì thì ... Joey không thiết sống nữa, không chết thì cũng sống với tâm trạng hối hận cả đời.

- R ... Rin ...

Eri lấp bắp, nước mắt đã chảy từ khi nào, Erik xót xa ôm nhỏ vào lòng, tay thuận tiện lấy điện thoại ra, ngón tay run run bấm 3 chữ số ... 1 1 9 ...

Lyn mọi ngày mạnh mẽ là vậy, thế mà giờ đây hốc mắt lại đỏ hoe, nhỏ cứ nấp mấy môi định nói nhưng lại chẳng thốt được lên lời

Kai mặt mày tái mét nhìn Rin, run rẩy ôm lấy nó vào lòng, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt trắng bệch vì mất máu.

Kai hét lên:

- GỌI 119 NHANH LÊN!

- Tao gọi rồi, nhưng ... giờ phải 10 phút nữa mới xuống được ...

Erik ngáp ngừng nói, ánh mắt lo lắng nhìn về phía Rin, trong lòng thầm cầu mong cho cô bạn, tay vẫn ôm chặt Eri đang khóc nức

- CÁI GÌ? 10 PHÚT?!

Lyn nghe thế, mặt tròn trĩnh, nước mắt cứ từng giọt từng giọt rơi xuống như những hạt châu xinh đẹp. Joey đứng cạnh, bất giác ôm nhỏ dỗ dành:

- Không ... Rin ... sẽ không sao đâu ...

- KHÔNG SAO CÁI GÌ? 10 PHÚT ... ĐẾN LÚC ĐÂY RIN NÓ CHẢ CHẾT VÌ MÁT MÁU RỒI!

Eri gào lên, khóc càng thêm to

- Chết ... vì mất máu?!

Kai nãy giờ im lặng giờ mới lên tiếng, cả gương mặt và ngữ điệu đều không giấu nổi bất ngờ

- Sẽ chết thật đấy ... Rin ... mắc chứng bệnh máu không đông!

Lyn thần thờ nói, tay cầm lấy bàn tay của Rin, lăm bằm

- Rin ... cố lên ...

Đột nhiên Kai đứng phắt dậy, ôm theo cả Rin, chân đạp cánh cửa ra khiến gió thổi vào làm mái tóc cậu bay bay, trông thật sự là rất cuốn hút

- Bao giờ đến?!

Giọng nói này, lạnh lùng đến đáng sợ, không đầu không đuôi nhưng cũng đủ để Erik hiểu được

Cậu nhẹ giọng bình tĩnh nói:

- Có lẽ sắp đến rồi!

Vừa dứt lời thì tiếng xe cứu thương vang lên inh ỏi, Kai liếc xuống dưới, hít một hơi sâu rồi quay ra nói với Rin, giọng điệu rất dịu dàng:

- Cố lên, một chút nữa thôi!

Nói rồi, Kai bật nhẹ người, nhảy xuống dưới khiến cả đám sửng sốt

Chỗ này ... cách mặt đất ít nhất là 6 mét đấy

Bịch

Kai đáp đất an toàn, nhanh chóng bế Rin lên xe cứu thương rồi cũng nhanh chân leo lên, chiếc xe cứu thương gấp gấp rồi đi ngay lập tức

Tất cả mọi chuyện, diễn ra chỉ trong vòng vòn vẹn 10 giây

Nhanh đến nỗi, bọn nó còn chưa kịp hoàn hồn thì bóng dáng chiếc xe cứu thương đã khuất dạng

5 phút sau, bọn nó mới xuống đến mặt đất

Erik, Eri và Lyn cấp tốc chạy đi lấy xe định đi theo chiếc xe cứu thương thì Joey ngăn lại:

- Đừng đi theo, có thằng Kai là được rồi!

- Điên à? Bọn tôi phải đi theo!

Lyn trừng mắt, chân chuẩn bị đạp ga thì Joey nhanh chóng leo lên xe, rút chìa khóa ra, ánh mắt kiên định, nghiêm túc:

- Tất cả mọi việc là do Kaito làm, tất cả là do hắn ta!

SOCK

Là cụm từ chính xác nhất miêu tả tâm trạng của Erik, Eri và Lyn bây giờ

Eri gượng cười:

- Sao .. có thể ...

- Có lẽ các cậu sẽ không tin nhưng đây là sự thật!

Nói rồi, Joey lấy trong túi ra một chiếc điện thoại, bấm bấm vài cái rồi ra lệnh:

- Đi về phía ngoại ô phía Nam đi! Tôi đặt định vị theo dõi tên ấy từ lâu rồi! Tin hay không thì tùy!

Cả 3 đứa kia không hện mà nhìn nhau, cứ như là thần giao cách cảm vậy

Cuối cùng Lyn thờ dài một hơi, giật lấy chìa khóa trong tay Joey cắm vào ổ khóa, gạt số, chuẩn bị đạp ga thì lại bị phá đám bởi Eri:

- Ấy ... không được cho con Lyn lái xe đâu! Nó bị mù đường!

Joey nhìn Lyn, mắt hơi nheo lại

Lyn đỏ bừng, không biết nói gì cho phải

- Đề tôi lái cho!

Joey lên tiếng, 2 người nhanh gọn lẹ đổi chỗ cho nhau, chiếc xe thể thao nhanh chóng lao đi, ước tính vận tốc là xấp xỉ 200km/giờ.

Trên xe, gương mặt ai nấy đều rất căng thẳng

...

Trong ngôi biệt thự xa hoa lộng lẫy ở ngoại thành phía Nam London, Kaito lo lắng sợ sệt hết ra lại vào ngó quanh quất bên ngoài cánh cửa

Chuông chống trộm, khóa chống trộm, hàng rào có một nguồn điện 2000V, sờ vào là giật thành siêu Saiyan luôn chứ đùa à, camera bố trí xung quanh ngôi biệt thự, cách 1m là có 1 cái

Chắc .. là an toàn ... nhỉ!

Kaito run rẩy nghĩ trong lòng

Đột nhiên Tách 1 cái, bóng điện toàn bộ đều đồng loạt tắt đi, nhưng rất nhanh, chưa đến 1 giây sau đã sáng trở lại

Kaito thở phào một hơi nhìn phía trước ... không có ai cả

Đột nhiên, đằng sau vang lên một âm thanh nhẹ nhàng:

- Kaito, lâu rồi không gặp!

Nghe giọng nói này, Kaito rợn hết cả tóc gáy lên, quay đầu lại nhìn, đồng tử mở to ... chẳng phải ... cô ta đang ở Mỹ hay sao ... làm sao có thể ...

Kaito run rẩy cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào đôi mắt đen vô hồn kia, cất giọng cung kính:

- Chào ... chào cô!

- Cậu làm tốt lắm!

Người kia rất tự nhiên mà ngồi xuống sofa, tay còn lấy 1 quả nho bỏ vào miệng

Tuy nhiên, chủ nhà là Kaito lại không dám ngồi mà chỉ dám đứng, mặt cũng không dám ngước lên

Người kia bật cười, hất hàm về phía chiếc sofa đối diện:

- Gì mà căng thế, ngồi kia đi!

- V ... vâng!

Kaito luống cuống đáp trả, vội vàng ngồi xuống nhưng thái độ vẫn rất là khép nép sợ hãi

Chỉ có Chúa mới biết ... cái người trước mặt cậu đáng sợ đến như thế nào!

- Cậu đã nghe chuyện ông Hiroshi và bà giáo dạy Hóa Mei chưa?

Người kia cất giọng nhàn nhạt, 2 tay khoanh lại trước ngực trông đầy kiêu kì tạo cho Kaito ngồi đối diện một áp lực không hề nhỏ

Ông Hiroshi và cô Mei ... chẳng lẽ ...

Mới nghĩ đến đây thôi, cậu ta đã thấy lạnh hết cả xương sống, hàm trên và hàm dưới va lập cập vào nhau

Người kia cười nhạt:

- Ha ... cậu là người thông minh, cho nên chắc không cần tôi phải giải thích nhiều nha! Vì cậu đã giúp tôi cho nên tôi cho cậu tự kết thúc màn kịch này!

Nói rồi, người kia đặt lên bàn một lọ thuốc có nhãn bên ngoài là dòng chữ CYANIDE (Tên gọi khác của Kali Xyanua ... chế nào đọc Conan chắc chắn biết về loại này ^^~ loại thuốc này có độc tính cực mạnh, tử vong chỉ trong 10s ngấm thuốc)

Kaito run rẩy nhìn người trước mặt, tự động quỳ xuống, lắp bắp:

- Xin cô, cho tôi một con đường sống! Tôi đảm bảo sẽ không tiết lộ bất cứ chuyện gì ra ngoài cả! Xin cô!

Người kia cười lạnh

Kaito chỉ nghe thấy Crắc 1 tiếng, cảm nhận được một vật thể hình ống thon, dài chĩa vào thái dương mình

- Hừm ... ông Hiroshi thì ở mi tâm, bà giáo Mei thì ở thái dương! Còn cậu ... hay là ở tim nhì!

Giọng nói sắc mùi giễu cợt, họng súng di chuyển dần dần từ thái dương Kaito xuống tim

Tim Kaito đập mạnh

Đột nhiên người đó thu lại súng, cất giọng bình thản:

- Tha cho cậu cũng được!

Kaito thở phào một tiếng, mắt sáng rỡ, cảm ơn rồi rít người kia

Ai dè ... câu sau đó, lại khiến cậu ta quay lại tâm trạng ban đầu:

- Tôi nhớ tôi đã nói rồi mà, hoặc cậu hoặc gia đình cậu! Nếu cậu sống thì đành chịu vậy, tối nay chuẩn bị tinh thần nhận giấy báo tử của bố mẹ cậu ở Nhật!

Kaito nghe thế, mặt tái mét, tay cuộn chặt thành nắm đấm, nổi hết cả gân xanh lên

Người kia cảm lấy lọ thuốc trên bàn, ném xuống đất ngay trước mặt Kaito

Kaito mím chặt môi, tay cảm lấy lọ thuốc, sắp chết rồi, cậu ta không còn kiên đề gì nữa, trực tiếp chỉ tay thẳng mặt người kia, quát lên:

- Cô ... đồ ác quỷ! Cô tạo nghiệt nhiều như vậy sau này đừng mong sống yên ổn!

Nói rồi, mở lọ thuốc ra, cầm viên thuốc màu trắng lên, cho vào miệng nuốt ực một cái.

Ngay lập tức, cơn đau đón xông lên, cậu ta nằm sõng soài ra đất, giãy giụa, ánh mắt đỏ lòm mang đầy thù hận hướng về phía bóng dáng người kia đang nhanh chóng biến mất khỏi hiện trường

Cô ... đừng mong rằng sẽ thuận buồm xuôi gió như vậy!

Kaito nghĩ thầm, cảm giác đau đớn ngày càng dữ dội, tay cậu ta chộp lấy lọ thuốc, cào mạnh 1 đường, cuối cùng, buông thông.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Quỳ Học Viện Noble School* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22

“Két ... “

Chiếc xe thể thao dừng lại trước một ngôi biệt thự ở vùng ngoại ô phía Nam. Những người trên xe nhanh chóng nhảy xuống

Nhìn ngôi biệt thự trước mắt, Erik bắt giác quay ra hỏi Joey:

- Đây, có thật là chỗ này không vậy?!

- ...

Joey không nói gì, chỉ việc lườm một cái cũng đủ để khiến Erik im bật, túi thân quay sang mách Eri

Eri vỗ vỗ vai Erik, đỡ dành:

- Thôi kệ đi, không chấp cái loại không có ghê!

Joey mặt mày xám xịt, nhưng lại không lên tiếng, để mặc cho 2 đứa kia muốn nói gì thì nói, muốn làm gì thì làm, mắt dán vào bóng dáng nhỏ bé trước mắt kia

Lyn hiểu kỳ đi đến gần cánh cổng to lớn. Nhỏ không tin, loại người thông minh như Kaito lại không có chút phòng bị gì sau khi gây chuyện

Thế là, Lyn giờ ngón trở ra, chạm nhẹ vào cái công

Và rồi ...

- A!

Lyn nhỏ giọng kêu lên 1 tiếng, nhỏ phải có kìm nén lắm mới không gào to lên đấy

Ngay lập tức, Joey như có chuẩn bị trước mà chạy ngay đến chỗ Lyn, cầm tay nhỏ lên, ân cần hỏi:

- Sao vậy?!

- Bị giật!

Lyn hơi chau mày nói, đầu ngón tay nhỏ vẫn còn tê

- Ai bảo ngu cơ, biết là sẽ có phòng bị rồi mà còn cố mà thử!

Joey vẫn cầm tay Lyn, tay còn lại đập nhẹ vào đầu Lyn (kiểu đánh yêu ó các ông)

- Ai biết đâu được! Biết trước đất nước đã giàu!

Lyn bĩu môi phụng phịu

Mất Joey có chút xao xuyến, nhưng rất nhanh đã quay lại trạng thái ban đầu ... bọn cậu đến đây bây giờ là để làm việc khác cơ mà!

Nghĩ rồi, nhanh chóng nghĩ cách sao cho vào được bên trong kia, gương mặt tràn đầy vẻ suy tư

Đột nhiên Eri lên tiếng:

- Ô, có cái công tắc ở đây này!

Joey theo phản xạ quay ra nhìn, quả nhiên là có một cái công tắc, mắt đầy nghi hoặc nhìn vào cái nút đỏ trên cái công tắc kia

- Là công tắc cắt điện à?!

Erik hơi nghi nghi hỏi

- Thử rồi biết!

Lyn nhàn nhạt nói, tay nhấn một phát vào cái nút đỏ trên công tắc, Joey tròn tròn mắt ... không phải chứ? Bọn này ... liệu thế không biết!

Nhưng rồi ... lại không có gì xảy ra

Joey thở phào một hơi ... chắc đúng là công tắc cắt điện rồi!

Nào ngờ ...

Những tiếng “Tít ... tít ... tít ...” đồng loạt vang lên tạo thành 1 âm thanh ồn ào giữa màn đêm tĩnh mịch

Joey mặt mày biến sắc, nhanh chóng chạy đến kéo Lyn rời xa khỏi khu vực cánh cổng, miệng hét to:

- THUỐC NỔ, CHẠY ĐI!

Erik và Eri mặt đơ ra, nhưng nghe được tiếng hét của Joey cũng nhanh chóng kéo nhau chạy rời xa khỏi cánh cổng

Bọn nó vừa chạy khỏi, liền “BÙM” 1 tiếng, căn biệt thự và cả cánh cổng đều rực cháy

Erik vuốt vuốt ngực, thở hồng hộc, bọn cậu chỉ cần chạy thiếu 0.1 giây thôi chắc giờ cũng thành xác cháy đen thui rồi cũng nên!

Nhìn căn biệt thự đang cháy sáng cả một vùng, Eri chột mở to mắt, lên tiếng:

- Còn Kaito?

Joey lúc này mới ngộ ra, mặc kệ lửa cháy, cậu chạy thẳng vào bên trong ngôi biệt thự

Lyn định giữ Joey lại nhưng không kịp, nhìn bóng dáng đang chìm dần trong biển lửa kia mà nhỏ không nhìn được mà cầu mong: “Joey ... cẩn thận! “

...

Joey tay bịt chặt miệng và mũi để tránh hít phải khói, còn chân thì giơ lên, đập 1 phát vào cánh cửa đang rực cháy

“RẦM “

Cánh cửa đổ xuống, khói bụi càng bay lên nhiều hơn, không khí ngày càng nóng hơn khiến mồ hôi Joey tuôn ra như mưa

Khi mà cánh cửa đổ xuống, Joey ngay lập tức nhìn thấy Kaito đang nằm ở ngay chính giữa căn phòng. Xung quanh cậu ta, sofa, kệ, tủ, ... tất cả đều cháy hết, nhưng tuyệt nhiên, lại không có ngọn lửa nào bén mảng được tới người Kaito cả

Joey nhanh chóng chạy đến chỗ Kaito, lật người Kaito lại thì thấy mắt và miệng cậu ta đều mở to

“Trúng độc à?!”

Joey nghĩ, mắt cậu nhanh chóng nhìn thấy cái lọ màu trắng nằm lẫn lóc bên cạnh thi thể Kaito, bên ngoài vỏ đã bị cào một đường

Joey cúi xuống, nhặt lọ thuốc lên, mở nắp ra rồi hơi ngửi ... mùi hạnh nhân ... kali xyanua à?!

Joey lại xoay đến cái vỏ sớm đã bị cào mất một đường, ánh mắt hơi trầm tư.

“Sao lại cào vỏ lọ thuốc? Do đau đớn chăng?”

Đang chìm trong suy nghĩ của riêng mình, Joey bị đánh thức bởi tiếng của Lyn:

- JOEY OI, CẬU CHẾT CHÁY TRONG ĐÂY RỒI À?!

Mặt Joey ngẩn tũn, nhưng cũng đáp lại:

- Tôi sống dai lắm, không dễ chết thế đâu!

- THỂ CẬU NGỦ TRONG ĐÂY À MÀ LÂU THẾ? CÓ CẦN TÔI NÉM CHO CÁI MÀN VÀO TRONG ĐÂY KHÔNG?!

Ngay lập tức, ngoài kia có tiếng đáp trả

Joey cảm giác như đang có 1 đàn quạ đen bay trên đầu cậu vậy. Cảm giác thực sự là rất ... ba chấm

Joey thờ dài 1 cái, đáp lại:

- Tôi ra bây giờ đây!

Nói rồi, nhanh chóng chạy ra ngoài

...

Trên xe, không khí có chút trầm mặc

Bộ 3 Erik, Eri và Lyn đang khám nghiệm lọ thuốc mà Joey “thả ra” khỏi hiện trường, bộ mặt khá nghiêm túc

Còn Joey, lái xe nhưng trong lòng cậu vẫn canh cánh vụ vỏ lọ thuốc bị cào. Nếu do đau đớn thì phải cào cả bàn tay chứ sao lại chỉ cào 1 đường? Cứ như là cố ý vậy

Cố ý ...

Joey đang suy nghĩ, đột nhiên phanh gấp xe lại khiến Eri và Lyn ngồi sau tuồng đầu vào 2 cái ghế trước, Erik còn diễn 1 cảnh kinh điển hơn, ngã thẳng ra khỏi ghế ngồi

Lồm cồm bò dậy, Erik bưng bưng lửa giận:

- Thằng kia, mày muốn bọn ngồi sau chết hết phải không?

Joey không mấy để ý đến lời của Erik, cậu nhướn người, giật phắt lọ thuốc trên tay Lyn, mắt nhìn xuống cái vỏ lọ thuốc

Kali Xyanua còn có tên gọi khác là Potassium Cyanide, viết cho ngắn gọn lại là Cyanide. Trên vỏ lọ thuốc này lại chỉ có vền vện 6 chữ: C, Y, A, N, D và E, chữ I đã biến mất cùng với vết cào kia

Trong chốc lát, Joey nhếch mép nở 1 nụ cười ranh mãnh (trông giống Conan lúc phá được án ý các ông)

Lyn hiểu kỳ hỏi:

- Cười cái gì?!
- Tôi hiểu rồi!
- Hiểu cái gì?!

Lần này là Eri lên tiếng

- Mạnh mới Kaito để lại cho chúng ta!

Joey hơi cười, ánh mắt có chút sáng

Màn đêm yên ắng đến đáng sợ

Liệu giông bão đối với bọn nó bao giờ mới qua đi?!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Quây Học Viện Noble School* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Trong xe, dường như thời gian đang dừng lại, yên ắng đến lạ kì

Mãi 1 lúc sau, Erik mới lặp lại lời Joey nói, giọng điệu có vẻ không tin lắm:

- Mạnh mới để lại?
- Ừ!

Joey gật đầu chắc nịch

- Mạnh mới? Mạnh mới gì?

Lần này đến lượt Eri, giọng điệu của nhỏ cũng chẳng khác gì Erik cả

Joey chán nản nhìn 2 con người mặt đang đơ ra không hiểu gì ... Đúng là cặp đôi IQ kém!

Thờ dài 1 hồi, Joey mang hết những gì mình suy nghĩ ra giải thích cho 3 con người kia 1 cách dễ hiểu nhất:

- Kali Xyanua còn có tên gọi khác là Potassium Cyanide, viết cho ngắn gọn lại là Cyanide. Trên vỏ lọ thuốc này lại chỉ có mỗi 6 chữ: C, Y, A, N, D và E, vậy chữ I đâu rồi?!

- Ai biết!

Lyn đáp ngắn gọn khiến cho ý chí và nhiệt tình của Joey bị dập tắt gần hết

Joey hít 1 hơi sâu rồi lại tiếp tục giải thích:

- Chữ I đó đã biến mất cùng với vết cào kia rồi! Nói cách khác, chữ I này cũng chính là mạnh mới Kaito để lại cho chúng ta về tung tích của hung thủ!
- Sao cậu lại khẳng định là Kaito có ý?

Eri nheo mắt, không tin là không tin

- Đúng! Tao nghe mẹ tao bảo mấy người trúng độc rồi sẽ đau đớn lắm! Nhờ đâu tên này đau đớn quá, hươ tay rồi chẳng may cào vào cái lọ này thì sao!

Erik nói, vẻ mặt càng ngày càng không tin lời Joey nói

Joey cạn lời, không biết nên nói tiếp như thế nào thì đột nhiên điện thoại reo vang

Joey cầm điện thoại lên nhìn, hơi nhú mồm ... là Kai đang gọi đến

Nhanh chóng vuốt điện thoại, áp lên tai nghe, Kai ở bên kia ngay lập tức đã gấp gáp nói:

- Rin ... không ổn rồi! Phòng phẫu thuật ... tầng 35!

Chỉ có mỗi thế thôi, Kai đã khẩn trương cúp máy

Trước khi cúp máy, Joey còn nghe loáng thoáng tiếng y tá đang hô hào tìm máu

Gương mặt điển trai bỗng chốc tái mét

Joey nhanh chóng ngồi lại vị trí, nhanh chóng nhấn ga khởi động rồi phóng vèo đi với vận tốc căng đét ... 400km/giờ

Lyn ngồi cạnh hơi nghi, hiếm khi thấy Joey mất bình tĩnh như vậy

Nghĩ đoạn, nhỏ liên hỏi:

- Sao vậy?

- Rin ... không ổn rồi!

Joey 1 mực chuyển tâm lái xe nhưng trong lòng đang cảm thấy cực kỳ rối bời ... Rin ... nó mà bị làm sao thì ...

3 đưa còn lại nghe thế, mặt mày tái mét, yên lặng cho Joey lái xe

Không khí đột nhiên trở nên cực kỳ trầm mặc

Eri đột nhiên ngờ ra gì đó, nhỏ cầm chiếc điện thoại lên, bấm bấm 1 lúc lâu rồi mới mở được giao diện tin nhắn.

Erik không giấu nổi tò mò mà hỏi:

- Em đang làm gì vậy?

- Em nhắn tin!

Eri không ngược mắt lên nhìn Erik nhưng miệng vẫn trả lời, tay vẫn bấm bàn phím nhay nhay khiến Erik có chút không vui

- Nhắn tin? Nhắn tin với ai vậy?!

- Với trai!

- ...

(thấy thương bạn Erik dễ sợ =.=)

...

Bệnh viện - phòng cấp cứu

Đèn phòng cấp cứu vẫn sáng trưng, khiến cho tâm tình con người ta không thể nào buông lỏng được.

Bên trong, 1 cuộc phẫu thuật đang diễn ra hết sức căng thẳng, đội ngũ bác sĩ cao cấp nhất bệnh viện đều đã được triệu tập về đây để nín giữ lại mạng sống của một người con gái mới còn độ tuổi đi học.

Chỉ là đạn trúng vào lưng, không gây tổn thương gì nhiều, cuộc phẫu thuật có lẽ sẽ diễn ra rất nhanh chóng và thành công, nhưng khổ nỗi ... người con gái này lại mắc phải chứng bệnh máu không đông, mà hiện tại, trên thế giới này nào ai đã phát minh ra được thứ thuốc kỳ diệu có thể làm đông máu được cơ chứ

Thế là, sau 3 tiếng đồng hồ tiếp tế máu liên tục và bị hù dọa nhiều lần, mồ hôi đội ngũ các bác sĩ và y tá đều tuôn ra như mưa, những tờ giấy thấm máu được để ở một chiếc khay đã chất thành đống.

Cuối cùng, cô y tá đi lấy máu chạy vào, tuyệt vọng nói:

- Không ổn rồi, ngân hàng máu sắp hết sạch máu rồi, những tình nguyện viên hiến máu cũng đang là dần, không còn nhiều máu nữa đâu!

- Cứ lấy đi, được bằng nào hay bằng đó! À, liên hệ với các bệnh viện khác nữa!

Bác sĩ phẫu thuật nói, tay vẫn đang giữ tờ giấy thấm máu

Cô y tá được lệnh, vội chạy ra ngoài, nói luôn vào bộ đàm:

- Liên hệ với các bệnh viện khác, nhanh lên!

Nói rồi, cô ta chạy vụt đi, nhanh chóng khuất dạng ở cuối hành lang

Kai nhìn theo bóng dáng vội vã của cô y tá, lại nhìn đến phòng phẫu thuật đang sáng trưng đèn, ánh mắt cậu lạnh dần, tim đau thắt

Phải chi cậu mang cùng nhóm máu với nó

Phải chi người dính đạn là cậu

Phải chi nó không xông ra đỡ viên đạn đó cho cậu

Phải chi ...

Biết bao nhiêu từ phải chi cứ loay quanh luẩn quẩn trong đầu Kai khiến não cậu như muốn xoắn lại với nhau

Rin, cố lên!

Kai thầm cầu mong, ánh mắt nhìn vào căn phòng phẫu thuật tràn đầy hi vọng

...

Cùng lúc đó

Trên sân thượng to lớn của bệnh viện, 1 chiếc phi cơ lên lút đáp xuống, hai người trên phi cơ nhanh chóng nhảy xuống rồi chạy vụt xuống bên dưới theo đường cầu thang bộ, để lại anh lái phi cơ nhìn theo, ngây ngốc nói:

- Ô ... sao không đi thang máy?!

Còn lúc đó, bên dưới cũng có chiếc xe thể thao phanh gấp lại tạo ra 1 vệt đen kịt trên mặt đường khiến người ta nhìn vào không khỏi rùng mình. 4 người từ trên xe nhanh chóng đi xuống, nhanh chóng chạy vào thang máy, liên tục bấm vào số 35 ở bảng số gồm 55 nút bấm, rồi đứng chờ đợi

Rin ... nhất định phải cố lên đó!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Quỳ Học Viện Noble School* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Ting ...

Cửa thang máy mở ra, 4 con người ngay lập tức đụng độ với 2 chàng trai mặc quần bò áo sơ mi chạy đến.

Họ nhìn nhau, không giấu nổi xúc động

- ANH KAN, ANH VIN!

Eri và Lyn nức nở gào lên, 2 chàng trai tên Kan tên Vin kia cũng lên tiếng:

- Lyn, Eri!

Tiếp sau đó, Eri và Lyn chạy về phía Kan và Vin, Kan và Vin cũng nhanh chân đi về phía 2 nhỏ khiến mặt Joey và Erik ngẩn tẩn.

Cứ ngỡ là sẽ được coi một màn tình cảm sụt mướt sau nhiều ngày chia li như phim Hàn, đột nhiên cánh cửa phẫu thuật mở ra, cắt ngang cảnh quay cảm động.

Tiếng cô y tá vang lên:

- Anh là người nhà của bệnh nhân?

- Phải ... có việc gì sao? Ca phẫu thuật thành công rồi?

Kai đứng bật dậy, sốt sắng hỏi cô ý tá, mái tóc cậu rối bù lên trông rất thảm

Ai ngờ, cô ý tá cúi gầm đầu xuống, nhỏ giọng:

- Chúng tôi xin lỗi, chúng tôi cũng hết cách rồi, máu ... không đủ!

- BỆNH VIỆN CÁC CÔ LÀM VIỆC KIỂU GÌ THẾ HẢ? CÓ TÍ MÁU CŨNG KHÔNG ĐỦ, TÔI NGHĨ CÁI BỆNH VIỆN NÀY NÊN ĐÓNG CỬA ĐI!

Một giọng nói phẫn nộ vang lên, không phải của Kai mà là của Kan đang vội chạy tới

Bạn diễn phim mà mấy người kia suýt quên mất chuyện này

=.=

Cô ý tá hoảng sợ nhìn chàng soái ca vừa bước đến, lắp bắp:

- Là do ... bệnh nhân mắc chứng bệnh kỳ lạ ... máu không đông ... cho nên ...

- CÔ KHÔNG PHẢI BIỆN MINH!

Kan lại tức giận gào lên

Con Rin nhà anh ... tuyệt đối không thể có chuyện gì xảy ra!

Tuyệt đối không thể!

Vin đứng cạnh nói giọng ôn nhu, trái lại với cái bản tính nóng nảy từ trong trứng của Kan:

- Con Rin chưa chết là tốt rồi, đưa thuốc cho cô ta đi!

Kan hậm hực, định chửi thêm mấy câu nữa nhưng lại nghĩ đến tính mạng con em gái mình đang nằm trong tay mấy người này nên đành nhịn, lấy trong túi áo ra một lọ thuốc, nhưng nhìn tới nhìn lui vẫn không đưa nó cho cô ý tá, về mặt hết sức là ngạc nhiên

Lyn sốt sắng hỏi:

- Anh Kan, sao vậy?

- Anh đưa cho cô ý tá đi!

Eri thúc giục

Mọi người tất cả đều đổ dồn ánh mắt kì lạ về phía Kan đang đứng trợn mắt nhìn lọ thuốc trên tay

Cuối cùng, Kan cũng quay ra, dờ khóc dờ cười nói:

- Lấy ... nhầm thuốc rồi!

- HẢ?!

Vin, Eri và Lyn trợn tròn mắt nhìn Kan, ánh mắt tựa hồ như có dao găm. Còn Kai, Joey và Erik không hiểu gì cho nên cũng chẳng biết nên biểu hiện như thế nào, chỉ biết là nhìn về mặt của 3 người kia như vậy thì chắc anh chàng kia đã gây ra chuyện tày đình gì rồi!

Vin tức mình, suýt nữa thì không khống chế được bản thân mà xông đến đấm cho Kan mấy phát. Nhưng rồi anh chỉ biết thở dài, tức giận bây giờ cũng không có ích gì cả

- Mày lấy nhầm thuốc? Tao nhớ là mày chạy hẩn vào phòng con Rin tìm thuốc cơ mà, sao lại nhầm được?

- Thì ở đó có 1 cái hộp, tao mở ra thì trong đó có 2 loại, tao thấy lọ màu hường đẹp hơn lọ màu đỏ cho nên tao ... lấy lọ này!

Kan cúi gầm mặt nói, tay giơ lọ thuốc màu hường lên, bên trên vỏ có in chữ ... Hemostatic Drugs

(Nghĩa là thuốc cầm máu đó bà con!)

Quác ... quát ... quát ...

Dường như có 1 đàn quạ đen đang bay trên đầu tất cả mọi người ở đây

Vin tức mình, dồn hết tức giận mà đập xuống đầu Kan một cái đập, đập cho nó bớt ngu đi

Đoạn, giật lấy lọ thuốc từ tay Kan, đưa cho cô y tá nói:

- Cô lấy thuốc trong này chuyển cho con bé trong kia là sẽ cầm được máu, nhưng chỉ cầm được trong 1 giờ đồng hồ thôi!

- Vâng!

Cô y tá nhận lấy, nhìn lọ thuốc như nhìn thấy vàng, lọ thuốc này đủ để cứu sống một mạng người đấy!

Nhưng trước khi cô y tá kia vào phòng phẫu thuật, đột nhiên Kan lên tiếng:

- Cô chuyển hết lọ thuốc đấy thì bảo họ chuyển con bé ra đây!

- Hà?!

Không chỉ cô y tá mà Vin, Eri, Lyn, Erik, Joey và Kai cũng ngó người ra nhìn cái con người vừa mới phát ngôn

Liệu ... anh ta có ý thức được anh ta vừa nói gì không?!

- Cô điếc à? Tôi không nói lại lần 2!

Kan lạnh lùng nói, điệu bộ giống như 1 vị quân vương cao cao tại thượng

Cô y tá thấy bộ dạng đáng sợ này, liền biết điều mà gật đầu, chạy vội vào trong phòng bệnh ... cứu người vẫn là trên hết

Lúc này, bên ngoài phòng phẫu thuật, không khí hết sức căng thẳng

Phải 1 lúc sau, Kai mới lên tiếng:

- Sao ... anh lại làm như vậy?!

- Tôi muốn đưa nó về nhà!

Kan nói, ánh mắt đầy bất lực xen lẫn xót xa:

- Nếu lần này tôi và Vin không đến kịp, hay là Eri nhấn tin muộn 1 chút nữa thôi ... thì chẳng phải là ... tôi ... không muốn mất nó!

Mọi người nghe lời Kan, ai cũng đều xúc động

Ở đây, có lẽ chỉ có Eri, Lyn và Vin biết được Kan thương Rin nhiều như thế nào.

Kan là người con duy nhất của nhà Vua (ông Ren đó các chế), tương lai đã được định sẵn làm một vị vua của đất nước. Kan không có anh em gì cả, lại sống trong môi trường dạy học khắc nghiệt của hoàng tộc do ông vua từ cái thời nào thời nào đề xuất ra nên anh càng ngày càng cô đơn, ngày càng khó gần, đợt 5 tuổi còn bị mắc bệnh trầm cảm nặng, tin đó truyền ra, cả đất nước xôn xao đòi phế ngôi của Thế tử.

Năm đó, cũng là năm Rin ra đời

Thời gian thấm thoát trôi, lại thêm 3 năm nữa trôi qua, Kan giờ đây đã 8 tuổi, đã vào Tiểu học rồi, còn Rin, đã được 3 tuổi, đã biết bi bô chạy nhảy gây náo loạn cả tòa lâu đài

Lần đầu tiên Kan và Rin gặp nhau là Rin trốn vào phòng Kan sau khi nhờ tay đập vỡ cái lọ hoa được cho là đồ cổ vô giá của ông Ren, ông Ren biết tin, đang đi họp cơ quan ngay lập tức hủy buổi họp, tức tốc chạy về nhà, thề rằng nếu mà tìm được tiểu quý kia sẽ cho ăn đòn nát đất, cho lên núi tu luyện với ông thầy biến thái 1 tháng

- Ai cho người vào phòng ta?

Thế Từ Kan lúc đó vẫn còn lạnh lùng lắm, hậu di chứng của lần bị trầm cảm kia

Mặt Rin tái mét, không phải do sợ Kan mà là sợ anh kỵ lâm binh đang vác kiếm đi vòng quanh bên ngoài kia ... nhờ mà bị phát hiện ra ... thì thảm rồi!

Kan lúc đó như kiểu hiểu ý Rin ý, mà đóng sầm cửa lại, mặt vẫn không biến sắc cao ngạo nhìn Rin nói:

- Nói đi, nhà ngươi là ai?

- Em là con ba Ken và mẹ Ari!

Cái giọng nói của trẻ 3 tuổi ấy, nghe ngọng ngọng lú lo dễ thương lắm

Kan Hừm 1 tiếng ... ra là con của chú Ken và cô Ari, đoạn tiếp tục hỏi:

- Nhà người sao lại vào phòng ta? Tính ăn trộm gì hả?

Rin lắc đầu, xua tay, tiếp tục bập bẹ:

- Không có đâu ... nhà em đây đồ, nhà em có điều kiện thì cần gì em phải đi ăn trộm!

Cuộc đời Kan ... lần đầu tiên biết đến 2 chữ cạm bẫy ==

Thế là Kan cứ hỏi, Rin cứ trả lời, nhiều lần khiến Kan tức muốn ghen hờn

Dần dà, 2 đứa thân nhau lúc nào không hay

- Anh Kan, ra đây chơi!

Kan đang đọc về lịch sử của Fiore thì nghe thấy tiếng Rin, ngược lên thì thấy con bé đang lấp ló sau cánh cửa

Kan thận trọng liếc nhìn ông giáo đang chăm chú ngắm con vẹt quý ở trong phòng, nhân cơ hội tẩu thoát .

Rin dẫn Kan đi ra khu vườn của tòa lâu đài, đó là 1 khu vườn rất đẹp, có biết bao nhiêu hoa là hoa, nào hoa hồng, hoa hướng dương, hoa cẩm tú cầu, ... bla bla ... còn ở giữa khu vườn đẹp lung linh đó, có 1 chiếc bàn màu trắng xinh xinh, bên trên bày đầy những thứ đồ ăn vặt nào là bánh ngọt, bim bim, nước uống, xung quanh đang có 1 cậu con trai tầm tuổi Kan và 2 đứa con gái tầm tuổi Rin đang cúi húi chăm lửa vào nến trên bánh kem

- Gì đây? Tiệc hả?

Kan hơi cười nói, chỉ có trước mặt Rin, anh mới có bộ dạng này

- Vâng!

Rin gật đầu, lon ton kéo Kan đi đến, ấn anh ngồi xuống 1 chiếc ghế, hào hứng mở đầu:

- Xin cảm ơn các vị tiểu thư công tử đã bớt chút thời gian quý giá mà đến đây dự lễ sinh thần của tôi!

Bên dưới vang lên 1 tràng pháo tay ... bắt đầu đi

Đột nhiên, con nhỏ tóc nâu lên tiếng:

- Rin, ai đây, đẹp trai thế!

Hám trai thế này, còn ai khác ngoài Eri

- Anh tao, tên là Kan! Tao cảm may xun xoe anh ấy nhá, tao không ngờ để cuộc đời anh Kan bị tàn phá trong tay mày đâu!

Rin khinh khinh nói, ánh mắt rõ là kỳ thị nhìn Eri

Eri nhăn mặt:

- Xí, tao cũng không thèm nhá! Tao có anh Vin là được rồi!

==

Vin nhìn Eri, gượng cười, trong lòng thầm nghĩ ...

Anh cũng không ngờ để tương lai của anh vào tay cô rồi bị phá hoại đâu!

- Anh mày? Sao tao chưa thấy anh Kan bao giờ thế!

Lyn hơi nghi hoặc nói, kể cũng phải, sống trong cái tòa lâu đài ngàn đầy năm, có 1 soái ca như này bọn nó phải biết chứ nhỉ!

- Lúc đấy anh bận học, không phải là cái dạng người sung sướng suốt ngày chạy nhảy như chúng mày đâu!

Rin hất mặt nói

- ... Mây cũng như bọn tao thôi! Chó chê mèo lắm lông!

Lyn bấu môi, liếc Rin một cái nói giọng rõ ràng hạnh

- À, mọi người làm quen nhau đi!

Rin cười phớt lờ

Người từ nãy đến giờ im lặng là kan đột ngột đứng lên, cứ ngỡ anh bỏ đi, ai dè anh lại cầm cốc nước lên, giờ ra nói:

- Xin chào, tôi tên Kan!

Từ đó, họ lập thành đội ngũ siêu cấp của hoàng gia. Nếu 3 con nhỏ kia mà nghịch ngợm hay như nào thì chắc chắn Kan và Vin sẽ chạy ra một mực bệnh viện, giúp bọn nó thoát tội không biết bao nhiêu lần. Ngược lại, mỗi lần kan và Vin học hành bị street, sẽ luôn có 3 con em mồm miệng lú lo trò chuyện không ngừng giúp cho bọn anh tâm trí thoải mái hơn, vui vẻ hơn.

Kan dần dần cũng thay tính đổi nết, từ 1 thể tử của 1 đất nước, lạnh lùng cao ngạo khó gần đến 1 cậu bé hài hước, lại có chút nóng tính khiến Vua Ren và hoàng hậu Kell hết sức vui mừng

Nhớ lại kỉ niệm xưa, trên môi ai cũng đều nở 1 nụ cười

Ting

Cửa phòng phẫu thuật bật mở, cắt ngang suy nghĩ của 4 người

Bạn đang đọc truyện *Siêu Quầy Học Viện Noble School* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Cả bọn vội vã quay ra thì thấy các bác sĩ và y tá đẩy chiếc giường bệnh nhân ra ngoài, và người nằm trên chiếc giường đó ... là Rin

Chiếc giường dừng lại ở chỗ bọn nó, cô y tá vừa nãy đi đến, gương mặt đầm đìa mồ hôi hột:

- Anh ... chắc chắn chứ?

Kan gật đầu chắc nịch

Eri, Lyn và Vin thờ dài ... máy móc với bác sĩ ở Fiore thì xin khỏi nói rồi! Mới lại, công chúa và phu nhân của dòng họ Qualy đều bị mắc chứng bệnh máu không đông cho nên toàn dân chung tay góp sức xây dựng 1 quỹ ủng hộ máu cho 2 người ... Vậy nên ... tốt hơn hết là cho Rin về Fiore có lẽ là quyết định đúng đắn nhất

Các bác sĩ y tá mắt nhìn nhau, người giám hộ đã nói vậy thì họ biết làm thế nào được nữa!

Vin hơi cười nói:

- Các người đi đến đây là được rồi, tầm nửa tiếng sau lên sân thượng lấy giường về là được!

Nói rồi quay sang Lyn và Eri:

- 2 đứa giúp anh đẩy giường nhá!

- Vâng!

Chữ Vâng này ... nghe sao mà ngoan ngoãn dịu dàng đến thế ... khiến Erik và Joey hơi khó chịu (* ngửi ngửi * các bác có ngửi thấy mùi giấm không?)

Lúc mà chiếc giường mới lăn được vài vòng, Kai đột ngột lên tiếng:

- Bọn tôi ... có thể đi cùng không?

Erik và Joey cũng nhìn theo, ánh mắt ngập tràn mong chờ

Kan hơi nhúm mày:

- Nhưng ...

- Lyn, cậu chả hứa là sẽ cho chúng tôi ghé chơi lâu dài nhà cậu à?

Joey nhìn Lyn đang mặt đơ ra, cười đều 1 cái

- Ồ ... tôi ...

Lyn lấp bắp, khẽ liếc nhìn gương mặt Kan và Vin

Kan thờ dài 1 cái, chán nản nhìn Lyn nói:

- Anh chịu cô rồi đấy! Suốt ngày nói Eri mê trai, cô nhìn lại cô xem!

Eri và Vin ở bên, gật đầu 1 cái phụ họa

- Em ... cậu ta ...

Lyn hoảng, không biết nên nói như thế nào cho phải ... thề rồi, hứa rồi, bùng là làm chó, có trách thì phải trách tại sao lúc đấy không có quả bomn nguyên tử rơi xuống đầu Lyn để cho nhỏ không phải nói nữa

Lyn nhìn Kan, dù gì anh cũng là Thế Tử mà, ở đây quyền hành anh to nhất mà, nhỏ cất giọng hỏi:

- Vậy ... có được không ... ???

Kan nhìn 1 lượt 3 thằng con trai đang nhìn mình bằng ánh mắt mong chờ, ánh mắt dừng lại ở Kai đang đầu bù tóc rối, lại cúi xuống nhìn con em mình đang nhắm mắt yên bình thì mỉm cười dịu dàng, bàn tay khẽ gạt sợi tóc bết dính vào gương mặt trắng bệch, nói:

- Tùy! Phải xem các cậu kia có muốn đến không đã!

Kan vừa dứt lời, Erik, Joey và Kai liền như đã chuẩn bị từ trước mà nhảy đến nắm vào 2 cái thành giường bệnh, cười hề hề

Nhìn bộ dạng ngáo ngơ của 3 cái thằng kia mà Kan, Eri, Lyn và Vin bật cười thành tiếng

...

Sân thượng

Đẩy chiếc giường bệnh lên đó, Kai, Joey và Erik được 1 phen choáng ngợp bởi chiếc phi cơ to đùng sang choảnh trước mặt

Kan cúi xuống, bế Rin leo lên phi cơ, rồi lần lượt là Lyn, Eri và Vin

Đến lúc Kai chuẩn bị leo lên thì cánh cửa đóng sập lại, mém tí nữa làm bạn Kai nhà mình gãy mũi

Lyn nhìn anh phi cơ, đơ người ra:

- Đây anh kia ... vẫn còn người mà!

Anh phi cơ e dè liếc nhìn 3 cậu con trai đẹp như trong tranh đang ngơ ngác nhìn mình, ánh mắt tràn đầy tức giận

Khẽ nuốt khan 1 cái, anh ta cười gượng:

- Nhưng mà ...

- Khách của tôi, anh dám đuổi?

Vin hơi nheo mắt, giọng nói vẫn rất nhẹ nhàng

Anh phi cơ nhìn gương mặt của Vin, thờ dài 1 cái rồi cũng mở cửa cho 3 thanh niên kia đi vào trong

3 chàng ngồi vào trong, liếc nhìn xung quanh, cảm thán:

- Rộng thật đấy!

- Đẹp nữa!

- Kinh, xịn chưa này, sao có chiếc phi cơ xịn thế này mà mình lại không biết nhỉ!

==

3 cậu thiếu gia lừng lừng lẫy lẫy nổi tiếng là chịu ăn chịu chơi của những tập đoàn lớn, thế mà giờ đây, chả khác nào dân quê mới lên thành phố ý

Eri và Lyn ... cảm giác như là cả 1 đàn quạ đang bay trên đầu mình ... mắt mặt, quá mắt mặt

Đột nhiên ...

Bộp

Bộp

Bộp

3 cú giáng mạnh mẽ lần lượt hạ cánh xuống gáy của Erik, Joey và Kai khiến 3 anh chàng bất tỉnh nhân sự

Kan nhìn Vin, nói đầy cảm kích:

- Cảm ơn nhá, đang đau đầu!

Vin hơi cười, ánh mắt lơ đãng nhìn ra bên ngoài qua cánh cửa kính của chiếc phi cơ

Chiếc phi cơ khởi động, rồi cất cánh, nhanh chóng khuất dạng trên bầu trời đen kịt

...

Đến khi Kai tỉnh lại, thì đã thấy mình nằm trên 1 chiếc giường cực kì là sang trọng, chăn ấm nệm êm đến nỗi mà cậu chỉ muốn nằm đây mà đánh 1 giấc no nê

Kai bật dậy, nhìn xung quanh căn phòng, tặc lưỡi 1 cái ... sang trọng chính là cụm từ đúng đắn nhất dùng để miêu tả về căn phòng này

Két

Cánh cửa đột nhiên mở ra, ánh sáng chiếu vào khiến Kai hơi không quen mà lấy tay che mắt

- Tỉnh rồi à!

Một giọng nói bình thản vang lên, có chút quen thuộc

Kai bỏ tay xuống, nhìn về phía cánh cửa

Là Kan

Anh đứng đó, dù mặc bộ đồ trong nhà thôi nhưng cũng khiến anh toát lên khí thế vương giả vốn có của mình

Kai nhìn quanh quất, hỏi:

- Mọi người đâu hết rồi?

- Đang ở phòng bệnh của con Rin!

Kan nói, từng bước từng bước đi vào trong, rất tự nhiên mà ngồi xuống bộ sofa màu vàng kim đẹp đẽ sang trọng

Tự nhiên cũng phải, đây là nhà anh mà!

- Cậu tên gì?

- Kai!

Kai trả lời gọn ghẽ, Kan cũng không nói gì mà gật đầu

Một lúc sau, Kan lại lên tiếng:

- Con Rin đỡ đạn cho cậu?

Kai nghĩ đến chuyện này, sắc mặt nhanh chóng tái xanh, trong đầu chợt nghĩ lại cái cảnh mà thân hình bé nhỏ của Rin ngã xuống, máu chảy đầm đìa, tim đột nhiên thấy đau thắt

Kan hơi cười, đứng dậy tay rút túi quần dùng đấm nói:

- Con Rin tỉnh rồi, đi thăm nó đi!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Quậy Học Viện Noble School* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Kan đưa Kai đi đến cuối hành lang thì dừng lại trước 1 cánh cửa màu trắng trang nhã mà sang trọng.

Kan nhìn cánh cửa, cười hiền rồi bước vào, không còn thái độ bình thản đến đáng ghét như vừa nãy nữa mà chỉ còn hình ảnh người anh trai hiền từ yêu thương em gái.

Kai vẫn đứng chôn chân ở bên ngoài, không bước vào bên trong nhưng vẫn nghe loáng thoáng được cuộc trò chuyện bên trong:

- Ô anh Kan, thằng Kai đâu rồi?

cái giọng nói trong veo ngây ngô này, ngoài Rin thì còn ai khác!

Nghe giọng nói này, Kai càng thêm rối, không biết nên đối diện với Rin như thế nào.

Đột nhiên, 1 lực cực kỳ mạnh định giáng xuống vai Kai, nhưng Kai phản xạ nhanh, tránh kịp, liền giơ tay ra tấn công.

Sau vài giây ngăn ngừa mà không biết đã tung ra bao nhiêu chiêu, cuối cùng Kai cũng giữ được 2 tay của cái người định đánh lên kia, sắc giọng hỏi:

- Cô là ai?

Trước mặt cậu là 1 bà cô khoảng hơn 30 tuổi nhưng trông vẫn rất trẻ trung xinh đẹp với mái tóc tím than thời thượng, đôi mắt tím biếc đẹp mê hồn đang nhìn chăm chăm vào Kai.

Cuối cùng, gạt mạnh tay khỏi tay Kai, người phụ nữ đẩy cửa bước vào trong, hào hứng nói:

- Được đó, mẹ chăm cậu kia! Đẹp trai, giỏi võ, sau này ít ra còn có thể trị được mày Rin ă!

Rin ngước cổ nhìn ra bên ngoài, thấy Kai thì mặt đỏ tía tai, cầm lấy cái gối đập thẳng người mẹ nó, kêu lên:

- MẸ ... MẸ KHÔNG TRÊU CON THÌ MẸ KHÔNG ĂN ĐƯỢC HẢ?

- Ồ, chắc thế!

Ari cười, rất tự nhiên ngồi xuống chiếc giường, rất tự nhiên mà cởi giày ra, rất tự nhiên mà nằm xuống, rất tự nhiên mà kéo chăn, đắp lên kín mít, chỉ để hở đôi mắt đẹp. Đoạn, nhắm mắt lại, ngáy khò khò.

==

Mấy đứa đang ngồi chém gió trong phòng, kể cả cái thằng đang đứng ngoài kia, nhìn cái người tự nhiên như ruồi kia mà há hốc mồm.

Thật không thể tin nổi!

Sao trên đời lại có cái con người tự nhiên đến thế cơ chứ!

Không khí thoáng chốc im lặng, chỉ nghe thấy những tiếng Khò ... khò ... khò đứt quãng.

Eri gượng cười, kéo tay Erik nói:

- À, tao với Erik đi đánh lẻ tí nhá, tối nay nhớ tụ tập đi chơi đấy!

Nói rồi, nhanh chóng khuất dạng.

Lyn nhìn Joey, nhìn Rin, nhìn cái người đang ngủ, nhìn Kai, nhìn Kan, nhìn Vin, cuối cùng thở dài, cầm cổ tay Joey kéo lên, mỉm cười rồi nhanh chóng cáo từ.

Còn anh Joey nhà ta ấy à ... đang sắp chết vì sưng rồi đây!

Vin nhìn 4 người lần lượt rời khỏi phòng, cuối cùng cũng hiểu được ý của bọn nó, liếc Kan, đánh mắt về phía cửa ra vào.

Kan hơi do dự, nhưng rồi cũng gật đầu mỉm cười ok 1 cái

2 ông anh già đồng thời đứng lên, mới bước được 1 bước thì tiếng Ri vang lên, có chút níu kéo nhưng ... cũng có chút đuổi đi:

- 2 anh đi đâu vậy?

- Anh ... bố anh gọi anh về bàn chuyện đất nước đại sự!

- Mẹ anh gọi anh về anh com!

Vin và Kan lần lượt lấy lý do rồi không để rin kịp hó hê gì, chuồn thẳng

Rin à, bọn anh xin lỗi, bọn anh không muốn ở đó làm kì đà đâu!

Trên đây là tiếng lòng của 2 ông anh già

Giờ đây chỉ còn Kai, Rin và cái con người tự nhiên đến vô duyên kia, không khí đột nhiên có chút ngưng ngập

Đột nhiên Ari đang nằm trên giường, đoàng cái tỉnh dậy, ngơ ngác nhìn xung quanh, hỏi:

- O. bọn kia đâu?

- Lượn hết rồi!

- O thế còn mỗi ta thôi à?

- Vâng!

- Thế thì cáo từ nhà!

- O ...

- Rin, ta không muốn làm kì đà phá hỏng kế hoạch của bọn kia đâu!

Mẹ Ari nói đầy ắp ý rồi bước đi

Không khí giờ đây, chỉ còn mỗi 2 bạn trẻ Rin và Kai lại càng thêm ngưng ngập

- Tôi bắt cậu đứng à?

Rin nhướn mày

Kai mặt mày đỏ bừng, luống cuống vào bên trong ngòai xuống chiếc sofa êm ái, nhưng tuyệt nhiên lại không nói lời nào

Im đến mức, Rin đành phải mở miệng:

- Sao? Đến đây có việc gì?

Kai thấy Rin hỏi, thái độ có chút khản trương, bản lĩnh tự tin đứng trước mặt gái được Kai rèn luyện xuyên suốt 20 năm nay đâu còn nữa, khi mà đối diện với cái người con gái này

- Tôi ... đến để cảm ơn cậu!

Nửa ngày suy nghĩ, Kai mới nói được 1 câu

Rin hơi nheo mắt:

- Cảm ơn? Có xoàng quá không? Tôi vì đỡ đạn cho cậu mà suýt nữa thì ăn tòi đấy!

- Thế cậu muốn thế nào?

- Ừm ... đáp ứng tôi 1 điều kiện là được!

- ... OK!

Dù sao cũng chỉ là 1 điều kiện thôi, chắc không mất gì đâu nhì!

- Rồi sao nữa? Cậu đến đây chỉ để cảm ơn thôi?

- Ồ!

- Không còn việc gì khác?

- Ồ!

- ...

- Anh Kan kéo tôi đến đây mà!

=.=

Ở 1 căn phòng nào đó, có tổng cộng là 7 người, đang ngồi ăn bím bím uống nước ngọt, có mỗi cái người già nhất, nhưng cũng chịu chơi nhất là ăn KFC uống Coca.

Đối diện với 3 người họ là 1 màn hình máy chiếu to đùng đoàng, máy chiếu hiện đang chiếu cái cảnh trong 1 căn phòng bệnh sang trọng, có 1 nam và 1 nữ đang nói chuyện

Sau khi nghe thằng con trai nói câu kia xong, cả đám đang uống nước liền sặc nước mà ho sặc sụa, mẹ Ari vẫn kinh điển nhất, nghẹn thịt gà luôn, uống đến 1 chai nước mới trôi được =.=

- Thằng này, kinh nghiệm tán gái bố tao truyền cho chạy đâu hết rồi không biết!

Erik bĩu môi ... bố à, bố xem thằng đệ tử bố yêu quý nhất kia kìa, bố xem rồi tự vả vào mặt mình mấy phát đi nhá! =.=

- Sao lại lôi anh vào đây nhì!

Kan rõ là không vui

Anh đã hợp tác cho 2 đứa nó rồi mà giờ đây lại bị đổ oan như thế này ... ông trời đúng là phụ lòng người tốt mà!

- Kìa kìa ... lại định nói gì kìa!

Lyn lên tiếng, mắt nhìn chăm chăm vào màn hình

Mọi người nghe thế, cũng nhìn theo, mắt ai nấy đều dán vào cái màn hình to đùng trước mắt

- Thật sự là không còn gì khác sao?

Rin lên tiếng, mặt cúi gằm, có chút ... tiếc nuối

- Ồm!

Giọng Kai cũng nhỏ hơn thường ngày

Không khí nhanh chóng rơi vào trầm mặc

Phải 1 lúc lâu sau, Kai đứng dậy gượng cười nói phá tan không khí quý dì

- Thôi, tôi hơi mệt ... tôi đi trước đây!

Đoạn, chuẩn bị bước đi thì Rin lên tiếng:

- KHOAN ĐÃ!

Ở căn phòng hồi nãy, 7 người 1 giây trước còn đang chán nản vì không có gì xem, vì kế hoạch mình vạch ra có người lại không biết tận dụng cơ hội, nhưng 1 giây sau chỉ vì 2 từ Khoan đã mà khơi dậy lại được tâm trạng phấn khởi hóng chuyện của mọi người

Ai ngờ ... đôi mắt tím biếc tinh ranh nhìn thẳng về phía máy quay siêu cấp nhỏ, cầm lấy con dao gọt trên bàn, phi 1 cái đánh Phập (ai thấy cảnh này quen quen không?)

Màn hình tối om, hệt như tâm trạng của đám người hóng chuyện lúc này

Cái quái gì xảy ra vậy?

Sao con nhỏ đó lại biết được?

Mọi người nhìn nhau, trong lòng có chút run nhẹ

...

- Làm gì vậy?

Kai nhìn cái hành động này của Rin, không khỏi ngạc nhiên

- À, xử con ruồi ấy mà!

Rin cười phớt lờ, bình thản nói

Kai nuốt khan 1 cái

Con ruồi thôi mà đã chết thảm như thế này rồi ...

Kai gượng cười, cố tỏ ra vẻ tự nhiên nhất nói:

- Có việc gì?

- Thật sự là không còn chuyện gì khác sao?

- Ờ!

- Về đi!

Rin phất tay, mắt nhắm lại, trong thâm tâm nhỏ có chút thất vọng

Kai cũng bước đi, cố gắng tỏ ra tự nhiên nhất

Nhưng rồi, lại 1 lần nữa khựng lại bởi câu nói của Rin:

- Tôi biết tôi mắc chứng bệnh ghê ghớm kia, tôi biết nhưng vẫn đỡ đạn cho cậu, cậu không hiểu nó là gì sao?

Kai không quay lại, nhưng khi quay lại cũng biết tâm trạng Rin bây giờ như thế nào

Cậu muốn lên tiếng, nhưng lại không đủ dũng cảm

Cậu ... đã có Tiên rồi mà ... con người đâu có thể tham lam!

Thế là, Kai lên tiếng, bình thản đến kỳ lạ:

- Không phải tôi không hiểu mà là tôi không muốn hiểu!

- ...

Không khí nhanh chóng rơi vào im lặng, im lặng đến đáng sợ

- Coi như vừa nãy tôi bị điên đi!

Rin lên tiếng, nằm gục xuống, trèm chần kín mít, chỉ để lộ đôi mắt tím biếc ngược lên nhìn từng giọt nước qua đường chuyền đi vào cơ thể mình

Kai cũng nhanh chóng bước đi

Cánh cửa đóng SẦM lại 1 cái

Lúc này, Rin mới bật dậy, giật phắt ống dây chuyền ra khiến máu chảy nhưng nhỏ không màng đến. Cầm chiếc gối trên tay, nhỏ đáp thật lực về phía cánh cửa, miệng gào lên:

- KIÊU CĂNG CÁI ĐẾCH GÌ, TƯỚNG ĐẸP TRAI 1 TÍ MÀ OAI À, MÀ CHÁNH CÚN À? BÀ ĐÂY KHÔNG CẦN NHÉ!

Nhưng ... Rin đâu biết rằng ... nước mắt nhỏ ... lại bắt đầu chảy ...

1 giọt

2 giọt

3 giọt

...

Dần dần, trở thành 1 trận bão to

Rin khóc, khóc cho thỏa nỗi niềm bấy lâu nay nó vốn giữ kín trong lòng chỉ cho 1 mình nó biết

Bóng dáng Rin 2 tay ôm lấy đầu gối, vùi mặt vào đó khóc nức nở trông thật cô đơn, khiến người ta nhìn vào liền cảm thấy buồn bã

Shyn: Rin ơi, về team em đi, mặc kệ thằng cha đó, em hứa sẽ thương chị mà!

Rin: Lượn đề cu ... mà y không có cửa đâu con ạ! Vừa xấu vừa ngu! Xí ...

Shyn: được lắm, chap sau tôi cho chị ra đường ngã dập mặt, đi đường bị chó cắn, chị vốn đã ngu tôi cho chị ngu hơn nữa né!

Rin: ... Đụ mé mày Shyn ạ!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Quậy Học Viện Noble School* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Tối hôm đó

Sau khi dùng bữa tối náo nhiệt, quẩy lan tanh bành cùng các vị phụ huynh, bọn nó quyết định rủ nhau đi quẩy Bar ở đây chơi cho biết

Kai nhìn xung quanh, lơ đãng hỏi:

- Rin đâu?

Kan hồ hững trả lời:

- Rin với Rick đến trước giữ chỗ rồi!

- Rick?

Kai hơi ngạc nhiên hỏi lại, trong lòng có chút không vui

...

Cả bọn hào hứng lên xe, Kan nhấn ga rồi phóng vù 1 cái, chiếc xe nhanh chóng khuất dạng khỏi gara để xe của hoàng gia

Ngồi trên xe, nhìn qua con phố xa hoa đẹp đẽ qua cánh cửa kính, Erik suýt xoa:

- Đẹp vậy? Sao có thành phố đẹp như này mà tôi lại không biết nhỉ!

- Anh làm sao mà biết được!

Eri hơi cười, dựa người vào người Erik

- Sao lại không biết?

Joey hơi nhú mày

- Không biết là không biết, hỏi gì hỏi lắm thế!

Lyn ngồi cạnh, khoanh tay trước ngực rồi kiều ngạo nói

Joey im bật

Kan với Vin thấy thế thì bật cười

Đúng là cái bọn có ghê với chuẩn bị có ghê khổ thật, cứ độc thân như 2 anh già đây có phải tốt không!

Không khí trong xe vô cùng ồn ào náo nhiệt, tuy nhiên, có 1 người từ nãy đến giờ tuyệt nhiên không nói 1 câu nào cả ... là Kai ...

==

15 phút sau, chiếc xe dừng lại trước 1 quán Bar to đùng hoành tráng, bóng đèn các kiểu nhấp nháy liên hồi, nhìn qua thôi là biết chỉ dành cho giới thượng lưu rồi.

2 tên bảo vệ đô con đứng canh trước cửa, thấy chiếc xe có biển số hoàng gia dừng lại thì biết ngay là khách VIP đến, vội niềm nở:

- Thế tử, sao hôm nay người đến cùng với nhiều người vậy?

Kai, Erik và Joey nghe thế có hơi nhúm mày ... Thế tử ... giờ mà vẫn còn tồn tại cái kiểu gọi này ư?

Kan kín đáo nhìn Kai, Erik và Joey, trong lòng khẽ than thầm 1 tiếng rồi quay ra trừng mắt với 2 tên bảo vệ khiến 2 người ấy sợ phát run

Anh ném cái thẻ màu đen vào người tên đứng bên phải, gắt:

- Không phải chuyện của người!

Nói rồi bỏ vào trong cùng Vin

Lyn và Eri lên ngay sau đó, tính chạy nhanh vào bên trong thì lại ngay lập tức bị 2 tên bảo vệ nhìn ra

Không nhìn ra sao được khi mà 2 con nhỏ này với lại Rin, hợp thành bộ 3 tối nào chả đến đây, quấy muốn banh cái quán của người ta luôn, ghi nợ không biết bao nhiêu là đồ thiệt hại cho nên ... nhớ mặt là phải

Tên đứng bên trái khẽ kêu lên:

- A! Hôm nay công chúa Eri và công chúa Lyn cũng đi cùng Thế tử và Bá Tước ạ? Quý hóa quá, quý hóa quá!

Kai, Joey và Erik đứng sau, niềm nghi ngờ ngày càng hiện rõ trên gương mặt của bọn cậu

Eri trừng mắt:

- Hôm nay các người hơi lắm mồm rồi đấy!

- Thích ăn cơm bệnh viện à?

Lyn hơi lườm, ánh mắt cực kỳ kì lạ đáng sợ

2 tên bảo vệ sợ sắp chết, trong lòng tự kiểm điểm lại bản thân coi đã làm gì sai.

Đám người nhanh chóng vào trong

Khác với bầu không khí khá yên ắng tĩnh mịch của ban đêm ở bên ngoài, bên trong lại cực kỳ ồn ào náo nhiệt

Những con người sau 1 ngày làm việc căng thẳng, xì trét liền chạy tới đây bùng lụa cho thỏa nỗi mệt nhọc

Bọn nó vào trong, ngay lập tức liền thu hút sự chú ý của mọi người, đặc biệt là 3 gương mặt mới Kai, Eri và Joey

Eri thấy bọn con gái hóm trai cứ liếc mắt đưa tình với Erik thì quay lại trừng mắt cảnh cáo, tay cũng nắm tay Erik công bố thuộc chủ quyền

Lyn đi cạnh Joey, cũng có chút không vui, đột nhiên Joey giang tay ra, khoác vai Lyn khiến nhỡ hơi sững người, suýt nữa thì quật cho Joey 1 bạt tai thì Joey nhẹ nhàng nói:

- Giúp tôi đi!

Lyn nghe thế, hơi nhúm mày nhìn xung quanh, cuối cùng thở dài, đành mặc kệ cậu ta muốn làm gì thì làm, nhưng bất giác khóe môi Lyn lại nở nụ cười

- Kan!~~~~

Một giọng nói ngọt ngào vang lên giữa bầu không khí sôi động, tiếp đó, một thân hình bốc lửa chạy đến bám chặt lấy thân hình anh tuấn của Kan

- Sao dạo này anh không đến, người ta nhớ anh muốn chết!

cả bọn nghệt mặt ra, hết nhìn Kan lại nhìn đến cô nàng đang bám dính người anh, cuối cùng khẽ thở dài

Lyn tròn trọc:

- Anh Kan giờ vẫn kiểu 1 tháng 10 em, mỗi em 3 ngày à?

- Anh không sợ con Rin nó biết nó về mách mẹ anh à?

Trò này vui, làm sao mà thiếu được Eri góp lời

Kan nghe đến 2 chữ mách mẹ, mặt mày liền tái mét, trong đầu liên tưởng đến cái bản nội quy hơn 500 điều kỉ luật thép của mẹ mà không khỏi toát mồ hôi lạnh, nhanh chóng đẩy cái người đang bám dính mình ra, lạnh nhạt nói:

- Cô đi chỗ khác chơi đi, hôm nay tôi đến đây có việc!

Cô nàng kia nghe thế, gương mặt phụng phịu, đồng đánh giã 2 chân xuống đất:

- Ư ừ, em không chịu đâu, tối nay anh phải chơi với em!

- Chị gái, giữ thể diện chút đi, người ta đã không thích rồi chị còn mặt dày là sao?

Một giọng nói mỉa mai vang lên

Đồng loạt mọi người quay đầu về hướng đó thì thấy 1 cảnh ... à ... ngọt lắm, ngọt lịm luôn, ngọt đến nỗi bạn Kai xa xắm cả mặt mày

Rin, nó ngồi đó, ánh mắt khinh bỉ nhìn cô nàng đang bám dính lấy Kan. Chiếc áo trễ vai màu đen càng tôn lên làn da trắng sứ của nó, lại thêm chiếc quần jeans bó sát đôi chân thon dài, không giống như mọi đứa con gái khác vào đây đều trang điểm, làm tóc và đi giày cao gót sao cho sang chảnh thì Rin chỉ bôi chút son môi, tóc buộc cao khoe cái cổ thiên nga, chân đi đôi giày thể thao đơn giản mà năng động

Đám đàn ông trong này nhìn nó, ánh mắt sáng lên thấy rõ

Nhưng ...

Người đẹp hiện đang ngồi trên đùi một người con trai khác

Anh này khá cao ráo, tóc vàng mắt xanh, gương mặt điển trai chết người, tay đang bóc quả nhò, cẩn thận lấy cả hạt, ân cần đút cho người đẹp đang ngồi trên đùi mình, ánh mắt triu mến dịu dàng

Ai nhìn vào, cũng thấy họ thật xứng đôi vừa lứa

Tay Kai đột nhiên nắm chặt lại, nổi cả gân xanh

Cô nàng kia sau 1 hồi ngẩn ngơ thì bất bình lên tiếng, tay vẫn ôm lấy người Kan như dính keo:

- Cô là gì của anh Kan mà đòi ý kiến! Bỏ cũ à? Nói cho mà biết, tôi và anh Kan yêu nhau say đắm lắm đấy!

Nói rồi, 1 tay cô nàng bỏ ra, khẽ vuốt ve bộ ngực vững chãi của Kan

Rin hơi nhíu mày, nhưng vẫn không đứng lên, thể hiện rõ sự khinh thường:

- Tôi là gì của anh Kan? Tôi nghĩ cô không đủ tư cách để biết!

- Ha ... bỏ cũ chứ gì, không đủ tư cách ... haha ... chúng ta đều như nhau cả thôi!

Cô nàng kia vẫn chưa chịu yên mà nói giọng chanh chua

Rin thở dài, loại người này ... sao mặt lại dày thế không biết

Thế là, nhò bắt đắ dĩ đứng dậy, trước khi đi còn quay sang cười với anh chàng điển trai kia 1 cái

Đoạn, đi về phía Kan, giơ chân lên đạp cho cô nàng kia 1 cái khiến cô ta bay ra 1 mét, khoác tay Kan, hồ hững nói:

- Không, chúng ta không giống nhau, cô so sánh thế là đang xỉ nhục tôi đấy!

Mọi người nghe thế, nén cười

Kan nhìn Rin, mỉm cười dịu dàng, rút tay ra khỏi tay nhỏ, khoác lên vai, giọng nói vui vẻ:

- Thôi, không tốn thời gian nữa!

Nói rồi, 2 anh em nhà họ nghênh ngang đi về phía cái bàn chàng trai tóc vàng kia đang ngồi

Mọi người cũng dần dần đi về phía đấy, yên vị xuống chỗ ngồi

Đột nhiên Lyn đến gần Kai, nhỏ giọng giải thích:

- Kai, kia là Rick, đội trưởng đội kỵ lâm binh hoàng gia, lớn hơn con Rin 10 tuổi, từ nhỏ đã được xếp làm bảo vệ cho Rin nên 2 người đó rất thân, nhưng chỉ đến phạm vi anh em thôi!

- ...

Kai im lặng, không trả lời

Lyn vẫn tiếp tục giảng giải:

- Trong 1 lần con Rin lạc vào trong rừng thì phát hiện ra anh Rick bị người ta đập vật cứng vào đầu, máu chảy rất nhiều, lúc đó anh mới chỉ có 13 tuổi thôi. Cuối cùng con Rin đưa anh về lâu đài, chữa trị, lúc anh Rick tỉnh dậy thì không nhớ gì hết, kể cả tên thật nên mẹ Ari giữ anh lại, gửi vào huấn luyện ở kỵ lâm binh, còn tên Rick là con Rin đặt cho anh ấy!

- ...

Kai không nói gì, chỉ là nắm tay có thả lỏng ra đôi chút

2 người nhanh chóng đi về phía mọi người đang tụ tập cười đùa vui vẻ

Đột nhiên, DJ đang chơi 1 bài nhạc EDM đột nhiên chuyển sang 1 bản Ballad nhẹ nhàng lãng mạn khiến cả quán bar đột nhiên dừng lại, ánh mắt hưng phấn nhìn anh DJ tội nghiệp

- [Joey!]

Rin đột nhiên nhắn tin cho Joey

Joey nhìn Rin, thì thấy Rin chỉ chỉ vào cái điện thoại, cũng hiểu ý mà mở ra đọc rồi trả lời:

- [Có việc gì? Sao không nói thẳng luôn?]

- [Nói thẳng mất vui!]

- [???]

- [Hi ... tôi giúp cậu, nhân cơ hội này đi! Tôi không muốn ... Lyn như tôi!]

Rin nhắn xong, có chút chần chừ nhưng rồi cũng gửi đi

Joey mở ra đọc, mãi mà không nhắn lại

Joey hết nhìn Rin lại nhìn đến anh DJ tội nghiệp đang bị dư luận đập đá bằng ánh mắt, cuối cùng nở 1 nụ cười tươi rói, đứng dậy lên tiếng:

- Anh ta đã có tâm mô nhạc này rồi, mọi người cũng nên hưởng ứng đi chứ!

Sau câu nói này của Joey, anh DJ nhìn Joey đầy cảm kích, Rin thì gật gật đầu tỏ vẻ hài lòng, tất cả mọi người trong quán bar nhìn nhau, cuối cùng kéo nhau ra thành đôi khiêu vũ

Đôi khi thay đổi xì tai một tí cũng được! =.=

Erik kéo tay Eri, đi đến chính giữa, nổi bật giữa dòng người, họ nhẹ nhàng nhảy, trông rất đẹp đôi khiến người ta không thể không nhìn theo

Joey mỉm cười gian tà, khom người gờ tay ra nói với ... Rin:

- Cậu có bằng lòng nhảy với tôi 1 điệu không?

1 câu nói, mà 2 ánh mắt ngạc nhiên nhìn vào

Rin nhìn Lyn đang cố tỏ ra lơ đãng nhìn đi chỗ khác, nén cười, quả quyết nói:

- Xin lỗi, tôi không biết nhảy, ai mà nhảy cùng tôi thì chắc người đó vận xui rồi!

1 câu nói, mà khiến 2 người thở phào nhẹ nhõm

- Tiếc thế ... tôi dạo này không hoạt động tay chân, giờ nghe thấy nhạc lại muốn nhảy!

Joey tắc lưỡi, tỏ rõ vẻ tiếc nuối

- Ôi, chết thật ... tôi cũng muốn được nhìn thấy cậu nhảy thử 1 lần!

- Thế mới nói ... haiz ... Eri thì đi nhảy với Erik, còn cậu lại không biết nhảy ... haiz ... số tôi sao mà nhọ thế không biết!

- Chắc ... a ... hay cậu vô đây nhảy solo đi cho chất!

- Không được ... ngại lắm, phải có người nhảy cùng tôi cơ!

- À, hay bên kia kia, có mấy em gái đang cô đơn, sang đây ga gắm thử xem, cậu đẹp trai thế này, thế nào chả đồng ý!

Có 2 con người, càng diễn càng hăng, càng diễn càng nhập vai

Joey nén cười vì cái tật diễn sâu của Rin, vui vẻ nói:

- Ờ ha ... để tôi đi thử xem!

Đoạn, chuẩn bị quay người bước đi thì ...

RẦM

- Đứng lại, tôi nhảy với cậu!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Quậy Học Viện Noble School* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Là Lyn

Vì âm thanh của Lyn khá to, riêng kể vụ đập muốn gãy bàn nhà người ta ra cũng đã đủ để gây chú ý rồi, vả lại, bây giờ là bản nhạc ballad cho nên nghe lại càng rõ hơn

Trong 1 khoảnh khắc, cả quán bar gần như là đổ dồn ánh mắt về phía Lyn

Rin với Joey, âm thầm cười gian

Joey cố tỏ ra ngạc nhiên, hỏi lại:

- Cái gì? Cậu nói gì tôi nghe không rõ!

Lyn thấy mọi người nhìn mình, đồ lụng mặt, nay lại thêm thẳng cha Joey cố đùa dai, Lyn đã ngại giờ lại càng ngại hơn.

Bây giờ Lyn đang hồi hận, tại sao nhỏ lại nói như thế, cứ như là có ai điều khiển nhỏ vậy!

Nghĩ đến đây, Lyn bất giác rung mình 1 cái

Nhưng mà đến đường cùng rồi, nhìn ánh mắt mọi người đang nhìn mình, Lyn thở dài 1 hơi rồi bất đắc dĩ đứng dậy, kéo cổ tay Joey đi ra sàn nhảy

Các cặp đôi đang khiêu vũ đều biết ý mà dọn đường cho đôi trai tài gái sắc

Lyn và Joey kéo nhau vào trung tâm sàn nhảy

Lyn chủ động, đưa tay lên đặt vào vai Joey, tay còn lại giờ ra, chờ tay Joey nắm lấy

Joey bí mật liếc Rin đang ngồi nhàn nhã uống rượu nhìn mình cười hề hề thì mỉm cười đắc ý, tay nắm lấy tay Lyn, tay còn lại đặt lên eo của Lyn

Trái tim Lyn, đập rộn, mà trái tim Joey cũng đâu có chịu yên

Họ từ từ, từng bước, từng bước nhẹ nhàng nhảy theo điệu nhạc nhẹ nhàng lãng mạn

Eri và Erik nhảy lướt qua, cười châm chọc:

- Joey ơi, tay người ta phải ôm chặt vào như thế này này!

- Đúng đó, thế mới đúng tiêu chuẩn!

Trêu xong, lại vì vu nhảy đi tận đâu đâu đầu đầu đầu đầu == đến cũng như 1 con gió mà đi cũng như 1 con gió ==

Joey bị khích, tay bắt giắc siết chặt hơn

Lyn trừng mắt:

- Làm cái gì thế? Bỏ ra!

- Không nghe thấy 2 đứa kia nói à? Thế này mới đúng tiêu chuẩn!

Joey cười gian, tay càng siết chặt hơn, khoảng cách giữa Joey và Lyn ngày càng gần hơn

Lyn ngượng chín mặt, bàn tay nắm tay Joey hơi siết lại khiến móng tay bấm vào bàn tay Joey, khiến Joey có chút nhú mày

- Tôi bảo bỏ ra!

- Cậu ghét tôi thế cơ à?

Joey hỏi ngược lại Lyn, đôi mắt màu hồ phách nhìn thẳng vào đôi mắt màu đỏ ngọc đẹp đẽ của Lyn

Lyn á khẩu, không biết nên trả lời ra sao:

- Tôi ... cậu ... cũng không đáng ghét lắm đâu!

- Vậy à?

Joey hơi cười

Lyn không nói gì, gật nhẹ đầu 1 cái

Đột nhiên Joey siết chặt tay, ôm trọn Lyn vào người mình, khẽ cúi xuống đặt lên môi nhỏ 1 nụ hôn phớt rồi rất nhanh lại ngẩng đầu lên, cười gian tà

Lyn đứng thẩn người ra nhìn Joey, phải đến hơn 1 phút mới có phản ứng đẩy Joey ra, gắt lên:

- Thằng sở khanh này, cậu vừa làm cái gì thế hả?

Rin hơi cười, tay phát lên, ra hiệu cho anh DJ dừng nhạc

Tiếng nhạc phụt tắt, mọi người cũng lại 1 lần nữa đổ dồn sự chú ý lên cặp đôi nam thanh nữ tú đang đứng ở giữa sàn nhảy, cậu con trai thì mỉm cười gian tà nhìn cô gái đang đỏ lựng mặt không biết vì tức hay xấu hổ nữa

- Tôi làm sao?

Joey hơi cười, lên tiếng, khóe mắt ngập tràn vui vẻ

- Cậu ... cậu ...

Lyn run run giờ tay lên, chỉ thẳng mặt Joey

- Cậu ... ai cho cậu làm thế hả? Cậu có tư cách gì?

Joey mỉm cười, tay nắm lấy bàn tay káo toét đang chỉ vào mặt mình kia, nhỏ giọng nói:

- Tư cách? Chẳng phải cậu thích tôi sao?

- Tôi nói tôi thích cậu bao giờ?

Lyn bị chột đúng tim đen, mặt càng đỏ hơn

- Không ghét chẳng phải là thích à?

Joey hơi cười, mắt sáng lấp lánh nhìn Lyn

Lyn cạn lời, nói chuyện với cái loại này chỉ tổ tổn hại cái IQ vốn đã thấp lẹ tẹt của nhỏ

Tính quay người bước đi thì cánh tay lại bị Joey giữ lại, tiếp đó là 1 giọng nói nghiêm túc vang lên:

- Lyn!

Lyn tức muốn bốc hỏa ... thằng cha này lại thích gây sự gì nữa đây

- Cái gì?

Lyn không quay lại mà gằn giọng đáp, tiếng nghiến răng nghe rõ mồn một

Joey vẫn không bận tâm đến giọng điệu của Lyn, vẫn bình thản tiếp lời:

- Mỗi người chỉ có 1 trái tim, mà mỗi trái tim lại chỉ có thể chứa được một người!

- Ai chả biết, có 2 trái tim thì lên sao Hỏa sống đi là vừa!

- Tôi cũng vậy!

- Ai mà số chó thế?

- Cậu biết người đó là ai không?

- Tôi biết tôi đã không phải hỏi cậu!

- Đồ ngu, là cậu đấy!

Câu cuối, Joey gần như hét lên, 1 phần vì ức, 1 phần cũng là vì ngượng

Rin lấy tay vỗ trán, lắc lắc đầu ... Lyn ơi là Lyn, màn tỏ tình lãng mạn thế bị mây phá hỏng hết rồi còn đâu!

Mọi người xung quanh Ồ lên đầy thích thú, bày ra bộ mặt hóng chuyện

Còn nữ chính Lyn của chúng ta, hiện đang ngừng hoạt động về mọi mặt =.=

Mãi không thấy Lyn trả lời, Joey có phần gấp gáp

Chẳng nhẽ lần đầu trong đời biết tỏ tình lại bị từ chối ư?

Nghĩ thôi mà mặt Joey đã bất giác nhăn lại, 2 tay không tự chủ được mà cầm 2 vai Lyn, lắc mạnh:

- Này, sượng quá rồi à? Trả lời đi!

- Tôi ...

Lyn lúc này hồn mới nhập lại khỏi xác, luống cuống không biết nên trả lời ra sao

- Không nói gì là đồng ý!

Joey bá đạo nói, cười trông cực đều, đầu hơi cúi xuống nhìn vào đôi mắt trong veo của Lyn, có thể nhìn ra được sự hi vọng và chân thành trong đôi mắt màu hồ phách kia

Tìm Lyn đột nhiên đập thành thịch

Đột nhiên, cặp đôi từ nãy tới giờ vẫn đang đứng xem kịch vui bất ngờ đứng dậy, nhảy lướt quanh 2 người đang mắt đối mắt kia

Erik nháy mắt, giơ tay lên, cho Eri xoay 1 vòng

Eri cũng hiểu ý, nhân cơ hội, giơ chân lên đạp 1 phát vào người Joey khiến Joey chút đầu về đằng trước, mỗi chạm mỗi Lyn lần 2

Mọi người lại ồ thêm lần nữa, nhưng lần này có vẻ hưng phấn hơn lần trước

Joey nhân cơ hội, nhắm mắt lại, hưởng thụ tư vị ngọt ngào

Lyn mở to mắt, như kiểu không thể nào tiếp nhận được sự việc đang xảy ra

Joey đang rất gần, rất gần nhỏ

Joey hơi nhíu mày, tay giơ lên che mắt Lyn lại, nụ hôn càng ngày càng sâu, khiến mọi người đứng xem mà đỏ hết cả mặt, vội vã quay đi

(giờ mới quay đi hả? bắt lệch xệch quá nha!)

Không biết là bao lâu sau đó, dường như hô hấp của Lyn có chút nặng nề, Joey mới quyến luyến rời khỏi đôi môi ngọt ngào kia, kết thúc nụ hôn nồng nàn

Joey hơi cười, tay ôm chặt lấy Lyn

Lyn mỉm cười hạnh phúc, áp mặt vào bờ ngực vững chãi của Joey, nhỏ giọng:

- Đây, tôi còn chưa đồng ý mà!

- Cậu dám không đồng ý? Tôi đi hỏi bố mẹ cậu cưới luôn, khỏi phải hẹn hò gì nữa!

- ... Cậu ... Đáng ghét!

Lyn ngượng, lại tiếp tục vùi mặt vào ngực Joey, tay bắt giắc ôm lấy thắt lưng Joey

Hạnh phúc chỉ đơn giản như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Quý Học Viện Noble School* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29

Joey và Lyn cứ đứng vậy ôm nhau, không biết thời gian đã trôi qua bao lâu nữa, cho đến khi tiếng E hèm vang lên, tiếng sau đó là giọng nói sắc mùi châm chọc:

- Hai anh chị có gì về nhà đắp chăn ôm nhau sau nhé, hôm nay bọn này đến đây là để bàn chuyện lớn chứ không phải tới coi hai anh chị tình tứ đâu!

Rin nén cười nói

Joey và Lyn nghe thế, lập tức như có phản xạ mà buông nhau ra, mặt đỏ ửng

Tiếng nhạc bốc lửa nhanh chóng nổi lên khiến mọi người lại trở về với cuộc vui ban đầu, câu chuyện lãng mạn vừa nảy hoàn toàn rơi vào quên lãng

Ở cái bàn nọ, tổng cộng 9 người ngồi đó, gương mặt ai cũng đều rất nghiêm túc

Vin thờ 1 hơi dài, nhìn Rick đang ngồi cạnh Rin, giọng nói có phần khiêm nhường đàn anh lớn tuổi:

- Anh Rick, anh về trước đi, Rin tí để nó về cùng bọn em là được rồi!

Rick nghe thế cũng không chần chừ chút nào mà đứng dậy đi ngay, trước khi đi còn xoa đầu Rin một cái

Ai kia ngồi đối diện, hơi nhíu mày

Rin mắt cong cong nhìn theo bóng dáng cao ráo của Rick, mãi đến khi cánh cửa đóng SẦM lại mới chịu thu ánh mắt về

- Được rồi, nói đi!

Vin lên tiếng trước, mắt nhìn chăm chăm vào gương mặt khô ngô tuần tú của 3 cậu trai ngồi đối diện mình

- Trước khi đề cập đến chuyện đó, bọn em có vài câu hỏi và cũng muốn các anh trả lời và giải thích!

Erik kiên quyết nói

Eri ngồi cạnh hơi nhủm mày, khẽ nhéo vào tay Erik cảnh cáo nhưng Erik không mấy quan tâm, chỉ quan tâm tới sắc mặt 2 ông anh già kia

- Được!

Kan thoải mái gật đầu

- Đẳng nào sau này mấy con kia các chú chả rước về, trước sau cũng nên biết!

Kan nói, khoe miệng hơi cong

Một câu nói, mà khiến 4 đứa ngược, 2 đứa đang nốc rượu nghe thế thì ho sặc sụa

Kan nhìn Rin đang ho sặc sụa, rất chi là dịu dàng quan tâm mà lấy một cái khăn ra, ân cần lau rượu trên miệng cho Rin

- Khụ khụ ... anh Kan, anh nói 2 con kia là được rồi, sao còn lôi em vào?

Rin trừng mắt, đôi mắt tím đẹp để toát lên có 1 chút khó chịu

- Đẳng nào sau này em chả như 2 đứa nó!

Kan cười gian, tay vẫn ân cần chấm chấm từng chút rượu còn vương trên môi Rin

Rin nghe thế, ánh mắt có chút đau đớn, quyết định giữ im lặng

- Được rồi, các chú hỏi đi!

Vin ngả người ra sau ghế, bộ dạng có chút lười biếng lên tiếng

Mở đầu là Kai, khẽ nhìn mắt Rin, cậu nói:

- Sao mắt mọi người lại có màu như vậy? Chắc chắn không phải là đeo lens!

Câu trước là hỏi, còn câu sau chính là khẳng định

Không hề đeo lens, Kai đã đề ý chuyện này từ cái lúc học bơi rồi. Thường thì để tránh tổn hại đến mắt, giờ học bơi không có một ai đeo lens cả, thậm chí cả những bà cô điệu đà mang danh hot girl ở trường đến giờ học bơi dù không muốn nhưng cũng vẫn phải bỏ lens ra

Còn 3 người này, trước sau như một, đều là những màu sắc đẹp để kia

Giờ đây, không chỉ bọn nó mà tất cả mọi người ở đây đều có những đôi mắt có màu kì lạ, màu trầm, màu hồng, màu xám, thậm chí mắt của Kan còn có màu bạc, mắt của Vin có màu xám tro kì lạ.

càng nghĩ, nghi vấn trong lòng Kai càng cao hơn

Kan nghe xong câu hỏi này thì khoe môi cong lên tạo thành 1 nụ cười, Kan thoải mái giải thích:

- Anh cũng không biết, từ khi sinh ra đã vậy rồi! Theo như khoa học chứng minh thì chính là di truyền theo gen đó!

Kai há hốc ... việc này ai chả biết

- Nhưng ...

Kai định lên tiếng thì bị Rin cắt ngang bởi giọng nói lãnh đạm:

- Câu tiếp theo!

Kai á khẩu, chỉ biết ngồi im 1 chỗ nốc rượu, tự nhiên cảm thấy bản thân mình tội thân ghê ghớm

Tiếp theo là Joey, cậu nhìn vào Rin, hạnh phúc trong ánh mắt vẫn chưa hết, vẫn còn le lói trong ánh mắt của Joey

- Nơi này rốt cuộc là ở đâu vậy?

- Khá gần Anh quốc, chệch về hướng 8 giờ!

Vin nhàn nhạt đáp

- Vậy sao? Vậy tại sao bọn em lại chưa từng nghe đến thành phố xa hoa này, thậm chí trên bản đồ cũng không thấy! Từ khi tới đây em đã cảm thấy nơi này thật kỳ lạ rồi!

Erik hỏi 1 tràng, mong sao câu hỏi của mình sẽ có người giải đáp

Không khí thoáng chốc im lặng

Nhìn ánh mắt hi vọng và chờ đợi của Erik, cuối cùng Rin đành bất đắc dĩ lên tiếng:

- Nơi này không xuất hiện trên bản đồ!

1 câu nói đơn giản như cũng là sự lí giải cho những câu hỏi dồn dập của Erik

3 cái người kia suýt nữa thì rớt hàm

Không ... có trên bản đồ

OMG ... cái quái gì đang xảy ra vậy?

Bạn đang đọc truyện *Siêu Quầy Học Viện Noble School* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

- Không ... không xuất hiện trên bản đồ?

Kai lắp bắp lặp lại lời của Rin, giọng điệu có vẻ không tin cho lắm:

- Làm sao có thể ...

Rin liếc Kai, “hừ” lạnh một tiếng rồi bình thản đáp:

- Trên đời này không có gì là không thể đâu biết chưa!

- Nhưng tại sao lại không xuất hiện trên bản đồ?

Erik ngạc nhiên hỏi

Không xuất hiện trên bản đồ ... còn có 1 nơi như thế này nữa ư?

- Nơi đây có tên gọi là Fiore, là 1 vương quốc do ảnh hưởng bởi chế độ tư bản nên có vua, hoàng hậu, thế tử, công chúa!

Eri nhẹ nhàng giải thích

Lyn ngay lập tức tiếp lời:

- Còn nó không xuất hiện trên bản đồ là do được bao bọc kỳ càng bởi 1 tấm màn chắn vô hình, giúp cho nó tránh khỏi “tầm mắt” của những vệ tinh!

Joey hơi nhú mày hỏi:

- Vô hình? Thế kìa này mà đã có thứ hiện đại như thế rồi cơ à?

- Nền văn minh của Fiore sớm đã phát triển hơn thế giới bên ngoài rất nhiều! Ở đây người ta không ai đi ô tô đâu, di chuyển tất cả đều bằng đĩa bay!

Vin hơi cười giải thích

- Hôm nay tại mấy con kia mè nheo nên anh lục mãi trong cái kho xe từ cái thời tổ tiên của anh may ra mới thấy được mấy cái ô tô đấy!

Kan lười biếng nói, mắt khẽ liếc 3 con em mình

- Chúng mày thấy chưa, trước sau gì cũng bị lộ thôi mà!

3 bạn cậu nghe, cũng hiểu hiểu ra chút ít, nhưng nói chung vẫn là không thể tin được, nhưng biết làm sao, đây là sự thật, không muốn tin thì cũng phải tin thôi!

- Rồi đó, các chú nói chuyện của các chú đi!

Kan khẽ nhấp 1 ngụm rượu, lên tiếng

Bạn cậu nghe tới đây mới ngó ra, vì cái sự bất ngờ vừa mới biết mà bạn cậu suốt nửa thì quên mất chuyện chính rồi

==

- À, chuyện này tôi không biết có liên quan gì đến những sự việc gần đây không nữa, nhưng khi thấy chứng cứ của Kaito để lại thì tôi lại nghi vấn rằng những chuyện xảy ra gần đây liên quan đến nhau!

Erik hít 1 hơi sâu rồi nói, ánh mắt ngập tràn sự nghiêm túc hiếm có

- Những chuyện gần đây? Ngoài chuyện của Rin ra còn chuyện gì khác sao?

Kan hơi nhíu mày, tay bắt giác giờ ra ôm Rin, nghĩ lại chuyện đêm hôm qua, trong lòng anh không khỏi run lên

- Vâng! Trước ngày mà Rin, Lyn và Eri nhập học, bạn tôi được ông Watashi Hiroshi – là bố nuôi của Erik nhờ đến khu đất trống giải quyết giúp ông ta chút chuyện, kết quả là Erik bị bắn, thương tích khá nặng, phải nằm viện điều trị 1 tuần!

Erik lên tiếng, ánh mắt thâm sâu khó lường

- Watashi Hiroshi ... là bố của con nhỏ hống hách Mika kia sao?

Lyn dựa vào chút trí nhớ của mình, hoài nghi lên tiếng

Erik gật đầu, tiếp tục nói:

- Kết quả, ngày tới 2 ngày sau, nhà ông ta liền gặp hỏa hoạn! Lúc tôi nhận được tin thì đang ngồi uống rượu với Kai và Joey, ngay lập tức liền phóng đến nhà ông ta thì đã muộn ... tất cả đều đã cháy sạch sẽ. Nhưng điều đáng nói là tôi tìm được 1 thứ ở vụ cháy!

Eri ngồi cạnh có hơi run run, nhưng vẫn hiếu kỳ hỏi:

- Thấy cái gì? Bằng chứng à?

- Không chắc là bằng chứng! Là 1 chiếc phi tiêu đã cháy đen nhưng đuôi vẫn chưa cháy đến, có vẻ là màu đỏ, còn nữa, bên cạnh còn có 1 mảnh giấy cũng màu đỏ đã bị cháy nhưng vẫn còn 1 mảnh bé xíu chưa cháy hết, bên trên có 1 chữ cái Alphabet màu trắng!

Erik nghiêm túc kể

- Chữ gì vậy?

Vin hiếu kỳ lên tiếng, nghe đâu có mùi trinh thám quanh đây!

Erik nhìn mặt Vin, nói ra 1 chữ cái:

- A!

- Chữ A?!

- Phải!

Erik gật đầu chắc nịch

Rin nghe Erik nói thế, trong đầu chợt liên tưởng đến thi thể kì lạ của bà giáo dạy Hóa và chữ cái bí ẩn được bà ta giấu kín trong miệng

Đang định lên tiếng thì bị Kai hốt tay trên

Ai kia mặt mày xám xịt

- À, nói mới nhớ. Lúc mà Eri, Lyn và Rin chuyển đến nhập học được hơn tháng rồi, lớp có 1 buổi thực hành Hóa học, mọi dụng dịch của cả lớp thì không sao, đun nóng lên đều rất bình thường. Rồi có cậu bạn lớp trưởng lên hỏi xin bạn em một chút dung dịch HCl rồi mang về đun nóng làm thí nghiệm, đột nhiên dung dịch của cậu ta lấy từ chỗ bạn em phát nổ, nghe nói bây giờ cậu ta vẫn đang nằm viện ở Đức để điều trị!

Kai nói rành mạch từng chữ từng chữ một

- Trùng hợp là camera trường hôm đó bị xâm nhập, không phát hiện được ra là ai đã tráo đổi dung dịch của bọn em. Cuối cùng Rin phải tung võ ra thì mới khởi động được camera, bọn em thấy bà giáo đó lên lút đi vào rồi tráo đổi dung dịch. Ngay sau đó em và Rin liền nhanh chóng đến nhà của bà giáo thì thấy bà ta đã chết bởi 1 viên đạn ngay thái dương, miệng bà ta thì mím chặt lại!

- Miệng mím chặt?

Kan lên tiếng, mắt hơi nheo lại

Kai gật đầu:

- Miệng bà ta mím chặt lại, 2 hàm răng nghiền vào với nhau, xen giữa là 1 mảnh giấy, trên mảnh giấy đó là 1 chữ được ghi bằng máu ... chữ L!

- A và L?

Rin nheo mắt, tay bóp bóp mi tâm

- Rồi tiếp đến là chuyện của Rin, người ám sát là Kaito! Bọn em đuổi theo cậu ta ra đến hẻm biệt thự ở ngoại ô của cậu ta, đến nơi thì ngôi biệt thự đó đã cháy đen! Joey xông vào thì phát hiện Kaito bị trúng độc Kali Xyanua, bên cạnh còn có lọ thuốc bị cào đi 1 đường!

Lyn tiếp tục, ánh mắt nhỏ giờ đây cũng cực kỳ là nghiêm túc

- Kali xyanua vốn có tên gọi khác là Potassium Cyanide, trên lọ thuốc đó có in chữ CYANIDE, còn đường cào kia đã cào đi mất 1 chữ cái!

- Chữ cái? Có tình à?

Kai hôm đó không tham gia nên hỏi với giọng nói đầy nghi vấn

- Có lẽ là có tình để lại bằng chứng bởi cậu ta biết bọn tôi chắc chắn sẽ theo cậu ta ngay sau đó! Chữ cái bị mất đi là chữ I!

Kan và Vin càng nghe về sau mày càng nhăn lại

- Anh thấy những chuyện trên đây không chỉ là tình cờ thôi đâu! Có điểm chung đấy!

Vin lên tiếng, khuôn mặt đăm chiêu

- Điểm chung?

Eri có chút ngạc nhiên mà lên tiếng, sao lại có điểm chung được nhỉ?

- Điểm chung là đều hướng về 3 chú hoặc là những người xung quanh 3 chú!

Kan nhìn thẳng vào 3 cậu con trai phía đối diện, giọng nói quyết đoán của bậc đế vương

- Nếu ghép những chứng cứ kia lại, ta sẽ được 3 chữ cái là A, L và I, có lẽ là tên của thủ phạm! Các chú thử nghĩ xem các chú có đặc tội với ai không?

Nghe Kan hỏi, cả 3 người đều đưa tay lên vuốt cằm suy nghĩ

Một lúc sau, Kai mới trả lời:

- Gây thù chuốc oán thì không thiếu người, nhưng tên có những chữ cái là A, L và I hình như không có ai thì phải!

- Vậy à? Hay là biệt danh, tên tiếng Anh hay gì đó!

Kan cố gắng gợi ý thêm, mở rộng phạm vi tìm kiếm

Đột nhiên Eri vỗ cái đét, kích động mà bật dậy, vui vẻ nói:

- Hay là Alice? 3 tháng này trước đây trắng hoa lấm, hay là làm gì con nhà người ta rồi để người ta ôm hận trả thù!

Eri nói xong, còn lườm Erik 1 cái

Lyn nghe thế cũng bất giác quay sang nhìn Joey

Cả 2 ngay lập tức chối bay chối biến

Kai không hiểu sao cũng lên tiếng giải thích:

- Tôi chắc chắn là bọn tôi không tán tỉnh ai tên là Alice đâu!

- Ồ, tại sao vậy?

Rin chóng cằm, ánh mắt hơi sáng nhìn Kai

Kai hơi mất tự nhiên bởi ánh mắt của Rin, cậu cố quay đi để tránh ánh mắt kia nhưng vẫn trả lời:

- Bởi Alice là ...

Nói đến đây, Kai đột nhiên tròn tròn mắt, không chỉ có Kai mà Erik và Joey cũng có biểu cảm tương tự

Alice ... Mai Ngọc Tiên?!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Quầy Học Viện Noble School* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31

- Này, sao tự nhiên lại đi nữa vậy?!

Rin hơi khó chịu lên tiếng

Tối hôm qua, sau khi về nhà với hàng loạt nghi vấn trong đầu, Rin còn chưa ngủ được bao lâu thì đã bị Kan kéo dậy, mắt nhắm mắt mở chuẩn bị đồ đạc lên phi cơ

Và giờ đây, đang lênh đênh trên bầu trời Trung Quốc

Nhìn về mặt bình tĩnh của Kai, Joey và Erik, nhìn về suy đoán của anh Kan, anh Vin trong đầu nó cũng hoài nghi rằng đã có việc gì đó xảy ra

Nhưng ... là việc gì mới được chứ?!

Eri như kiểu nhìn thấu tâm tư của Rin ý, người dựa vào người Joey, cất tiếng giải thích:

- Cảm thấy có gì đó không ổn nên về! Tao với con Lyn cũng nhân cơ hội này đi gặp mặt ba mẹ chồng luôn!

Nói rồi còn cười rất sung sướng

Rin quát ánh mắt khinh khỉnh về phía 2 con nhỏ đang tình tình tứ tứ, âu âu yếm yếm kia, lại nhìn lại số phận của mình, trong lòng không khỏi có chút bức mà gât lên:

- Chúng mày đi thì kệ chúng mày, sao còn lôi tao theo nữa?!

- Bọn tao có lỗi đâu, anh Kan lôi mày theo mà!

Lyn bình thản đáp

- Thật ra tao cũng không muốn cho mày theo đâu, nhưng mà anh Kan bảo mày tầm nhìn hạn hẹp quá nên lôi mày đi cho mày mở rộng tầm mắt!

Đoạn, Lyn và Eri quay sang, đập tay nhau cười hề hề kiểu trêu tức

Bạn Rin bị trêu, ức, đứng dậy 1 đánh 2 luôn

3 đứa bọn nó, vui vẻ cười cười đùa đùa khiến bầu không khí căng thẳng cũng được giảm bớt phần nào

Tầm 2 tiếng sau, chiếc phi cơ mới hạ cánh xuống 1 khu đất trống nằm ở chỗ xa tít tắp thành phố Hồ Chí Minh – thành phố phát triển nhất nước Việt Nam

Mọi người lần lượt nhảy xuống khỏi phi cơ, chiếc phi cơ rất nhanh chóng lại cất cánh bay đi nếu không muốn bị lên báo vì tội đáp máy bay tùy tiện

==’=

Kai lấy điện thoại ra, bấm gọi, nói bằng tiếng Việt:

- Alo, ba ạ?

- “Thằng kia, giờ này không học mà lại đi gọi điện thế này? Tin tao mách mẹ mày không? “

Đầu bên kia nhanh chóng vang lên 1 giọng nói trầm ấm sắc mùi đe dọa

- ... Hôm nay con về rồi!

- “Về rồi? Thằng này, mày bị ngáo à? Về sao không báo tao 1 tiếng! Để tao cho người ra sân bay đón! “

- Con đang ở ngoại ô, ba cho xe ra đón con đi!

- “Ngoại ô? Mày làm gì mà “lạc trôi “ ra tận ngoại ô hả thằng kia? “

Đầu dây bên kia, khác với giọng nói nam tính trầm ấm vừa nãy, giờ đây là 1 giọng nói trong trẻo đến đỉnh cả tai vang lên

Nhà Kai thì chỉ có 4 người, người bắt máy chính là bố đập choai – Dương Hàn Thiên, còn người phụ nữ quyền lực – Hàn Thiên An lại có giọng nói lạnh lùng đến phát sợ, không phải dạng trong trẻo như này.

Vậy ... người bắt máy là ...

- THIÊN ANH?

Kai hét lớn, mắt tròn, miệng há hốc

Nghe đến cái tên này, không chỉ Kai mà cả Joey và Erik cũng giật mình khiếp sợ mà nép sát lại gần người Lyn và Eri =.

- “Sao, tao về mày hạnh phúc lắm đúng không? Kakaka ... “

Tràng cười đậm chất phù thủy huyền thoại vang lên khiến Kai không rét mà run, trên trán xuất hiện 1 tầng mồ hôi lạnh

Khẽ đưa tay lên vuốt mồ hôi trên trán, Kai trả lời:

- Thiên Anh, tưởng giờ này chị đang bên Đức học mà, sao về sớm vậy?

- “Tao đợi mày về! Hahaha ... “

Lại thêm 1 tràng cười bá đạo nữa vang lên

Kai nuốt khan, không biết nên nói gì tiếp theo, thì đột nhiên bà chị bên kia nói, giọng nói ngập tràn sự vui vẻ:

- “Mày đang ở ngoại ô à? Đợi đấy, tao đi đón mày! “

- Đùng mà!

Kai kêu lên tuyệt vọng, nhưng đáp lại chỉ là những tiếng “Tút ... tut ... tut ... “ đầy lạnh lùng

Eri thấy lạ liền lên tiếng hỏi:

- Có chuyện gì vậy? Điện thoại khủng bố à?

- Còn hơn cả khủng bố ấy chứ!

Kai nuốt khan, mắt trắng bệch

Rin thấy thế, hơi nhú mày mà lên tiếng:

- Hơn cả khủng bố? Khủng long à?

- Không, là phù thủy!

Joey vừa dứt câu thì “két ... “ 1 tiếng

1 chiếc xe Jeep đồ sộ dừng lại trước chỗ bọn nó đang đứng

Người trên xe nhảy phát xuống, mắt đeo kính râm trông rất chỉ là sang chảnh khiến bọn nó không khỏi ngẩn ngơ

Người đó từng bước từng bước đi đến, gỡ cái kính râm ra để lộ đôi mắt xanh đẹp đẽ, miệng lên tiếng trách cứ bằng tiếng Nhật khá chuẩn:

- Thăng kia, sao mày không nói tao biết là mày dẫn bạn về nhà chơi?

- Tôi chưa kịp nói thì chị tắt máy đi rồi!

Kai có hơi run run nhìn vào cái người trước mặt, lắp bắp:

- Sao ... sao chị đến đây nhanh vậy? Từ công ty bỏ đến đây nhanh nhất cũng phải mất 1 tiếng!

- Tao vừa nghe điện thoại tao vừa đi!

Người kia nhàn nhạt trả lời

Câu nói này, khiến cho tất cả mọi người đứng đây đều há hốc kể cả Kan và Vin

Vừa nghe điện thoại vừa lái xe với vận tốc khủng như vậy

Bà chị này đẳng cấp ghê ghớm!

Người kia nhìn Eri và Lyn đang đứng gần Joey và Erik, cuối cùng lại dừng ánh mắt ở phía Rin, hơi nheo mắt hỏi:

- Bạn gái bọn mày à? Xinh phết thấy!

Joey và Erik nghe thế, mỉm cười đầy thỏa mãn, gật đầu lia lịa

Còn Kai nghe thế tim có chút xao động, định lên tiếng giải thích thì bị cắt ngang:

- Chỉ có bọn nó thôi!

Là Rin, nó đang khoanh tay lãnh đạm nhìn người kia

Người kia nhìn Rin rồi quay ra nhìn Kai, bữu môi che bai:

- Mày làm tao thất vọng thật đấy! Bao nhiêu bí kíp tán gái của ba Khánh dạy cho mày đâu hết rồi? Tao chấm bé này rồi nhá!

Người kia nói rồi rất tự nhiên mà chạy lại khoác tay Rin đang ngơ ngác nhìn mình, hí hửng giới thiệu:

- Em tên gì vậy? Chị tên Thiên Anh, chị thằng Vũ! Sau này em gọi chị là “chị dâu” đi nhá!

- Ồ ...

Rin nai tơ ngơ ngác không biết nên hành xử như thế nào với cái con người đang khoác tay mình đây. Mới lần đầu gặp mà cứ như kiểu là bạn thân quen từ kiếp trước rồi ý, nhưng lạ là Rin lại không cảm thấy chị ta xa cách chút nào cả, thậm chí còn cảm thấy gần gũi

- Bà chị, thôi đi! Chị nói thế không sợ Tiên buồn à?

Kai bất bình lên tiếng

Rin nghe thế ánh mắt có chút trùng xuống

- Tiên Tiên Tiên ... suốt ngày Tiên Tiên Tiên!

Thiên Anh nhìn Kai bằng ánh mắt chế giễu:

- Mày yêu quá hóa rồi rồi em ạ! Mày xem nó vi vu sang tận Mỹ, có để ý gì đến mày không? Hôm nó đi nó còn không thèm báo cho mày biết, trước hôm mày đi Nhật mày báo cho nó có thấy nó nói gì không?

- Đây là do Tiên bạn học!

Kai cúi gằm mặt, nhớ lại những sự việc trên, chua chát đáp

- Học học học ... chỉ có nguy hiểm! Nó ở Mỹ mày ở Nhật, liệu mày có biết nó ở bên đấy làm cái gì không? Mày tưởng gọi video là đủ à? Mày có biết là ...

Thiên Anh xỏ một tràng, nói đến đây liền thức thối mà dừng lại, nhìn mặt Kai, thờ dãi 1 hơi rồi quyết định không nói nữa

Không khí thoáng chốc im lặng

- Định đứng ở đây đến bao giờ nữa đây?

Một giọng nói nóng nảy vang lên

Kan nhú mày, thật sự là cảm thấy khó chịu. Trời đã nắng nóng rồi thì chớ lại còn phải nghe chị em nhà người ta cãi nhau, đã khó chịu rồi còn khó chịu hơn

Thiên Anh nghe tiếng, quay ra nhìn

Mắt đối mắt, mặt đối mặt

“Đoàng”

Sét ụt ịt

2 người nhìn nhau, mặt đỏ bừng bừng

Thiên Anh hơi ngước lên nhìn Kan, nhưng rồi lại ngượng ngùng cúi xuống khiến cho Kai, Joey và Erik há hốc

Trời ơi, con mụ “sát trai” biết ngượng kìa!

Mà Kan tình trạng cũng đâu có khá khảm hơn, mặt cũng đỏ bừng như cà chua không khỏi khiến Eri, Lyn, Vin và Rin ngạc nhiên

Thằng cha 1 tháng 10 em mỗi em 3 ngày đấy, giờ cũng biết ngượng trước mặt gái rồi cơ

Rin hơi cười, chủ động đứng ra giới thiệu:

- Chị Thiên Anh, đây là Kan, anh trai em!

- Anh trai em à?

Thiên Anh ngạc nhiên hỏi, lại lén liếc Kan 1 cái, mặt lại cúi xuống, ngượng ngùng nói:

- Đúng là anh em có khác nha, đẹp hết như nhau ý!

Rin nén cười, chỉ lần lượt từng người giới thiệu:

- Kia là Lyn, kia là Eri, kia là anh Vin, còn em thì tên là Rin ạ!

- Ủm!

Thiên Anh then thùng đáp, cố quay đi nhìn theo ngón tay của Rin, đến khi nhìn thấy Vin thì hơi sững người, nhưng rồi đụng mặt Kan thì mặt lại đỏ bừng cúi xuống

Nhìn bộ dạng 2 cái con người này mà xem, cứ lén lén nhìn nhau rồi lại đỏ mặt quay đi

Hóa ra đây là câu chuyện tình yêu sét đánh trong truyền thuyết sao?

Nghĩ thôi, bọn nó đã mỉm cười đầy vui vẻ

Một tình yêu dần chớm nở, nhưng một sự kiện đáng sợ sắp chuẩn bị xảy ra

Một sự phản bội đến đau lòng

Bạn đang đọc truyện *Siêu Quậy Học Viện Noble School* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32

(Vi tập đoàn ngoại nhập 5 thành viên kia không biết tiếng Việt cho nên giao tiếp với mọi người trong nhà Kai, Joey và Erik bằng tiếng Nhật!

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ! >000<

- Cô cậu chủ đã về!

Đoàn người làm xếp ngay ngắn thành 2 hàng, kính cẩn cúi đầu 45 độ lễ phép chào

- Boss An đâu rồi?

Kai gật nhẹ đầu, nhướn mày hỏi

- Dạ thưa bà chủ đang ở trong phòng sách ạ!

1 bác trung niên có vẻ là quản gia đi ra, kính cẩn nói

Kai ừm 1 tiếng, bèn nó lại tiếp tục đi vào bên trong

Eri không nhìn được tò mò, quay sang hỏi Erik:

- Boss An là ai vậy?

- Mẹ của Kai và chị Ran!

- Sao lại gọi là Boss An?!

- Gặp rồi em sẽ biết!

Erik nghĩ đến gương mặt băng lãnh cùng giọng nói đầy uy quyền của boss An vang lên, rung mình 1 cái

- Thưa, cô cậu chủ về rồi ạ!

Ông quản gia hơi khom người nói

Bên trong vang ra 1 giọng nói đầy quyền lực của 1 người phụ nữ:

- Cho vào!

“Két ... “

Cánh cửa mạ vàng sang chảnh được mở ra, ngay lập tức từ bên trong phóng ra ngoài là 3 con dao lam sắc lẹm, mà hướng bay của 3 con dao đó, là thẳng mặt Rin, Lyn và Eri

Rin, Lyn và Eri bình thần nhìn 3 con dao đang bay đến mặt mình, đến khi chỉ còn cách mặt mình đúng 1 cm, định giờ tay lên giữ thì 3 cánh tay rắn chắc cùng lúc giơ ra bắt dính 3 con dao kia

Erik nhìn con dao, hơi nhăn mày, không hài lòng nói bằng tiếng Việt:

- Mẹ à, mẹ có vẻ thích chơi trò ám sát này đấy nhỉ!

- Không phải thích mà là rất rất thích!

Một giọng nói đáp lại không phải bằng tiếng Việt mà là bằng tiếng Nhật, cứ như là sợ những người ngoài này không hiểu vậy!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Quỳ Học Viện Noble School* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

Từ bên trong, người phụ nữ ngoài 40 có thân hình bốc lửa đi ra

Vâng, đó chính là Hot Girl một thời – Trương Ngọc Hạ Vy

Đi ngay sau Hạ Vy là Thảo Anh với nụ cười dịu dàng trên môi và Thiên An với gương mặt “trời sập cũng không biểu cảm”

Joey len lén cúi người thì thâm vào tai Lyn, tay chỉ từng người từng người 1:

- Kìa là mẹ anh, tên là Thảo Anh, còn kìa là mẹ của Erik, tên là Hạ Vy. Cuối cùng là mẹ của Kai và chị Ran, người đáng sợ nhất – boss An!

Lyn gật gật đầu tỏ ý hiểu

Đột nhiên Thảo Anh đi về phía Lyn, trên môi vẫn là nụ cười dịu dàng, nhìn Joey 1 cái, mím cười vui vẻ rồi lại nhìn qua Lyn, Thảo Anh nói tiếng Nhật thực sự rất rành rọt:

- Chào cháu, cô là mẹ của Joey!

- Cháu chào cô, cháu tên Lyn ạ!

Lyn cũng cười nhẹ cúi đầu chào hỏi

Trước mặt mẹ chồng tương lai mà, giả nai tí chắc cũng chả sao đâu nhỉ

Thảo anh nhìn Lyn, cười hài lòng

Con gái xinh đẹp nét na lễ phép [???] thời nay hiếm lắm, mãi mới có 1 đứa thì thằng con mình lại vớ được, phận làm cha mẹ vui là phải

Còn Hạ Vy, nhìn thấy thằng con quý tử của mình, không phải là ánh mắt vui vẻ của người mẹ như Thảo anh mà Erik tội nghiệp nhận được 1 cái lườm sắc lẹm, tiếp đó là giọng nói hờn dỗi:

- Tôi tưởng anh ở bên Nhật anh đủ đôn trắng hoa, anh không nhớ gì đến 2 ông bà già này nữa rồi! Giờ anh lại biết đường mà vác xác về rồi cơ đấy!

- Mẹ làm gì là quá vậy, con nào có trắng hoa mấy!

- Anh không trắng hoa thì ai trắng hoa? Anh nhiễm cái gen bỏ bịch các kiểu của bố anh rồi anh hôm nay 1 con hôm kia 1 con, anh làm rồi để bọn nó đến tận nhà tôi đòi đền bù, không đến tận nhà thì cũng gọi điện thoại khủng bố đây này!

Ngừng 1 hồi, Hạ Vy lại tiếp tục:

- Rốt cuộc anh muốn thế nào hả? Anh ăn ốc rồi để bọn tôi đồ vò cho anh à? Bọn tôi già hết cả rồi, không đỡ được mấy cái điện thoại kiểu đây đâu! Chắc anh định cứ cái kiểu này đến khi nào bọn tôi tức đến phọt máu ra đẳng tìm anh mới chịu phải không hả?

Erik len lén liếc nhìn Eri 1 cái, thấp giọng nhắc nhở bà già đang than ngắn thở dài:

- Mẹ, là nhồi máu cơ tim!

- Ồ thì nhồi máu cơ tim! Anh muốn bọn tôi như thế anh mới vừa lòng phải không? Con với chả cái, hư thân mất nết!

Eri nghe thế, ngay lập tức quắc mắt nhìn Erik, gằn giọng:

- Anh, có thật là THẾ không?

Erik cúi gằm mặt, lí nhí:

- Có ... à ... không có ... à ... hình như có ...

Hạ Vy thấy thái độ của con trai như vậy, trong lòng thầm cười sung sướng

Thằng con trai mất nết này, cuối cùng cũng có người trị được nó rồi!

Thế là ngay lập tức, ai kia lần la làm quen:

- Cháu bạn thằng này à?

- Cháu chào cô, cháu tên Eri!

- Còn cô tên Hạ Vy, mẹ nó!

- Cô ơi, chắc cô nuôi dạy cái thằng con trai mất nết như này cực lắm cô nhỉ!

- Cháu không nói còn không sao, cháu nói cô lại thấy buồn! Nhà cô có mỗi nó, nên chả dám chửi mắng hay đánh đập gì cả, từ bé đã chiều, lớn lên cũng chiều! Ai dè chiều quá sinh hư, hồi bé đã lằng nhằng rồi giờ càng lớn càng lằng nhằng bỏ bịch nữa! Cô khổ lắm, buồn lắm nhưng đâu có dám làm gì nó đâu! Nếu cô mà có thêm đứa con nữa, thằng này á, cô đánh cho sắp mặt luôn!

- Cô không đánh thì để cháu đánh hộ cô! Loại lăng nhăng này không trị không được!
- Thằng này bé tí đã biết tán gái rồi cháu ạ, mồm dẻo như bún ý, cháu đỡ nỗi nó không?
- ... cháu bị hấn dụ dỗ bởi mấy cái lời ngọt ngào sến súa của hắn đó cô, chắc cháu ... một mình đỡ không được!
- Không sao, cô với cháu, liên minh lại “chính” “thằng này!
- OK cô, cần thiết cháu với cô kí hợp đồng!

...

Vâng, mẹ chồng và con dâu, ngày đầu gặp nhau đã kí hợp đồng chính thằng chồng, đòi mấy ai được hạnh phúc như Erik!

>0<

Không khí ở chỗ Thiên An và Kai thì không được ngọt ngào như nhà Joey, lại càng không được ồn ào náo nhiệt như nhà Erik, bầu không khí lạnh lùng đến đáng sợ

Chả biết từ lúc nào, Ran, Kan và Vin đã chuẩn đi mất tích để 2 bạn trẻ Rin và Kai đứng đó chịu trận

- Chào cô, cháu là Rin ạ!

Rin cúi đầu nhẹ nhàng nói

Thiên An không trả lời mà nhìn Rin, nhìn Kai, hừ 1 tiếng rồi gọi Rin vào phòng sách, đóng cửa cái RẦM lại, không khỏi khiến người ta chú ý

Cái người này, bao nhiêu năm rồi cũng chưa hết cái tật phô trương! =.=

...

Trong phòng sách

Thiên An tự mình đứng dậy, pha 2 ly cà phê rồi đặt trước mặt Rin 1 ly, để cho mình 1 ly

Nhìn làn khói mỏng thơm phức bay lên từ ly cà phê, Rin cất giọng hỏi:

- Cô gọi cháu vào đây có việc gì cần truyền đạt ạ?

Giọng nói dí dỏm này, ít ra cũng giúp phá tan không khí căng thẳng quanh đây

Thiên An nhấp 1 ngụm cà phê, nhìn Rin mỉm cười thoải mái hỏi:

- Cháu là bạn của Kai?

Rin nghe thế, có hơi giật mình, định gạt đầu nhưng lại nhớ đến gì đó, cúi mặt xuống nhìn đùi mình, ừ ừ nói:

- Cháu chỉ là bạn của Lyn và Eri thôi ạ, cháu bám càng bọn nó sang đây!

Thiên An nhìn biểu cảm của Rin, vốn là người thẳng thắn, không thích vòng vo cho nên Thiên An hỏi thẳng:

- Cháu bị thằng Kai từ chối?

Rin có hơi giật mình, cảm giác bị nói trúng tim đen quả thực không thoải mái chút nào

Nó lắp bắp trả lời:

- Cháu ... với Kai không ... là gì đâu ạ!
- Cháu gái, cứ coi cô như người bạn tâm sự đi, đừng giấu giếm gì hết! Nó từ chối cháu vì ... Tiên?

Chữ “Tiên” được Thiên An có hơi cân nhắc trước khi nói ra

Rin vẫn tiếp tục cúi đầu, nhưng vẫn trả lời:

- Không ... phải đâu ạ!
- Ngoài lí do này ra cô không còn nghĩ đến lí do nào khác để nó từ chối cháu – người mà nó đặc biệt quan tâm!

Thiên An khoanh 2 tay trước ngực, nhìn gương mặt Rin đang thần thờ bàng hoàng đến cực độ nhìn mình, cười tươi rói:

- Thăng Kai thật sự rất thích cháu đấy! Cô là mẹ nó, đương nhiên cô nhìn ra tâm tư của nó!

Rin nghe rất chăm chú, nhưng tuyệt nhiên vẫn không nói lời nào

Thiên An tao nhã cầm ly cà phê lên, nhấp 1 ngụm rồi tiếp tục nói:

- Từ sau hôm Tiên đi, con gái nó đưa về nhà không thiếu! Hôm thì là kiểu người quyến rũ nóng bỏng, hôm thì là ngây thơ đáng yêu, hôm thì nó mang tận 1 cô người Đức về nhà, nói chung là nhiều lắm, đến nỗi mà cô còn không nhớ được là có tất cả bao nhiêu người nữa! Nhưng cô biết, nó chỉ là chơi bời, thôi!

Rin vẫn im lặng ngược đôi mắt tím biếc lên nhìn vào người phụ nữ mỹ miều trước mặt, nghe từng lời từng lời 1 rất nghiêm túc

- Hôm nay, chẳng phải cô đã phi dao lam về phía cháu hay sao? Đây không phải là lần đầu! Sự thật là đã có không biết bao nhiêu người con gái Kai dẫn về đây bị dao lam quệt phải. Kai biết rằng cô sẽ làm thế, nó cũng thừa sức bắt được, nhưng nó không bắt, thậm chí là hờ hững nhìn chiếc dao lam quệt vào người con gái xấu số nó mang về nhà!

Nói đến đây, Thiên An nhìn Rin, dịu dàng nói:

- Hôm nay, lần đầu tiên cô thấy nó dùng tay nó ra bắt dao lam cho 1 người con gái!

- Chuyện đó không nói lên được gì cả! Nhờ đâu hán ta sợ dao lam quệt vào mặt cháu rồi anh Kan nổi khùng lên đánh chết hán thôi!

Rin nói, ánh mắt có chút thất vọng

- Kan? Là cậu trai tóc đen mắt bạc đứng cạnh Ran đấy à?

- Vâng!

- Hai anh em chắc sau này về làm con nhà cô hết rồi! Haha ...

Thiên An cười sáng khoái

Rin mặt đỏ bừng, lí nhí:

- Chị Ran thì cháu không biết, nhưng thăng Kai ... nó không thích cháu đâu!

- Nhưng ánh mắt nó nhìn cháu, cô chắc chắn ánh mắt đó ngập tràn sự quan tâm và yêu thương trong đấy! Cô cũng không thấy nó dùng ánh mắt như vậy nhìn Tiên bao giờ cả, cùng lắm thì chỉ là sự quan tâm bình thường thôi!

- Vậy ... tại sao? Tại sao cậu ta lại ...

2 chữ “từ chối” chưa kịp rời khỏi cổ họng Rin đã bị chặn lại bởi những giọt nước mắt

Ngày hôm đó, cậu ta đã lạnh lùng từ chối, lạnh lùng quay lưng đi như thế nào, cánh cửa đã lạnh lùng đóng lại như thế nào, Rin vẫn còn nhớ rất rõ

Càng nghĩ, nước mắt càng như những hạt châu rơi xuống chảy trên gương mặt nhỏ nhắn

Thiên An vội vàng đi đến ôm Rin vỗ về:

- Tiên với Kai quen nhau từ năm mẫu giáo 3 tuổi, rồi chơi với nhau mãi đến năm học lớp 9 thì Tiên sang Mỹ du học, sang năm lớp 10 Kai cũng sang Nhật cùng Joey và Erik. Cô cứ nghĩ Tiên mai sau sẽ là con dâu của cô, nhưng cô thấy Kai cùng lắm chỉ coi Tiên là em gái như Joey và Erik thôi, còn Tiên thì càng ngày lại càng yêu Kai nhiều hơn, Kai lại không nỡ làm tổn thương Tiên – người mà nó coi như em gái thân thiết!

Rin im lặng, nhưng nước mắt vẫn cứ chảy

Không khí đột nhiên im ắng đến lạ kỳ

“Cốc ... cốc ... cốc ...”

Bên ngoài, tiếng gõ cửa dồn dập, tiếp đó là giọng nói của Kai vang lên:

- Mẹ, bà Ran gọi Rin ra đi chơi!

- Ran gọi đi hay mày gọi đi?

- ... Ran!

Ngập ngừng 1 hồi, bên ngoài mới đáp lại

Thiên An mím môi, nhìn Rin với ánh mắt dịu dàng, vuốt vuốt mái tóc hung đỏ bồng bênh nói:

- Cô nói vậy thôi, cháu tin cũng được mà không tin cũng được!

- Cháu xin phép!

Rin cúi đầu rồi vội vã đi ra ngoài

Hạ Vy và Thảo anh ngay lập tức liền đi vào trong, cẩn thận đóng cửa lại

Nhìn Thiên An đang nhìn ly cà phê với gương mặt suy tư, Hạ Vy không nhịn được lên tiếng:

- Sao mày không nói với thằng Kai chuyện đó, đỡ khổ cho nó lại đỡ khổ cho con bé kia!

Thảo Anh nhìn Hạ Vy, bĩu môi chê bai:

- Tao tưởng mày đầu óc sáng lạn lắm mà, sao bây giờ ngu thế? Còn không phải vì ...

- Đừng nói nữa, lúc thích hợp tao sẽ nói cho thằng Kai!

Thiên An hít 1 hơi sâu, ánh mắt lãnh đạm nhìn 2 đứa bạn tri kỷ đứng trước mặt mình kia, môi hơi nhếch lên:

- 2 vị phu nhân, vừa nãy các vị chơi thua bài tôi, không định quyt tiền đấy chứ?

Nói rồi, đôi mắt xanh sâu thẳm liếc về phía cái bàn đang có những lá bài bừa bộn trên mặt bàn

Thảo Anh thờ dãi, ngồi vào ghế, bắt đầu xếp lại bài

Hạ Vy cũng ngồi vào cái ghế bên cạnh Thảo Anh, nhìn Thiên An khiêu chiến:

- Ra đây, chơi thêm ván nữa, đảm bảo tao gỡ hết!

- Được, chúng mày mà quyt tới tao đốt nhà!

Thiên An cũng vui vẻ ngồi vào cái ghế còn lại

Thảo Anh nghe Thiên An nói thế, ngẩng đầu lên hơi cười:

- Nhà tao với nhà con Vy mà cháy thế nào cũng cháy lan sang nhà mày thôi con ạ!

- HAHABA ...

Cả 3 bật cười vui vẻ, sau những tháng ngày tuổi trẻ đầy gian nan, giờ đây cũng là lúc nên tận hưởng tuổi già rồi chứ nhỉ!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Quậy Học Viện Noble School* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34

Ngày hôm đó, có 5 chiếc siêu xe lượn khắp Thành phố Hồ Chí Minh, Ran dẫn bọn nó đi ăn biết bao nhiêu là món ăn vặt nổi tiếng ở thành phố mang tên Bắc này.

Sau khi phượt khắp một vòng thành phố Hồ Chí Minh, lúc bọn nó về nhà đã xế chiều. Trong lúc đi chơi, Ran có nhận được 1 cuộc điện thoại của ba Hàn Thiên, nội dung đại loại là do buổi trưa không thể về gặp mặt bọn nó được cho nên hẹn tối nay đi ăn tối ở nhà hàng Japan – một nhà hàng Nhật Bản

“Kết ... “

5 chiếc siêu xe lần lượt dừng lại trước nhà hàng đậm chất Nhật Bản trước mặt

Bọn nó xuống xe, hùng hổ bước vào trong nhà hàng. Nhìn thoáng qua thì toàn những nam thanh nữ tú cho nên có một sự chú ý không hề nhẹ đối với bọn nó

Một người phụ nữ trung niên đi ra, trên người mặc một bộ Kimono màu đen có hoa văn hoa anh đào, tóc được gói gọn lại, búi thấp

- Moshi moshi! (Xin chào!)

Người phụ nữ cười mỉm chào một câu bằng tiếng Nhật

Ngay lập tức bọn nó liền có phản ứng mà cúi đầu chào lại:

- Moshi moshi!

- Ông Hàn Thiên đang đợi các vị ở trong này! Xin mời!

Người phụ nữ nói, trên môi vẫn là nụ cười mỉm thường trực, đoạn, chủ động đi trước dẫn đường cho bọn nó đến một căn phòng có cửa kéo – loại cửa của Nhật Bản.

“ Xoạc ... “

Cánh cửa được mở ra

Người phụ nữ cúi đầu với những người bên trong rồi nhanh chóng nhẹ nhàng bước đi

- Anh Vũ!

Một giọng nói dịu dàng vang lên, tiếp đó là một bóng dáng mảnh mai chạy đến ôm chầm lấy Kai đang ngỡ người không hiểu chuyện gì đang xảy ra

Nhìn sắc mặt của sáu vị phụ huynh đang yên vị ngồi trong kia, lại nhìn thấy vali to nhỏ xếp ở góc phòng, Kai ngay lập tức liền ngộ ra người đang ôm mình là ai, đôi mắt bất giác nhìn về một phía khác

Mãi một lúc lâu sau, người kia mới ngẩng đầu lên, gương mặt xinh đẹp thanh tú hơi ửng hồng:

- Anh Vũ, em về rồi! Em nhớ anh muốn chết đi được ý!

- À ... ừm!

Kai rõ là có chút lung túng

Hắn là cô gái kia không mấy để tâm đến biểu cảm của Kai mà vui vẻ ngo đầu ra đằng sau, cúi chào mấy người đang đứng sững người nhìn mình kia, đôi mắt không biết vô tình hay cố ý mà nhìn về phía Rin, tiếng Nhật được cô gái này nói ra rất dễ nghe:

- Chào mọi người, mọi người là bạn của anh Vũ ạ? Em tên là Tiên, rất vui được gặp mọi người ạ!

- Tiên, về rồi à?

Joey nói, mỉm cười dịu dàng nhìn người mà mình coi là em gái kia

- Em chào anh Duy Anh! A ... có cả chị Thiên Anh và anh Bảo kia! Lâu lắm rồi bọn mình mới lại tụ tập với nhau đó!

Tiên nở nụ cười dễ thương, đuôi mắt hơi cong

- Em mới về à?

Erik niềm nở hỏi

- Vâng, em mới về, định vào đây dùng bữa thì gặp các cô chú ạ!

Nói rồi rất tự nhiên cầm lấy tay Kai kéo về chỗ ngồi, Tiên cũng chiếm luôn một chỗ ngồi bên cạnh Kai, nhìn đám người đang đứng ở ngoài kia, vui vẻ nói:

- Mọi người nhanh vào đây ngồi đi ạ!

Bọn nó nhìn nhau, rồi cũng lần lượt Joey, Lyn, Erik, Eri, Vin và Kan bước vào yên vị ngồi bên trong

Thiên An điểm danh sĩ số, thấy thiếu hai đồng chí liền thắc mắc:

- Ran với Rin đâu?

- Rin kêu đau bụng nên Ran đưa Rin đi hỏi thuốc rồi!

Kan lên tiếng

Không hiểu tại làm sao, anh là một vị Thế tử kiêu ngạo cao cao tại thượng, trước giờ ngoài ba mẹ và những cô chú thân thiết ra thì anh đều có thái độ sang choảnh với người khác, kể cả những người cao tuổi. Ấy vậy mà giờ đây, trước mặt những người này đột nhiên lại trở nên lễ phép một cách lạ thường! (còn vì sao nữa ... =.=)

- Erik, bạn mà mà chưa giới thiệu cho tao đâu đấy!

Bảo Khánh không vui nhìn Erik

Erik hắng giọng một cái rồi đứng dậy trình trọng giới thiệu:

- E hèm ... thưa các quý ông quý bà, đây là những người bạn siêu cấp thân thiết của bọn con! Người này là người thân nhất với con, tên là Eri! Còn kia, người thân nhất với Joey, tên là Lyn, tẹo nữa có con nhỏ tóc đỏ mắt tím đi vào với chị Ran, nó tên Rin, còn kia là hai ông anh già nhất hội – Kan và Vin ạ!

Erik vừa nói vừa chỉ từng người từng người một

Không hiểu sao, nghe đến cái tên Vin, người nào đó chợt sững người trong vài giây rồi rất nhanh chóng thay vào đó là nụ cười vui vẻ thường trực

“ Các quý ông quý bà “ ngồi đây nghe bài giới thiệu kia, cười sặc sụa

- Bạn gái thì nói hẳn ra đi lại còn bày đặt thân nhất nữa! Haha ... con bố Khánh mà có khác!

Nhật Duy cười, ánh mắt nhìn bọn nó đầy vui vẻ

- Erik nó tin các quý ông quý bà ngồi đây đều rất thông minh, nghe phát liền hiểu ra luôn cho nên mới nói như vậy!

Joey cười thoải mái

Lâu lắm rồi, mọi người mới lại có thể ngồi đây ăn cùng với nhau cùng một bữa cơm, nói chuyện cười đùa vui vẻ như vậy!

Gần nửa tiếng sau, ran và Rin vẫn chưa quay lại, ai đó có chút nóng ruột mà liên tục hướng phía cửa ra vào mà nhìn

Đột nhiên, Ran vội vã chạy vào, trên trán lấm tấm mồ hôi

Hàn Thiên nhìn Ran, hơi nhíu mày, giọng nói lãnh đạm:

- Ran, đi rửa mặt đi rồi hăng vào ăn cơm!

Ran không mấy để ý đến lời nói của Hàn Thiên, chỉ vội vã nói:

- Rin bị đau ruột thừa, con đưa nó đi bệnh viện rồi ... nhưng mà ...

- Làm sao?!

Thiên An nhíu mày ... ghét nhất là cái kiểu nói nửa chừng thế này!

- Họ bảo máu của Rin rất kỳ lạ, cứ chảy mãi thôi cho nên ... máu của bệnh viện không đủ ... con cũng thấy kỳ lạ, chỉ là mổ ruột thừa thôi mà ... làm sao lại ...

- CÁI GÌ?! MỔ RUỘT THỪA?!

Bọn nó đồng loạt đứng phắt dậy, trợn to mắt nhìn Ran

- ... Ồ ... mổ ruột thừa!

Ran hơi dờ nhìn bọn nó, gật đầu

- SAO KHÔNG NÓI SỚM?!

Bọn nó gất lên, ánh mắt như muốn ăn thịt người hướng về phía Ran

Ran nuốt khan, lắp bắp, mồ hôi tuôn ra như tắm:

- Mồ ruột thừa ... thôi mà ... đâu có gì ...

Ran chưa dứt câu thì cả đám đã chạy vội ra ngoài, nhanh chóng khuất dạng

Trong căn phòng giờ đây chỉ còn lại sáu vị phụ huynh cùng với Tiên và Ran

Ran ánh mắt còn đang lơ mơ không hiểu chuyện gì xảy ra, nhìn thấy Tiên ánh mắt chợt có hơi tối lại

Ran nhếch mép:

- Về rồi à?

- Em vừa về ạ, chị về bao giờ vậy ạ?

- Tuần trước!

Có thể nghe thấy rõ âm sắc lạnh lẽo và xa cách trong lời nói của Ran

Tiên biết, nhưng vẫn mỉm cười:

- Trường chị nghỉ sớm nhỉ, chả bù cho trường em ... Haiz ... học mệt muốn chết ý!

Ran nghe Tiên nói, cười lạnh, không hề kiêng kị sáu vị đang ngồi ở kia, trực tiếp nói thẳng:

- Học mệt? Học hay đi chơi với trai?!

Tiên nghe Ran nói, ánh mắt có chút sững sờ, đôi mày hơi nhíu lại

- Chị ... nói gì vậy ... !!!

- Đừng tưởng tôi không biết! Chính mắt tôi thấy 2 người vào khách sạn ở Đức!

Ran gần giọng từng chữ một, cứ như tiếng của quỷ dữ vậy

Thiên An nhìn Tiên đang thần thờ nhìn Ran, hơi nhíu mày lạnh giọng:

- Ran, thôi đi!

- Nó cấm sừng thẳng em con đấy, mẹ bảo con thôi kiêu gì bây giờ!

Ran mắt kiểm soát, gất lên, dồn nén bao nhiêu lâu giờ đây cuối cùng cũng có thể bùng phát:

- Thằng Kai ... nó tin tưởng cô, tin tưởng vào tình cảm cô dành cho nó mà tình nguyện rời bỏ tình yêu của nó để chọn cô, vậy mà cô lại ... ngày xưa tôi cứ ngỡ cô trong sáng thanh cao thế nào, ai mà ngờ được ... câu xa mặt cách lòng quả không sai mà!

- Chị Ran ... em ...

Tiên có chút lúng túng, cúi gằm mặt xuống không nói được lời nào, bàn tay đặt trên đùi khẽ nắm lại

- Tôi xin cô, cô tha cho Kai đi, tha cho cuộc sống của nó đi! Giờ đây nó yêu người khác rồi, cô cũng không còn tình cảm gì với nó nữa, tốt nhất là nên buông tha cho nhau đi!

- RAN!

Hàn Thiên đứng dậy, quát lên

- Bố không phải bệnh nó, nó không còn như ngày xưa nữa đâu!

- IM NGAY!

- Tôi nói vậy thôi, cô tự ngắm đi, tốt nhất là đừng để tôi thấy cô chen chân vào cuộc sống của thằng Kai nữa!

Ran nói, lạnh lùng quay đi, cánh cửa đóng “ Xoạch “ lại một cách đầy bạo lực

Không khí trong phòng giờ đây hết sức là căng thẳng

- Tiên, đừng để ý tới Ran, nó nóng tính lên là cái gì cũng nói được thôi, cháu đừng để bụng!

- Vâng!

Tiền mỉm cười quay đi, ánh mắt xẹt qua một tia day nghiêng

Đề rồi xem!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Quậy Học Viện Noble School* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35

May nhờ có Kan mang thuốc chạy đến “ cứu bồ “ kịp thời nên Rin rất nhanh đã qua cơn nguy kịch thiếu máu trầm trọng

Các bác sĩ y tá chịu trách nhiệm cuộc phẫu thuật kia sau khi rời phòng phẫu thuật liền giơ tay lên quệt mồ hôi trên trán

Chỉ là mổ ruột thừa thôi mà ... cũng nguy hại đến tính mạng sao?!

Bác sĩ nói Rin nên nghỉ ngơi tại bệnh viện hết ngày hôm nay, ngày mai thì được xuất viện

Dù sao cũng chỉ là mổ ruột thừa, cho nên cũng không nhất thiết phải cả đám ở lại trông coi, một người ở lại là quá đủ rồi

Thế là, bọn nó nhìn nhau, tính lười nguyên thủy bốc phát, đùn đẩy đùn đẩy, cuối cùng, trọng trách “ nặng nề “ này vào tay Ran với một lí do không thể nào củ chuối hơn của bọn trẻ ghê kia ...

- Chị đưa nó đi vào đây chị phải chịu trách nhiệm!

Nhìn bóng dáng đám người đang xa dần kia, Ran muốn khóc cũng không được, đành ôm hận nuốt nước mắt chảy ngược vào tim

“ Ông trời ơi, ông đúng là không có mắt mà! “

...

12 giờ đêm

Khi mà mọi vật đã chìm vào giấc ngủ, một bóng dáng cao lớn vượt rào bệnh viện leo vào căn phòng VIP đang có một bệnh nhân và một người giám hộ nghỉ ngơi

“ Cạch “

Cánh cửa khẽ mở ra rồi khẽ khàng đóng lại, cực kỳ là thận trọng, cố gắng tối thiểu hóa âm thanh phát ra sao cho nhỏ nhất có thể, như là sợ người bên trong phòng thức giấc

- Ai đó?

Trong bóng đêm, một giọng nói đánh đả vang lên khiến cái người vừa đột nhập kia không khỏi giật mình một cái

Người vừa lên tiếng cố gắng với lấy cái công tắc ở đầu giường, định bật đèn lên thì người kia vội vàng lên tiếng:

- Là tôi, Kan! Đừng bật đèn, kẻo Rin nó thức giấc đấy!

Ran nghe thế, sững người lại hồi lâu rồi dứt khoát bỏ tay ra khỏi công tắc đèn, có chút ngập ngừng hỏi:

- Anh ... làm gì ở đây vào giờ này vậy?

Kan khẽ nhìn Rin đang nằm ngủ trên giường rồi không nói không rằng kéo Ran ra khu hoa viên của bệnh viện

Ra đến nơi, ngồi xuống rồi, mặt hai người vẫn chưa hết đỏ

Ran e thẹn hỏi:

- Anh ... đến đây có chuyện gì?

Kan không nói gì, dúm vào tay Ran một túi đồ rồi quay mặt đi

Ran mở túi đồ kia ra, nhìn vào đó, mắt sáng hẳn lên như kiểu dân vô sản tìm được vũ khí khủng bố ý

- Anh ...

- Tôi nghe mẹ cô nói là cô hay ăn đêm, thích ăn bánh kem dâu!

Ran nghe Kan nói thế, xúc động muốn xỉu, moi luôn hộp quà ra đánh chén ngon lành.

Người ta đã có tâm mạng cho thì ít ra cô cũng phải có lòng thương thức cho người ta vui chứ nhỉ!

==

Đánh chén xong xuôi, Ran còn rất tự nhiên mà ngã người ra sau, “ Ồ “ lên một tiếng đầy thỏa mãn

- Cảm ơn anh!

- Không có gì, cô giúp Rin nhà tôi mà, đây có thấm vào đâu!

Kan cười, cũng ngã người ra sau như Ran

Còn bạn Ran à, tâm tư hiện đang dồn toàn bộ vào quyết tâm của mình rằng mai này sẽ lấy lòng Rin cho bằng được (ché nào hiểu được ẩn ý sâu xa trong đây không?!)

Tay Kan không biết vô tình hay cố ý mà tay vòng qua vai Ran, để hờ lên đó. Ran nhìn thấy, ngượng hết cả người, ngược lên nhìn Kan thì thấy Kan cũng đỏ mặt quay đi chỗ khác, Ran mím môi, hơi ngã người vào người Kan

Bầu không khí lãng mạn bủa vây

“ Khụ ... khụ ... khụ ... “

Tiếng ho đầy ngượng ngập vang lên giữa bầu không khí lãng mạn

Cả hai cùng quay ra nhìn thì thấy Rin đang bám vào cột nhìn hai người, nở một nụ cười hết sức là “ trong sáng “.

- Có phải em đến không đúng lúc rồi không?

Hai người kia nhìn Rin, lại nhìn đến cái tư thế của mình bây giờ, ngay lập tức có phản xạ mà bật ra, mỗi người một bên, gãi đầu gãi tai ngượng ngập không biết nên nói gì cho phải

Rin bật cười, biết đường mà chuồn lẹ, không quên để lại câu nói:

- Anh chị làm gì thì cứ làm tiếp đi! À ... em bị lác nên không nhìn thấy anh chị vừa ôm nhau đâu, đừng sợ em nói cho người khác biết!

- ...

- ...

==

Rin rất tỉnh và đẹp trai! *0*

Chiều ngày hôm sau, cả một tập đoàn siêu xe đến đón Rin xuất viện

Rin nhìn tổng quát 4 chiếc xe kia, rồi cuối cùng đành cười nhạt đầy thất vọng ... người ta ... không đến rồi!

Kẻ cũng phải, người yêu lâu năm về mà, đâu còn tâm trí mà đi đưa mới chả đón một đứa vô danh tiểu tốt

Nghĩ đến đây, Rin không khỏi nở nụ cười khổ

Eri nhìn thấy Rin, cười toe toét:

- Sao, cảm giác mở ruột thừa mà cũng suýt chết nó như thế nào?!

- Bao giờ mày mở ruột thừa, gọi tao vào đây, tao cho mày một phát đạn là mày khác biệt!

Eri nghe thế, tui thân, chạy tới chỗ Erik ẩn ức:

- Nó uy hiếp em kìa!
- Yên tâm, bao giờ em đi mổ ruột thừa, anh khác đầu tư kính chống đạn trước phòng phẫu thuật cho em, đừng sợ!
- Nó bảo nó vào trong nó bắn em cơ mà!
- Lúc đấy nói sau, có gì anh khác thương lượng mấy gói snack với nó!
- Ý anh là cái mạng chó này của tôi chỉ ngang trình mấy gói snack của anh chứ gì!
- Không ... không phải ... ý anh không phải vậy ...
- Thế ý anh là sao? Lẽ ra anh phải xông ra dọa lại nó cho em chứ, đúng là không đáng mặt đàn ông!
- ... Em nghĩ cho anh một tí đi chứ, anh không sợ Vin với Kan thì anh cũng sợ thằng Kai mà!

Erik thò thè lưỡi trong lòng mình

Eri nghe thế, im bật, không kêu ca phàn nàn xúi dại gì nữa

Ba đánh một không chột cũng què, Eri không thể mạo hiểm Erik được!

==

Nhìn cặp vợ chồng trẻ ghé kia, cả đám bật cười ha ha

Nhìn thấy Kan và Ran, đột nhiên Lyn nhớ ra gì đó, háng giọng hỏi Rin:

- E hèm ... tao nghe nói tối qua có người vượt rào Rin ạ!
- Há? Ai vượt?!
- Không biết! Nghe nói là vượt rào chạy đến bệnh viện lén lút tư tình đó!

Một câu nói mà có đến hai người nhột

Rin vẫn nghe không ra, chớp chớp mắt hỏi:

- Làm gì có ai đâu!
- Chắc lúc đấy mày đang ngủ á!

Lyn nói, mắt cô tình liếc về phía hai thanh niên đang mặt đỏ dần theo thời gian

Rin vẫn ngây thơ nhìn không ra, nhăn mặt nói:

- Làm gì có thế! Tao đang ngủ thì khát nên nửa đêm dậy đi tìm nước uống, có thấy gì đâu, chỉ thấy anh Kan với chị Ran thôi!

Bọn nó nghe xong, nhìn hai ông anh bà chị đang mặt đỏ tía tai, bụm miệng cười thầm

- Anh Kan với chị Ran á? Hai người đó ở với nhau? Làm gì vậy?

Lyn vẫn cố diễn, muốn cười lắm rồi nhưng vẫn cố nhịn để diễn kịch chọc tức

Rin thận trọng liếc Lyn một cái, khinh khỉnh bĩu môi:

- Tao sẽ không nói cho mày biết là anh Kan và chị Ran ôm nhau đâu, cứ đứng đấy mà mơ đi!

Đoạn, tình bơ mở cửa xe ngồi vào bên trong

==

Nhìn mấy đứa xung quanh đang nhìn mình cười, kể cả người vốn nghiêm túc như Vin còn phải bụm miệng quay đi chỗ khác, Kan và Ran mặt đỏ bừng, nhớ lại cái lời hứa không nói với ai của Rin hôm qua, cả hai phần uất gào lên:

- RIN!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Buổi sáng xuất viện hôm đó, kết thúc bằng màn Rin bị hai ông anh bà chị unction cho lên bờ xuống ruộng rồi đuổi xuống xe.

Rin bơ vơ lạc lõng nhìn từng cánh cửa xe đang đóng lại rồi chuyển bánh một cách vô tình với mình mà không khỏi cảm thấy đắng lòng

Cuối cùng, bạn Rin nhịn nhục đành đi bắt taxi về nhà

Bạn đang đọc truyện *Siêu Quậy Học Viện Noble School* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36

Về đến nơi, Rin chưa kịp bước vào cửa thì một giọng nói ngọt ngào vang lên đằng sau khiến nó không khỏi phải quay đầu lại nhìn

- Rin!

Là Tiên

Nhỏ mặc một bộ váy màu trắng thuần khiết hết như vẻ đẹp của nhỏ vậy, Rin cười buồn ... thảo nào Kai lại yêu Tiên nhiều đến thế, hai người họ đúng thật là trai tài gái sắc, thật sự rất đẹp đôi

Nghĩ vắn vơ, một lúc sau Rin mới lúng túng gật đầu:

- Chào cậu!

- Cậu có thể đi với mình một chút được không?

Tiên cười, trông bộ dạng Tiên bây giờ cứ như là thiên sứ vậy

Mà thiên sứ thì ai nỡ lòng nào từ chối

Rin rõ là khó xử, hết nhìn Tiên lại nhìn đến cánh cổng to bự trước mặt mình, cuối cùng dứt khoát quyết định đi cùng Tiên

Tiên hơi cười, đuôi mắt cong cong:

- Chỉ là đi nói chuyện một chút thôi!

...

Tiên không đưa Rin đến những nơi người ta thường hay đến nói chuyện như những quán nước, thư viện mà Tiên lại đưa Rin ra một chiếc cầu bắc ngang qua một con đường.

Tiên bước xuống xe, tiến đến lan can cầu đứng đó, hai tay giữ chặt lấy lan can

Rin cũng xuống xe, đứng cạnh Tiên

Đứng trên này có thể thấy được toàn bộ con phố đông đúc nhộn nhịp dưới kia trong ánh chiều tà khiến lòng người không khỏi nhộn nhịp vui vẻ theo.

Một làn gió nhẹ thổi qua khiến mái tóc Rin hơi rối, nhắm mắt vào tận hưởng sự mát mẻ này, Rin lên tiếng:

- Cậu nói đi, chuyện cậu gọi mình ra đây đó!

- Cậu có vẻ thẳng thắn nhỉ, cho nên mình sẽ nói luôn ... mình biết nói thế này không được hay cho lắm, nhưng thực sự ... mình rất yêu Kai, anh ấy chính là mối tình đầu và cũng là mối tình duy nhất của mình, vậy nên ...

Tiên hơi ngập ngừng, khóe mắt từ khi nào đã đỏ hoe

Rin vẫn không mở mắt ra, hỏi:

- Vậy nên ... ?!

- Mình biết mình nói vậy rất ích kỷ, nhưng trên đời này mình chỉ còn Kai thôi, ba mẹ mình đều bỏ mình mà đi, chỉ còn Kai yêu thương mình nữa thôi! Cho nên mình không muốn mất anh ấy! Vậy nên, mình mong cậu ... có thể đừng yêu Kai có được không?

Câu cuối cùng, cứ như là một con dao đâm xuyên qua tim của Rin vậy

Đau

Rin vẫn không mở mắt, như là không muốn đối diện với ánh mắt cùng lời nói của Tiên, giọng nói có chút bi thương:

- Kai không yêu mình, cậu đừng lo!

- Nhưng ... còn cậu ... ?!

Tiên ngập ngừng, ánh mắt nhìn Rin đầy vẻ chờ mong

Rin mở mắt ra, đôi mắt tím ánh lên nét buồn bã, nó cười nhạt:

- Mình yêu Kai, nhưng Kai không yêu mình!

Đây là lần đầu tiên, Rin thú nhận trực tiếp tình cảm của mình với Kai trước mặt người khác

Ánh mắt Tiên tối sầm, tay cũng hơi siết chặt lại

Nhưng rồi rất nhanh, Tiên đã lấy lại dáng vẻ xinh đẹp thuần khiết của mình. Khẽ giơ tay lên nhìn đồng hồ, Tiên cười:

- Á, đến giờ cơm trưa rồi, về thôi kéo mọi người lại lo cho cậu đó!

Chiếc xe nổ máy rồi nhanh chóng rời khỏi chiếc cầu, thẳng tiến đến khu nhà cao cấp nhất thành phố

...

Lúc Rin về đến nơi đã tầm xế chiều, nhiều nhà đã lên đèn

Rin mệt mỏi cố lết xác vào bên trong, trong lòng không khỏi không nghĩ đến những lời nói của Tiên, bất giác thở dài một cái

Đây ... có thể gọi là cảnh cáo không?!

Khi mà Rin mới bước lên được một bậc tam cấp, cánh cửa nhà liền mở ra, tiếp đó là cả một đám người chạy ra, nhìn Rin quở trách:

- Đi đâu giờ này mới về hả?

- Có biết mọi người lo lắng không?

- Đồ ăn nguội hết rồi đấy!

bla bla ...

Người này một câu người kia một câu ồn ào náo nhiệt.

Nhìn những người đang nói mình, ánh mắt đầy lo lắng nhìn mình, khóe mắt Rin chợt hơi rung rung, rồi đột nhiên khóc òa lên

Mọi người nhìn bộ dạng Rin lúc này, không khỏi khản trương dở dằn:

- Ô ... này ...

- Mà làm sao thế?

- Tại chúng mày cứ nói nó đấy, nói nhiều nó tủi thân!

- ANH MỜI GỌI LÀ NGƯỜI NÓI NHIỀU NHẤT ĐÂY!

bla bla ...

Lại thêm một trận hỗn loạn nữa

Kết

Tiếng phanh xe kéo mọi người ra khỏi trận hỗn loạn mà tất cả đều đưa mắt nhìn về phía đó

Nhìn thấy cái người bước xuống xe, cả bọn câm nín, sắc mặt xanh lét, nghe đâu thấy những tiếng thì thầm đổ tội:

- Chết chưa, thằng Kai về rồi!
- Tại anh hết đây, nói nhiều làm con Rin khóc, tí nữa em mách Kai để nó lột da anh!
- Mày phản anh đấy à?!

Kai không để ý đến sắc mặt mọi người mà chỉ chú ý đến bóng dáng bé nhỏ có chút gầy đang đứng thút thít trước cửa nhà kia, ánh mắt hiện ra một tia đau lòng

Kai lặng lẽ đến bên cạnh Rin, có chút luống cuống hỏi:

- Cậu ... làm sao thế?

Đám người đang xì xào kia nghe thế thì im bặt, không giám hó hê gì nữa luôn, trong lòng bắt đầu có chút chột dạ

Rin vẫn không đáp lại, nước mắt vẫn rơi xuống lã chã

Kai nhìn mà đau lòng, trừng mắt nhìn đám người đang rúm lại kia dọa dẫm rồi không nói không rằng, lột áo ra để lộ cơ bụng săn chắc, đưa đến trước mặt Rin, ho nhẹ một tiếng:

- Này!

Rin cầm lấy chiếc áo, định đưa lên lau nước mắt chợt nghe loáng thoáng có một giọng nữ kêu Á lên một tiếng liền ngay lập tức mặt tối sầm, vứt cái áo vào người Kai, gằn giọng:

- Mặc vào đi, hồi chết đi được mà cậu còn đưa tôi, tính ám sát tôi à?

Kai ngớ người, cầm lấy chiếc áo, đưa lên mũi ngửi ngửi

Đúng là ... hôi thật!

Kai đóng bùng mặt, nhanh chóng mặc áo vào, vỗ vỗ vai Rin:

- Tôi xin lỗi, sáng nay không đến đón cậu được là bởi đang đi thi nỏ lớp, tôi mới sửa xong thôi, giờ mới về được! Cậu ... không giận tôi đấy chứ?!

Rin hơi sững người, một dòng nước ấm chảy vào trong tim

Nhưng rồi đột nhiên, trong đầu nhỏ lại nghĩ đến những câu nói kia của Tiên. Rin bất giác dịch ra xa Kai hai bước rồi luống cuống nói:

- À, tôi đói rồi, vào ăn cơm thôi!

Bầu không khí im lặng phải đến hơn 5 giây

Cuối cùng đám người kia mới theo kịp thời đại mà hú hét ầm trời:

- YEAHHHH ... ĂN CƠM THÔI!

Nói rồi, cả đám đua nhau chạy vào bên trong

Chỉ còn mỗi Kai và Ran đứng ngoài này. Nhìn mặt Kai buồn bã, Ran có chút không đành lòng mà nói ra, nhưng ... điều cần nói thì vẫn phải nên nói thôi

- Kai!

Kai đơ người, vẫn là ánh mắt buồn bã đến bi thương

Ran phải kiên nhẫn gọi đến lần thứ ba thì Kai mới hoàn hồn mà quay lại:

- Hả?
- Vừa nãy mấy chú gác cổng bảo là Tiên tới!
- Vậy hả? Sao chị không cho vào?

Kai hoàn toàn là phản xạ theo tự nhiên, thuận miệng mà hỏi

Ran có chút khó chịu lên tiếng:

- Ai không cho nó vào đâu, nó không vào, nó đứng ngoài đấy!

- Thế sao chị không gọi cô ấy vào!

- Nó đứng đấy đợi Rin!

Ran nói, phá hỏng cái thái độ thần thờ hiện tại của Kai

Kai giật mình, nhìn Ran:

- Đừng có nói dối!

- Tao thề, không tao làm em mày luôn!

Ran thề độc

- Tiên đứng đấy đợi Rin, xong rồi Tiên đưa Rin đi đâu ấy, Rin chỉ vừa mới về thôi!

Kai không nói gì nhưng gương mặt lại có chút đăm chiêu

Ran nhìn Kai, cười buồn, vỗ vai thằng em trai duy nhất của mình, nói giọng điệu có thể cho là nhẹ nhàng nhất từ trước tới giờ:

- Tao bảo này, đừng cứ đắm chìm trong quá khứ mà hãy đối diện với thực tế đi!

Nói rồi vui vẻ bỏ vào trong để lại Kai đứng thần người ra đấy trước câu nói vừa rồi của Ran ... quá khức ... thực tế ... Tiên ... Rin .. ?!

Đột nhiên Ting tiếng chuông báo tin nhắn vang lên kéo Kai ra khỏi dòng suy nghĩ mông lung

Vội lấy chiếc điện thoại trong túi ra, nhìn dòng chữ trên màn hình mà tâm trí Kai tràn đầy bối rối:

[Kai, hôm nay là ngày ... mẹ em rời bỏ em, em thấy cô đơn lắm, tối nay 10 giờ anh có thể đến BAR uống rượu cùng em không? Em chờ anh!]

Hôm nay ... là ngày giỗ của mẹ Tiên

Năm nào vào ngày này Kai cũng đều nhớ mà gọi điện an ủi Tiên nếu cả hai xa nhau, còn nếu ở gần nhau sẽ đi uống rượu cả ngày

Vậy mà ... hôm nay cậu lại quên mất chuyện này

Nghĩ thôi mà lòng ngập tràn áy náy, nhanh chóng gửi tin nhắn:

- [Ừm, thâu luôn!]

Bạn đang đọc truyện *Siêu Quây Học Viện Noble School* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

Tối hôm đó, Kai ăn cơm xong liền ngay lập tức phóng xe mất tăm mất tích, không quên để lại lời nhắn:

- Không cần phải để cửa cho con!

Rin hồ hững nhìn theo, nó đột nhiên cảm thấy ... sắp tới sẽ có điều không tốt xảy đến với bọn nó

...

Kai dừng xe trước quán bar quen thuộc, bình thần mở cửa xe ra đi vào bên trong

Mở cánh cửa ra, ngay lập tức âm thanh ồn ào náo nhiệt bên trong khiến Kai có chút không thích ứng kịp mà nhíu mày

Cậu ngó quanh quán, cố tìm trong rừng người đang buông thả ở đây một bóng dáng quen thuộc thì lại có một người đàn ông trông có vẻ là bartender đi ra, cúi đầu nói:

- Xin hỏi, anh có phải là Dương Hàn Thiên Vũ không?!

Kai nhìn người đàn ông kia, thận trọng đánh giá một lúc mới gật đầu

Thận trọng nhìn người, đó là định luật tất yếu của những người có tiếng tăm và lắm kẻ thù ở thế giới đêm như Kai. Chưa kể, cậu sẽ là người thừa kế tương lai của hai tập đoàn lừng lẫy tiếng tăm nhất nhì thế giới cho nên ... thận trọng vẫn là trên hết!

Người đàn ông kia như nhìn ra được ý tứ của Kai, liền lắc đầu xua tay, về mặt vô tội:

- Tôi không phải người xấu, chỉ là người làm ở đây thôi!

Kai gật nhẹ đầu một cái

Người kia tiếp tục:

- Anh đến đây là có hẹn sao? Có một vị tiểu thư nhờ tôi chuyển lời cho anh rằng cô ấy đợi anh ở phòng VIP, tên là Tiên thì phải!

Kai đột nhiên cảm thấy có chút kỳ lạ

Mọi lần, Tiên đều thích ngồi ngoài này nói chuyện, nhìn họ náo nhiệt cho vui bớt sự cô đơn, tại sao hôm nay đột nhiên lại thích vào phòng VIP?!

Cậu suy nghĩ nghĩ suy rồi chẳng biết chân bước đến trước căn phòng VIP lúc nào không hay

Người đàn ông kia kính cẩn gõ cửa:

- Tiểu thư, đã đến rồi ạ!

Bên trong không có lấy một hồi đáp

Kai khẽ nhú mày ... có phải là người đàn ông kia đưa cậu đi nhầm phòng rồi không?!

Người đàn ông kia toát mồ hôi hột, kiên nhẫn gọi lại lần nữa:

- Tiểu thư!

Vẫn không có gì ngoài im lặng

Đôi mày Kai càng nhíu chặt hơn, cậu đẩy người đàn ông kia ra đằng sau, tay giơ lên gõ cửa:

Cốc ... cốc ... cốc ...

- Tiên, em có trong đó không?!

Phải đến 1 phút sau, cánh cửa mới mở ra

Tiên trong bộ dạng đầu tóc bù xù, đôi mắt lơ mơ, trên người toàn mùi rượu khác hẳn với hình tượng cô tiểu thư trong sáng thuần khiết lúc chiều đến đây không khỏi khiến người đàn ông kia ngạc nhiên

Mà không chỉ có ông ta, Kai cũng không nhìn được mà nhăn mặt, đẩy Tiên vào bên trong rồi nhanh chóng đóng SẦM cửa lại

Nhìn bộ dạng Tiên bây giờ, trong lòng Kai chợt có chút ân hận

Mọi năm Tiên không như vậy, uống rất biết chừng mực, lúc vào ra sao lúc ra vẫn hết như vậy, không đến nỗi thân tàn ma dại như thế này

Tiên loạng choạng ngã vào lòng Kai, Kai như có phản xạ mà giơ tay ra đỡ lấy thân hình mảnh khảnh yếu ớt kia, không khỏi lên tiếng trách móc:

- Tiên, em làm gì mà lại để ra cái bộ dạng này hả?!

Tiên nấc lên một tiếng, nước mắt cũng theo thế tuôn rơi lã chã:

- Hức ... em cứ nghĩ anh không đến, hôm nay em ngồi đây đợi anh ... đã được 4 tiếng rồi ... hức ... em ... hức ... em cứ nghĩ là anh quên rồi ...

Bộ dạng lúc này của Tiên thực sự rất đáng thương, đáng thương đến nỗi bất cứ ai nhìn vào cũng đều muốn che chở cho nhỏ

Kai ôm lấy thân hình mảnh khảnh của Tiên đặt xuống ghế sofa, Kai cũng ngồi ngay bên cạnh

Tiên loạng choạng lấy chai rượu trên bàn còn có một nửa, có lẽ là do nhỏ uống, tự rót cho mình một ly, rồi rót cho Kai một ly

Đẩy ly rượu về phía Kai, Tiên tay chống cằm nũng nịu:

- Anh đến muộn, để em phải chờ, uống phạt cho em!

Kai nhìn thứ chất lỏng màu đỏ sẫm sánh trong ly rượu pha lê sang trọng, tắc lưỡi một cái rồi vui vẻ cầm ly rượu lên, giờ về phía Tiên, hùng hồn nói:

- Đây là anh chuộc lỗi vì anh đến muộn!

Nói rồi một hơi cạn sạch

Kai vẫn còn đủ tỉnh táo để rót tiếp ly thứ hai:

- Đây là anh chuộc lỗi vì để em phải đợi!

Lại tiếp tục một hơi nữa

Đầu Kai lúc này lại có chút choáng váng, Kai nhắm mắt rồi lại mở mắt, với tay lấy chai rượu rót thêm một ly nữa:

- Đây là anh chuộc lỗi vì ...

Câu sau Kai chưa kịp nói hết thì Tiên đứng lên, ánh mắt nhìn Kai đầy quyền rũ:

- Em vào trong đây một chút, anh cứ từ từ mà uống phạt!

Nói rồi uyển chuyển đi vào trong phòng tắm, khác hẳn với bộ dáng loạng choạng lúc nãy

Kai giờ đây đầu óc cứ xoay vòng vòng, nào có để ý đến sự khác lạ đó, vẫn một hơi cạn tiếp ly rượu vừa rót

Giờ đây, cổ họng Kai có chút khô, yết hầu lên xuống dữ dội, đôi mắt đục ngầu hẳn lên vài tia đỏ, dưới bụng chợt có một cảm giác ham muốn đến tột cùng dâng lên

Kai lúc này, dường như không còn chút tỉnh táo nào, bây giờ cậu chỉ biết ... cậu cần một chỗ để dập lửa

Cạch

Cùng lúc đó, cánh cửa nhà tắm mở ra

Tiên bước ra ngoài, trên người quấn đũng một chiếc khăn tắm, mùi nước hoa hồng nồng nàn quyền rũ ngay lập tức thu hút Kai nhìn về phía đó

Tiên thấy Kai nhìn mình, gương mặt hơi đỏ, ngượng ngùng lên tiếng:

- Vừa nãy em say rượu, ới hết ra vấy rồi cho nên ...

Tiên chưa kịp nói hết câu thì Kai đã đi đến, ép Tiên dón vào bức tường lạnh lẽo, môi chạm môi

Tiên nhắm mắt lại tận hưởng, hai tay giờ lên ôm lấy cổ Kai

Hành động này càng thêm kích thích Kai hơn

Kai buông Tiên ra, thở dốc, đôi mắt sớm đã đục ngầu, giọng nói khàn khàn vang lên:

- Rin, cho tôi!

Tiên đang nhắm mắt tận hưởng, nghe thế thì mắt mở lớn đầy ngạc nhiên xen lẫn tức giận cùng ganh tỵ

Nhưng nhìn bộ dạng Kai bây giờ, Tiên mỉm cười nhẹ, gật đầu một cái đầy e thẹn

Kai mắt sáng rỡ, cúi người xuống bế ngang người Tiên lên, hướng phòng ngủ đi tới

...

Tít

Sáng hôm nay, mới có 9 giờ, Rin còn đang nằm ngủ say như chết trên giường thì điện thoại đột ngột reo vang

Lơ mơ quơ tay tìm cái điện thoại để trên giường, uể oải ngồi dậy, mở điện thoại lên, đập vào mắt là dòng tin nhắn cực ngắn được gửi đến từ số điện thoại lạ:

[Phòng VIP, BAR X]

Rin lúc đầu không mấy quan tâm, vứt điện thoại vào một xô lên giường nhắm mắt ngủ tiếp

Nhưng mới nhắm mắt chưa được đến 5 giây thì cái bản tính tò mò lại trỗi dậy, Rin lười biếng đứng lên đi chuẩn bị, chân tay có chút run rẩy, trong lòng cũng cảm thấy bất an

Vừa mới mở cửa ra thì Rin đụng ngay mặt Ran đang bê một cốc sữa nóng lên cho nó với gương mặt tươi cười:

- Rin, uống đi cho khỏe!

Rin nhìn Ran, sự bất an trong mắt lại càng thêm nhiều

Ran ngay lập tức nhìn ra sự bất an trong mắt Rin, lo lắng hỏi:

- Sao thế? Lại bị đau bụng à? Đi khám nhé!

Rin bây giờ đến cả tay chân cũng còn run rẩy, khó khăn lắm mới lên tiếng được:

- Chị Ran, chị đưa em đi nơi này được không?

- Đi đâu?

Ran hỏi nhưng cũng gọi người đến mang khay sữa đi, nhìn vẻ bất an của Rin mà không hiểu sao Ran cũng có chút khẩn trương

- Bar X!

...

Thời gian Ran phóng xe từ nhà đến bar X chưa đến 5 phút

Đến nơi, hai người bước xuống ngay lập tức liền gây sự chú ý đối với những người xung quanh

Hai tên bảo vệ nhìn thấy Ran, mỉm cười nịnh nọt:

- Thiên Anh tiểu thư sao hôm nay lại đến sớm vậy?!

Nhưng hai người bỏ mặc những lời nói của hai tên bảo vệ kia, nhanh chóng mở cửa đi vào trong, nghe loáng thoáng tiếng của một trong hai tên bảo vệ ở đằng sau:

- Chúc tiểu thư buổi sáng tốt lành!

Vào bên trong, vì bây giờ là buổi sáng cho nên chưa có mấy khách, Ran hùng hồn kéo Rin đi băng băng đến trước cửa phòng VIP thì bị ngăn lại bởi người đàn ông tối qua:

- Hai vị, cho hỏi hai vị là ai?

Ran không để ý đến lời nói của tên kia, ánh mắt chăm chú nhìn Rin, căng thẳng hỏi:

- Rin, có đúng là chỗ này không?!

Rin tay run run lấy điện thoại ra, cẩn thận nhìn từng chữ, lại nhìn đến dòng chữ được khắc trên cánh cửa kia ... VIP ... rồi cuối cùng chậm rãi gạt đầu

Ran định giơ tay lên gõ cửa, nhưng tên kia lập tức ngăn lại, sắc mặt có chút khó xử:

- Hai vị không được vào đâu, phòng này đã có người thuê rồi!

- Ai? Đứa nào thuê?

Ran lớn tiếng

- Dạ thưa ... hình như tên là Dương Hàn Thiên Vũ thì phải!

Người đàn ông kia vuốt cằm suy nghĩ rồi mới lên tiếng ... họ Dương tên Vũ mà, đại thiếu gia nổi tiếng mà, không muốn nhớ cũng không được

Nghe thế, Rin càng thấy bất an hơn, ngón tay càng run rẩy hơn

Trái lại với bộ dạng của Rin, Ran lại nóng nảy nhìn cánh cửa, ngay lập tức cầm lấy tay nắm cửa mà vặn nhưng ... đương nhiên là cánh cửa bị khóa

Chân tay Rin càng ngày càng run rẩy

Người đàn ông kia luống cuống nói:

- Các vị là ai? Có khi nào đi nhầm phòng rồi không?

Ran nóng nảy gào lên;

- TAO CHỊ THĂNG VŨ ĐÂY!

Người đàn ông kia há hốc mồm

Chị của thiếu gia Dương Hàn Thiên Vũ chẳng phải là ...

- Thiên Anh tiểu thư?

Tên kia trừng mắt thốt lên bốn chữ

- Lắm chuyện, đi ra!

Ran nóng nảy đẩy người đàn ông kia ra khiến người hấn ta đập mạnh vào tường

Đoạn, lấy đà, giơ chân lên, rồi RẦM một tiếng, cánh cửa đổ xuống dưới ánh mắt ngạc nhiên của người đàn ông kia

Ran kéo Rin vào bên trong, nhìn thấy những vỏ chai rượu nằm trên bàn, lại nhìn thấy cửa phòng ngủ đóng, Ran tức mình, giơ chân lên, đập SẦM một cái

Cánh cửa sập xuống, bốn con người quay ra đối mặt với nhau

Nhìn cảnh tượng trong phòng mà trái tim Rin như bị ai đó bóp nghẹt

Trong đó, quần áo vứt lung tung loạn xạ

Trong đó, Kai ngồi trên giường, để trần ở bên trên, dịu dàng vỗ vai an ủi người bên cạnh

Trong đó, Tiên ngồi trên giường, dựa vào bờ ngực trần của Kai, khóc nức nở, trên cổ, xương quai xanh đầy những vết đỏ chói lọi

Trong đó, hai người ở trên một chiếc giường, đắp chung một cái chăn

Trong đó ...

Mắt Rin cay xè, nhưng tuyệt nhiên lại không rơi một giọt nước mắt nào cả, vẻ mặt lạnh lùng đến đáng sợ

Kai nhìn thấy, ánh mắt đau lòng, định nói gì đó nhưng lại thôi, cúi gằm mặt xuống

Ran nhìn một màn trước mắt mình máu nóng dồn lên não, tính đi lên cho hai người đang không một mảnh vải che thân kia một trận ra trò, nhưng lại nhìn thấy vẻ mặt Rin lúc này, ánh mắt lại tràn ngập đau xót, quên cả việc vừa định làm kia, vỗ vai an ủi Rin:

- Rin à ...

Rin nhìn Kai, ánh mắt đầy đau xót nhưng lại lạnh đến thấu xương

Kai nhắm mắt, định lên tiếng thì bị giọng nói đáng thương của Tiên cắt ngang:

- Rin à, cậu đừng nghĩ nhiều! Đêm qua ... là cả mình và anh Vũ đều mất kiểm soát ... hai đứa mình đều say ... cho nên ...

- Rin, tôi xin lỗi!

Kai cúi gằm mặt lên tiếng, giọng điệu hối hận, ăn năn nhưng cũng có dịu dàng

Rin nhếch mép cười nhạt:

- Xin lỗi? Tôi và cậu có là gì đâu mà phải xin lỗi!

Lời nói này như con dao găm cắm chặt vào tim Kai vậy, đau đến nhói lòng

- Rin, không phải như cậu nghĩ đâu, tôi thề, chỉ là do say rượu thôi!

Kai vẫn tiếp tục giải thích, bàn tay vô thức đưa lên đẩy Tiên ra khỏi lồng ngực mình

Rin cười nhạt, ánh mắt nhìn Kai đầy thống khổ, rồi nhỏ quay người định bước đi thì tiếng Kai vang lên đầy níu kéo ở đằng sau:

- Rin, đừng đi!

- Cậu nợ tôi một điều kiện phải không? Giờ tôi đến đòi nợ đây, đơn giản thôi, cậu cho tôi đi khỏi đây là được!

Rin không quay người lại, giọng nói cực kỳ là sắc lạnh nhưng hai vai lại có chút run lên, chân vẫn cứ bước tiếp

Kai định lên tiếng, nhưng cuối cùng lại cắn môi, im lặng

Ít có đến 2 phút sau, Ran mới như bừng tỉnh khỏi cơn ác mộng mà đuổi theo Rin, gọi lớn:

- Rin!

Có một đôi mắt màu xám tro âm thầm lặng lẽ đứng từ xa chứng kiến từ đầu tới cuối sự việc, nhìn theo bóng dáng bé nhỏ đang dần khuất dạng, người đó khẽ thở dài:

Anh xin lỗi!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Quậy Học Viện Noble School* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38

- Rin, mày điên à?!

- Chị Ran, con thần kinh này bị làm sao thế?!

- Ngăn con hâm này lại đi Ran!

Chả hiểu tại vì sao nữa mà mới sáng ra Rin và Ran đã kéo nhau đi đâu đó, đến lúc quay về thì mặt đũa nào đũa nấy đều ngập tràn giận dữ, Rin lại nổi điên lên dọn đồ đòi chuyển ra khách sạn ở báo hại đám còn lại được một phen hốt hoảng, đang mỗi mồm thuyết phục Rin ở lại đây

Lại lạ thêm một chuyện nữa, Ran không những không khuyên bảo Rin mà lại còn hùa theo gấp quần áo nói:

- Chị đi với em! Ở Đà Lạt nhà chị có một căn biệt thự, chị với em ra đó ở, đỡ phải nhìn thấy cái thành bạc tình kia nữa!

Đoạn, kéo nhau đi ra đến cửa thì bắt gặp Kai vội vã đi vào

Mặt đùng mặt, mắt đùng mắt

Kai bất giác cup mắt xuống, không dám đối diện với ánh mắt của Rin

Rin lạnh lùng nhìn Kai, ánh mắt chưa xốt, định đi tiếp thì cánh tay bị giữ lại, một giọng nói bi ai vang lên khiến tim nhỏ như bị bóp nghẹt:

- Rin, đừng đi, nói chuyện với tôi một lát được không?!

Rin im lặng, chưa ý kiến gì thì Ran đứng bên cạnh đã hùng hổ giáng một phát tát vào mặt Kai, khóe miệng Kai thậm chí còn rỉ ra tí máu

Ran quát lên:

- Thăng mất nét, có phải bố mẹ mày chiều mày quá rồi mày sinh hư phải không? Chuyện như thế mày còn làm ra được! Tao nói mày bao nhiêu lần rồi, đừng cứ đắm chìm trong quá khứ mà hãy đối diện với thực tế đi! Mày nào tàn à mà không hiểu ra? Con Tiên nó không còn như ngày xưa nữa đâu!

Kai im lặng chịu trận, nhưng ánh mắt vẫn chùng nhìn về phía Rin, tay vẫn chưa chịu buông tay Rin ra

Đám kia đứng bên cạnh hóng hớt nghe thế thì cũng hiểu ra được phần nào, chỉ biết nhìn nhau mà thở dài đầy chán nản

Chuyện cũ còn chưa qua mà chuyện mới đã đến ... haiz ...

Kai nhìn Rin, ánh mắt ngập tràn tội lỗi, giọng nói da diết:

- Cho tôi 10 phút thôi, được không?!

Rin quắc mắt, gằn lên:

- Cút!

- Vậy 5 phút!

Kai vẫn lý, tiếp tục ra giá

Rin chưa kịp lên tiếng thì Kan đứng bên giờ mới lên tiếng:

- Rin, mày ngu đến mấy cũng phải biết đây là kế hoạch chứ, nghe anh, nghe thằng Kai giải thích đi!

Rin nhìn Kan rồi lại nhìn Kai, cuối cùng cụp mắt xuống, lạnh giọng:

- 5 phút thôi đấy!

Kai nghe thế, mừng như bắt được vàng, nhìn Kan đầy cảm kích rồi vội kéo Rin vào trong phòng sách, đóng cửa SẦM một cái

Đám người đứng ngoài nhìn theo, chán nản lắc đầu

Choắt Lyn nhìn xung quanh, băng quơ hỏi:

- Ó, anh Vin đâu rồi?!

- Kệ ông ý, mắt tích từ tối qua rồi! Có chân đi khác có chân về!

Eri thẳng thừng đáp, mắt vẫn dán vào cánh cửa trước mặt đầy tò mò

Lyn ậm từ vài cái rồi cho qua

Gì chứ bây giờ chuyện của hai bạn trẻ ngồi trong kia vẫn là quan trọng nhất

Nhưng nghe đoạn hội thoại chỉ có vồn vẹn 2 câu kia, ai đó lại bất giác nhú mày, nhẹ nhàng lặng lẽ rồi đi vào góc khuất, tìm một cái tên trong danh bạ rồi gọi:

- Alo?!

- Tiểu thư Thiên Anh, sao hôm nay cô lại gọi cho tôi thế này?!

- Tôi gọi cho anh không phải để tán phét đâu! Tôi muốn nhờ anh việc này!

- Đừng nói là một việc mà tí việc tôi cũng giúp cô!

- Nhớ lấy câu nói của anh ngày hôm nay! Việc này đơn giản thôi, tối hôm qua có người mới nào đến đó không?!

- Có đến cả trăm người, tôi nhớ thế nào được!

- ... anh ngu thế, ông chủ của các anh nghèo đến nỗi không lắp được cái camera nào à?!

- ... tôi quên mất! Được, tôi sẽ giúp tiểu thư!

- Cảm ơn! Tôi mong sẽ có kết quả sớm nhất có thể!

- Tôi sẽ cố hết sức!

- Được, tôi tin ở anh!

...

Trong phòng sách, mọi người nơi đây đều im ắng đến phát sợ giờ đây khi hai người kia bước vào lại pha thêm chút căng thẳng

Kai bối rối không biết nên bắt đầu từ đâu thì Rin nhàn nhạt lên tiếng:

- Cậu còn 3 phút 27 giây!

Kai nghe thế, trợn mắt:

- Này, không phải chỉ có 5 phút thôi đấy chứ?!

- 3 phút 20 giây!

Kai nghe thế thì giật mình, tay nănm chặt tay Rin, giải thích:

- Rin, tin tôi đi, hôm qua là do tôi mất kiểm soát thôi chứ tôi không bao giờ muốn làm như vậy với cậu đâu!

- 2 phút 59 giây!

- Hôm qua là ngày giỗ mẹ của Tiên, mọi năm vào ngày này chúng tôi chỉ đến đó, đơn giản là ngồi uống rượu thôi, hôm qua ... là chuyện vượt ngoài tầm kiểm soát!

- 2 phút 32 giây!

- Rin, tin tôi đi, lúc đó là do tôi không tỉnh táo, mất kiểm soát cho nên sự việc mới thành ra như vậy!

- 2 phút!

Giọng Rin vẫn lãnh đạm vang lên đều đều khiến lòng Kai chua xót

Không khí lại rơi vào trạng thái lúc ban đầu

Kai cứ ngập ngừng mãi, cứ định nói xong lại không nói nữa, cuối cùng giờ mới lên tiếng:

- Rin, tôi xin cậu, đừng như thế này nữa! Cậu thế này, tôi đau lắm!

- 47 giây!

- Tôi xin lỗi vì lúc ở nhà cậu tôi đã nói vậy với cậu, nhưng cậu biết không, nói vậy với cậu tim tôi đau lắm!

- 30 giây cuối cùng!

- Khi về nước, chị Ran rồi đến mẹ tôi đều nói tôi phải nhìn vào thực tế, đừng cứ nhìn về quá khứ nữa. Quả thực, câu nói này tôi đã ngẫm nghĩ rất nhiều lần rồi! Bây giờ đối với tôi, Tiên chỉ đơn giản là một đứa em gái không hơn không kém, Tiên và tôi đã như vậy, sau này tôi sẽ chịu trách nhiệm với Tiên. Nhưng còn trái tim tôi thì sớm đã thuộc về người khác không phải Tiên ...

- ... 5 giây!

- Là em đó, Rin! Tôi yêu em!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Quậy Học Viện Noble School* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39

Thời gian dường như ngưng đọng lại trong giây phút này

Tim Kai đập thình thịch vì hồi hộp, cảm tưởng như nó muốn bay vọt ra khỏi lồng ngực rồi ấy

Khó trách được, bởi vì đây là lần đầu Kai nhà mình tỏ tình mà

Rin từng người có đến gần 1 phút, cuối cùng cười nhạt một tiếng:

- Ha ... yêu tôi? Vậy sao trước đây cậu còn từ chối tôi? Đừng mang tình cảm của người khác ra làm trò đùa!

- Anh từ chối em? Từ chối lúc nào?

Kai giả ngu, ngơ ngơ hỏi

Rin tức muốn phun máu họng, đập bàn gần từng chữ:

- Vừa nãy chính miệng cậu còn xin lỗi tôi chuyện đấy kia kia, giả ngu à?!

- Chuyện nào? Anh không nhớ!

- Thì chuyện đó đó!

- Chuyện đó là chuyện gì?

Thấy Kai cứ giả ngu thế này, Rin ức, búng chày luôn:

- Thì chuyện tôi tỏ tình với cậu ở nhà tôi đó!

Nói xong rồi biết đường mà bịt mồm lại, mặt đỏ bừng

Kai nghe thế thì cười ha hả, tay nắm lấy tay Rin, nở nụ cười vô hại hỏi:

- Vậy là ... em cũng thích anh hả?!

- Nhảm nhí, bỏ ngay cái điệu anh em sến súa của cậu đi!

- Em vừa thừa nhận còn gì, sao cứ phải giả ngu thế nhỉ!

- Cậu cứ ra!

- Hai đứa mình cùng thích nhau, sao không về một nhà luôn đi! À, nói trắng ra thì anh là người chịu thiệt, bởi vì em chỉ thích anh thôi, còn anh yêu em cơ mà, tình cảm của anh vẫn sâu đậm hơn của em. Nhưng không sao, anh chịu thiệt cũng được!

Nghe Kai phân tích, bất giác một dòng nước mắt chảy vào tim Rin

Nó rất muốn bây giờ gạt đầu đồng ý rồi xông đến ôm lấy Kai cho thỏa nỗi uất ức nó phải chịu, nhưng đột nhiên, những lời nói của Tiên bắt gặp hiện lên trong đầu nó

Không được, nó đã hứa với Tiên rồi mà, mới lại ... Kai và Tiên đã ...

Thấy Rin đột nhiên thất thần, Kai không khỏi lo lắng mà đi đến ngồi bên cạnh Rin, cầm khuỷu tay Rin lắc lắc:

- Này, em sao thế? Được tỏ tình sướng quá hóa đơ luôn rồi à?

Rin lúc này mới như tỉnh khỏi giấc ngủ, quay sang nhìn Kai, bất giác dịch người cách xa khỏi người Kai, sáng giọng:

- Cậu dịch ra, tôi không đồng ý!

- Vì sao vậy?

Kai hỏi, người nhích dần nhích dần về phía Rin

- Vì ...

Rin thấy Kai nhích dần về phía mình, có chút hoảng mà dịch về phía sau. Hai người đó cứ như vậy cho đến khi lưng Rin chạm vào đầu bên kia của chiếc ghế sofa, Kai nhân cơ hội mà nằm đè lên người Rin, mỉm cười gian xảo

Rin tròn mắt, tay giờ lên chuẩn bị giáng vào gương mặt của Kai thì bị giữ lại, không chế để lên đỉnh đầu.

- Sao lại từ chối? Vì những lời của Tiên khi Tiên tìm gặp em ư?

Rin nuốt khan một cái, im lặng không trả lời

Kai đột nhiên cúi xuống, đặt lên môi Rin một nụ hôn. Rin do không đề phòng gì mà cứ kệ cho ai kia làm loạn, nết mỗ to đầy kinh ngạc

Mãi một lúc sau, dường như cảm thấy người nằm bên dưới mình thờ đốc, Kai mới lưu luyến rời khỏi môi Rin, búng nhẹ vào chiếc mũi dọc dừa thẳng tắp, nhẹ giọng cưng chiều trách:

- Phạt em vì cái tội dám từ chối anh nhé! Lần sau đừng như thế nữa, anh đau tim lắm!

Rin mặt đỏ bừng, nhìn Kai, bặm môi nói:

- Nhưng mà ... anh và Tiên ... hai người ...

- Tiên anh sẽ chịu trách nhiệm! Nhưng em chỉ cần biết trái tim anh dành trọn cho em là được rồi!

Kai nói, ánh mắt tràn đầy nhu tình

Rồi tự nhiên Kai lại cầm tay phải của Rin lên, nâng niu ngón áp út rồi cắn mạnh một cái đến nổi bật máu khiến Rin hơi nhú mồm mà gất lên:

- Anh điên à, làm cái giống ôn gì thế?!

Kai sung sướng nhìn thành quả của mình rồi hôn nhẹ lên đó, giờ lên khoe Rin, giọng điệu hạnh phúc thấy rõ luôn:

- Nhìn thấy chưa, dấu ấn của anh đó! Trên đời này chỉ có mỗi một mình em có dấu ấn của anh thôi, biết chưa, biết tầm quan trọng chưa?

Rin nhìn mấy cái dấu răng trên ngón áp út của mình, lại nghe lời Kai nói mà không khỏi phì cười thành tiếng, gương mặt mỉm cười đầy vui vẻ, sự kiện sáng nay bị đem vứt đi tận đâu tận đâu trong đại não rồi ý

Kai nhìn Rin cười, trong lòng cũng thấy vui vui:

- Em cười cái gì thế?

- Có mấy dấu răng bọ, thích em cũng làm được nhá!

Nói rồi, Rin định giờ tay mình lên cắn một cái thì Kai ngăn lại, mặt phụng phịu:

- Ngoài anh ra không đứa nào được phép có được dấu ấn của em!

- ...

Rin ngớ người, đột nhiên muốn cắn cái đứa trẻ lớn xác kia thế chứ lại

Kai giờ tay ra, hậm hực ra lệnh:

- Tạo dấu ấn cho anh, mau, không mai sau anh bỏ theo đứa khác đấy!

- Anh dám?!

Rin trừng mắt, cầm lấy tay Kai, cắn một cái thật mạnh, cảm tưởng như muốn găm luôn ngón tay của Kai vào trong bụng luôn

Thế mà Kai lại không nhú mồm hay ý kiến gì cả, hết nhìn vết răng rõ mồn một trên tay mình lại nhìn Rin, mỉm cười đầy hạnh phúc:

- Có dấu ấn riêng rồi, em không được bỏ theo thằng nào đâu đấy, anh cũng sẽ không lãng nhăng như trước nữa đâu, mình chỉ là của nhau thôi!

Rin cảm động muốn rớt nước mắt luôn, hai tay nhẹ nhàng rút khỏi tay Kai đang chế ngự hai tay mình, ôm cổ Kai, nhướn người lên đặt lên môi Kai một nụ hôn mình chứng cho tình yêu bền vững sâu sắc của họ

Đang giai đoạn nồng nàn, đột nhiên Cạch một cái ... là tiếng mở khóa

Tiếp đó là ánh sáng hắt vào trong căn phòng đang ngập tràn màu hường này

Tiếp đó là một giọng ca thất thanh gào lên:

- KAI, RIN ... NÓI CHUYỆN XONG CHƯA?! CÓ MANH MỐI RỒI!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Quây Học Viện Noble School* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

Cái giọng ca này, còn ai khác ngoài Erik nữa

Hai cái con người đang nằm trong cái tư thế ám muội kia như có phản xạ mà vội vã đứng lên tạo ra đủ một khoảng cách không còn ám muội nữa, hai ánh mắt sắc lẹm đồng thời hướng về phía Erik ngay thơ vô tội đang đứng trước cửa

- CÓ CHUYỆN GÌ, NÓI MAU!

Hai người đồng thanh gào lên

Erik rung rung nước mắt, tủi thân thấy rõ luôn ... cậu thông báo tin vui mà, hai cái con người kia sao tự nhiên lại lên con nổi giận thế cơ chứ!

Thấy bộ dạng đáng thương của Erik, Kai và Rin cũng biết mình vừa làm gì, vội chỉnh lại giọng điệu nhẹ nhàng hơn:

- Có việc gì vậy?

Erik lúc này mới cảm thấy được an ủi một tí, đứng dậy lấy lại nhiệt tình lúc ban đầu:

- Có manh mối về những vụ đột trước bọn mình mắc phải rồi!

- Thật à?!

Kai và Rin nghe thế, mắt sáng lên, xông đến lay mạnh người Erik. Cuối cùng ngày này cũng đã tới, ngày sự thật được phơi bày ra ánh sáng.

- Nói phét hai người tôi được cái gì?! Mọi người đang ngồi trong phòng họp bí mật, đến đó nhanh đi!

Nói rồi, ba người nhìn nhau, chạy như bay đến phòng họp bí mật nằm ở dưới lòng đất của nhà Kai.

Nơi này trước đây vốn là nơi hội họp bàn việc chính sự của bang phái Death huyền thoại, nhưng mà thời gian vô tình trôi qua, cái nơi hắc ám tối tăm đậm mùi chết chóc trước đây giờ đã biến dạng thành một vườn hoa xinh tươi dưới sự sáng tạo của đại tiểu thư Ran nhà chúng ta

Nhìn những bông hoa đủ màu đủ loại trong những cái lồng kính khiến Rin không khỏi chán đời

Khẽ nín vạt áo Kai, nghi ngờ hỏi:

- Có thật đây là nơi để họp không? Sao giống cái hoa viên thế?

Kai thở dài, giọng điệu rõ là chán nản và bất lực:

- Đột trước nơi đây không như thế này đâu, nồng nặc mùi sát khí luôn. Nhưng rồi đến lúc ran ra đời rồi lớn lên, mẹ phụ thủy ấy đặc biệt thích trồng hoa, mà ba nhà lại chỉ có đúng một đứa con gái độc nhất vô nhị là mẹ ấy nên quyết định chuyển nhượng cái chỗ này cho Ran, cho mẹ ta mặc sức thỏa trí sáng tạo . Haiz ... đột trước bọn anh thích xuống đây chơi lắm, nhưng từ sau khi bị Ran nhào nặn , chả đứa nào thêm bén mảng xuống đây nữa luôn!

Đột nhiên ...

BỐP

- Thằng mắc dịch, mày lại dám nói xấu tao à?!

Ran chanh chua lên tiếng, tay vẫn còn đang lăm le nắm đấm chuẩn bị giáng xuống cho Kai một phát nữa thì Rin lại xông vào, giữ lấy tay Ran, cười làm hòa:

- Chị Ran ... đừng nóng ... giận dữ là mau già lắm đó!

- En lại đi bênh thằng mất nết này?!

Ran ngạc nhiên lên tiếng, còn khoa trương trừng mắt mới ghóm

Rin nhìn Kai, khẽ cúi đầu, mặt đỏ bừng

Ran lại vô tình nhìn thấy cái dấu vết độc quyền của Kai trên tay Rin, càng thêm bàng hoàng, đôi mắt xanh sâu thẳm trừng lớn:

- Trời ơi, nó bắt nạt em à? Thằng khốn nạn này, chị phải cho nó một trận mới được!

Nói rồi lại túm lấy cổ áo Kai, tay lăm le nắm đấm, chuẩn bị giáng xuống thì Kai lại giơ tay mình lên trước mắt Ran, cười sung sướng:

- Chị Ran, em cũng bị Rin bắt nạt!

- Mày bị bắt nạt là đúng rồi! Bị như thế này tao còn thấy nhẹ, là tao thì tao còn vả cho lật mặt ấy chứ đừng có nói là chỉ có cái vết bé bằng có lỗ mũi này!

Ran khinh bỉ nhìn cái vết trên tay Kai

- Ran ... em xuống đây để đánh nhau hay để họp vậy?!

Kan có chút không vui lên tiếng

Ran nghe thế, vội vàng buông cổ áo Kai ra, lấy lại điệu bộ hiền dịu thực nữ của mình, nhẹ nhàng lên tiếng:

- Hai đứa đến rồi thì vào ngồi đi!

Nói rồi, uyển chuyển đi đến cái ghế bên cạnh Kan, ngồi xuống để lại cho bọn nó một sự kinh hoàng không hề nhẹ

Tình yêu ... đúng là có thể thay đổi được tất cả mà ... nhìn bà chị Ran đanh đá này mà xem, thật không thể tin nổi!

Nghĩ rồi, bọn nó không khỏi phóng về phía Kan ánh mắt ngưỡng mộ

Kan bị nhìn nhiều quá cũng thấy ngại, hắng giọng lên tiếng:

- Anh tưởng chúng mày bảo xuống đây họp mà!

Nghe lời Kan, bọn nó mới ngỡ ra việc tất cả mọi người đều tập trung xuống dưới đây, vội vàng vào chỗ ngồi, bộ dạng nghiêm túc chưa từng có luôn

Joey bất giác nhìn về phía cái ghế trống bên cạnh Ran, nhúm mày:

- Anh Vin vẫn chưa về ả?!

- Thằng này, lại lang thang đi đâu rồi không biết!

Kan hơi bực lên tiếng

Việc Vin mất tích từ sáng sớm đã khiến Kan thấy kinh ngạc rồi, giờ đây lại còn đi đến không biết đường về nữa. Đối với con người luôn nghiêm túc như Vin, đây là lần đầu tiên anh có hành động lạ như vậy.

Ran đột nhiên hơi nhúm mày, ánh mắt vô thức nhìn về phía chiếc điện thoại trên bàn

- Được rồi, chúng ta bắt đầu nha! Sau khi rời khỏi London, bọn em đã cho người bí mật tìm hiểu chân tướng vụ án. Bắt đầu là từ ngôi biệt thự ở ngoại ô bị đặt bom của Kaito, không tìm được gì cho nên em lệnh cho bọn họ đến tìm trong nhà Kaito. Sau vài ngày, cuối cùng bọn họ cũng có kết quả gửi về rồi!

Erik nói, tay khởi động máy tính, di chuột nhanh nhẹn vào phía hộp thư rồi mở ra. Trong đó là một bức ảnh có một chiếc điện thoại

Cả bọn chăm chú nhìn vào màn hình máy chiếu trước mặt

Erik lại tiếp tục nói:

- Chiếc điện thoại này qua kiểm chứng thì có duy nhất dấu vân tay của Kaito nên có lẽ nó là của cậu ta. Bọn họ tìm được ở trong một chiếc hộp sắt ở trong lỗ thoát nước của hồ bơi, ở một nơi khá kín đáo.

Nói đến đây, ánh mắt Erik chợt có chút tối xuống

- Vậy nghĩa là ... Kaito biết rằng chúng ta sẽ điều tra cho nên cố gắng để lại bằng chứng cho chúng ta ư?!

Eri hoài nghi lên tiếng, câu nói này cũng chính là suy nghĩ trong lòng của mỗi người ngồi ở đây

- Có lẽ Kaito đã biết được sớm muộn gì cậu ta cũng sẽ bị giết cho nên để lại bằng chứng cho chúng ta!

Erik gật đầu đồng tình

Bọn nó Ồ lên một tiếng cảm thán

Đúng là bộ não của sĩ tử đi thi quốc tế có khác, lường trước được cả tương lai, vượt trội hơn hẳn so với người bình thường đến mức tầm thường như bọn nó.

- Nhưng có một điều ...

Erik ngập ngừng lên tiếng

Tâm tình bọn nó đang thả lỏng đôi chút sau câu nói kia lại căng đét như dây đàn

Erik bất lực lên tiếng:

- Điện thoại cậu ta ... để khóa!

- Mang đi phá đi!

Ran lên tiếng, dùng ánh mắt khinh khinh nhìn Erik

Erik thở dài một hơi, lắc nhẹ đầu:

- Phá khóa? Đã mang đi đến không biết bao nhiêu là hacker rồi, nhưng ai cũng đều không giám thử sức. Bởi ... khóa của cậu ta là ... khóa mật khẩu kí tự, sai một lần thôi là sẽ vĩnh viễn không mở được nữa.

Cả bọn nghe thế, về mặt không còn gì có thể miêu tả được ngoài hai từ ... THĂNG THÓT, đứa nào đứa nấy cũng khóc rùng trong lòng:

Kaito à, bạn làm thế có phải là đang thách thức IQ của bọn tớ không?!

- Chúng ta còn có Rin mà!

Kan lên tiếng, ánh mắt nhìn Rin đầy tự hào:

- Mấy đứa đừng tưởng nhìn vẻ ngoài nó ngơ ngơ, học có chút ngu mà nó là đứa vô dụng nhé. Ít ra nó cũng được cô Ari truyền cho toàn bộ võ công bí kíp về máy tính của cô ấy cho nó mà, anh tin nó làm được!

Rin bị điểm tên, lại thấy mọi người đang nhìn mình với ánh mắt mong chờ thì lắc đầu nguây nguậy:

- Thôi ... thôi đi ... nhờ không .. thành công thì sao ... ?!

- Kệ, cứ triển đi, đồng bọn tin ở mày!

Lyn nhìn Rin, cười hiền

Rin nuốt khan một cái, nghĩ ngợi nghĩ ngợi, cuối cùng cũng gật đầu

Eri vỗ vai Rin phì cười:

- Tốt lắm! Cứ cố gắng lên, phá hỏng thì không sao đâu, chỉ là ...

Nói đến đây, gương mặt Eri ngập tràn sự đe dọa:

- ... mày mà phá hỏng thì về đây nhịn ăn snack luôn nhá!

Rin nuốt khan một cái, giọng điệu có chút hối hận:

- Giờ tao thu lại cái gật đầu vừa rồi có được không?

- Bát nước đổ đi sao có thể lấy lại được nữa! Rin ơi, cố lên!

Joey mỉm cười cổ vũ tinh thần cho Rin

Rin nhìn một lượt tất cả mọi người xung quanh, cuối cùng gật đầu chắc nịch:

- Được, bảo bọn họ mang về đây đi!

Erik thấy Rin quyết tâm như thế thì gật đầu, ngay lập tức những ngón tay thon dài nhanh nhẹn di chuyển trên bàn phím gửi lệnh đi.

Lúc này, điện thoại của Ran trên bàn lại rung lên vài tiếng

Ran vội vàng cầm điện thoại rồi đứng lên, nhìn bọn nó cười lịch sự:

- Chị ra đây tí nhé!

Nói rồi, nhanh chóng đi ra bên ngoài, đứng vào góc khuất ở tường, kín đáo mở điện thoại ra đọc dòng chữ trên màn hình:

[Tiểu thư, có kết quả rồi!]

- [Nhanh hơn tôi nghĩ đó! Gửi đi!]

[Quả thực là có người lạ trước đây chưa từng xuất hiện trên camera ngày hôm qua đã đến đây!]

- [Vòng vo lắm chuyện, gửi mau!]

[Haha ... tiểu thư à, việc gì cô phải vội như vậy! Chúng ta hợp tác là phải công bằng, bố cô không dạy cô điều này sao?]

- [Nói, bao nhiêu? 1 triệu đô la?!]

[Haha ... tiểu thư à, cô chịu chơi thật đó! Có điều ... tôi còn thấy được một việc hay ho nữa cơ!]

- [... ???]

[Em trai của cô ...]

- [1 triệu bảng Anh!]

[Haha ... đúng là con gái của ông bà chủ hai tập đoàn lưng lầy có khác! Tôi sẽ ngay lập tức gửi hình tên đó cho cô, chúc cô có một ngày vui vẻ!]

Tiếp đó là một tin nhắn hình

Ran run run bấm vào tin nhắn được gửi tới, nhìn tấm hình kia, không khỏi sửng ngờ, đôi mắt xanh sâu thẳm nhìn tấm hình kia có chút kinh ngạc nhưng rất nhanh đã lấy lại bình tĩnh như đó là điều cô đã biết trước.

Quả nhiên ... là như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Quý Học Viện Noble School* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41

Vin vẫn cứ mãi mất tích như vậy cho đến hết buổi tối khiến bọn nó không khỏi lo lắng, đi qua đi lại trước cánh cổng to chà bá của nhà Kai, chỉ có mỗi Ran là bình tĩnh, nhàn nhạt khuyên bảo:

- Này, kệ anh ta đi, anh ta không sao đâu!

- Em buồn ngủ thì cứ vào trước đi, bọn anh ngồi ngoài này đợi thằng Vin! Nhất là tối nay ôm lè đường ngủ thôi mà!

Cười hi hi, Kan nói

Ran trầm mặc nhìn đám giặc trước mặt mình đang dựa vào người nhau ngáp ngắn ngáp dài kia, lại nhìn đến Kan đang ngồi bên cạnh mình, ánh mắt lo lắng nhìn ra ngoài đường mà không khỏi xót lòng

Khe dựa đầu vào vai Kan, máu trong người Ran nóng lên sôi sùng sục

Vin, anh thử vác cái mặt thớt của anh về mà xem!

...

Sáng hôm sau:

Tám người xếp thành hai hàng dọc dựa vào người nhau mà ngủ ngon lành dọc hai bên hàng trúc, đến cả mấy anh bảo vệ cũng bó tay chấm com. Đã thế, lại còn toàn nam thanh nữ tú, tụ họp vào một chỗ như vậy, đương nhiên là tạo thành kỳ quan, khiến cho người đi đường không khỏi ngoái đầu lại nhìn một cái cho bỏ con mắt.

Đột nhiên một giọng nói nhẹ nhàng vang lên:

- Này, dậy đi, sao mọi người lại lăn ra ngoài này ngủ vậy?!

Kan là người tỉnh giấc đầu tiên

Đang lơ mơ đánh cờ với Chu Công thì bị giọng nói quen thuộc kia làm cho bay về trần gian, kéo theo đó là những đứa còn lại đang vì vụ trên cung trăng
=.=

- Vin, thằng khốn nạn, tao tưởng mày bỏ nhà đi bụi rồi chứ!

Kan gào ầm lên, suýt chút nữa thì xông vào đám cho Vin một trận

Hiệu quả của giọng ca này là khiến cái bọn đang lơ mơ chưa biết mình đang ở đâu tỉnh ngủ hẳn. Bọn nó nhìn thấy Vin, riu ra riu rít:

- Anh Vin về rồi à?

- Em còn tưởng anh bỏ về nhà rồi cơ!

- Haiz ... đau lưng quá, vào ngủ tiếp đây!

Nhìn theo đám người đang uể oải lết từng bước đi bộ vào trong nhà mà Vin không khỏi thấy ấm lòng

Đột nhiên một giọng nói ngang tàn vang lên:

- Vin, qua đây nói chuyện với tôi một chút được không?!

Vin ngạc nhiên nhìn Ran, trước giờ Ran không hay nói chuyện với Vin cho lắm, hay nói chính xác là không nói với nhau được câu nào luôn ý chứ! Vậy mà giờ đây lại tự động đòi đi nói chuyện riêng, chắc chắn là phải có chuyện gì đó rất rất quan trọng

Nghĩ rồi, Vin nhìn Ran gật đầu

...

Hai người kéo nhau ra cái đình ở hồ cá nói chuyện

Cầm nắm mỗi trên tay thả xuống hồ cá, nhìn những chú cá vàng đang nổi lên thì nhau ăn thì Ran cười nhẹ, lên tiếng hỏi:

- Vin này, ngày hôm qua anh đi đâu vậy? Mọi người đều rất lo cho anh!

Vin đang nhấp một ngụm cafe, nghe thế thì động tác hơi dừng lại, nhưng chưa đến 1 giây sau, anh đã lên tiếng trả lời:

- Tôi rồi rồi thăm thú thành phố thôi, chả mấy khi được đi chơi mà!

- Vậy à?!

Ran hơi cười, phất tay rồi ngồi xuống đối diện Vin, đôi mắt xanh sâu thẳm nhìn Vin như là muốn đọc được hết suy nghĩ của Vin, khiến Vin bất giác nhũn mày khó chịu

- Ý anh là xung quanh thành phố?!

Vin không trả lời nhưng thay vào đó là cái gật đầu nhẹ nhàng

- Haiz ... vậy mà lại có người nói với tôi là nhìn thấy anh vào bar! Khi thật, lại dám lừa dối tôi, làm tôi lo xa rồi!

Vin nghe thế, sững người, động tác uống cafe có chút mất tự nhiên

Bầu không khí đột nhiên trở nên căng thẳng hẳn sau câu nói của Ran

Ran từ đầu đến cuối luôn để ý tới từng cử động nhỏ của Vin, giờ đây lại thấy anh ngồi lì ra không có phản ứng gì thì không khỏi tức giận, tay ném cái điện thoại về phía Vin, gất lên:

- NẾU MUỐN NGƯỜI TA KHÔNG BIẾT, TỐT NHẤT LÀ ĐỪNG NÊN LÀM! ANH TỰ XEM RỒI TỰ SUY NGẪM ĐI!

Nói rồi tức giận đi ra chỗ mỗi cá cầm cả hộp lên mở nắp ra ném xuống hồ bơi rơi cái Tõm một tiếng, ngay lập tức đàn cá lại ngoi lên làm mặt hồ phẳng lặng hơi gợn sóng

(... Thánh xa xỉ =.= thánh hoang phí là đây chứ đâu! =.=)

Vin nhìn thái độ khác lạ của Ran, lại nhìn đến cái điện thoại, trong đầu chợt xẹt qua một ý nghĩ gì đó khiến đôi đồng tử anh mở to, vội vàng cầm chiếc điện thoại lên xem

Là một bức ảnh chụp màn hình của máy tính

Trong một bức ảnh đó lại có đến 4 bức ảnh khác

Mà trong 4 bức ảnh đó lại có anh

Một bức là lúc Vin bắt đầu đi vào quán bar, tầm buổi tối

Một bức là lúc Vin mở cửa đi vào căn phòng VIP mà Tiên và Kai hẹn nhau, sớm hơn Kai 1 tiếng đồng hồ

Một bức là lúc Vin rời khỏi căn phòng kia, thời gian là lúc rạng sáng

Bức cuối cùng ... chụp ảnh Vin cùng Tiên đi ra ngoài

Vin sững sờ, đôi mắt xám tro tròn lên đầy ngạc nhiên nhưng rất nhanh sau đó lại trở nên phần uất, kích động mà đứng dậy khỏi ghế

Vin là một người nghiêm túc và biết kiềm chế, lại là người thừa kế vị trí Bá tước của Hoàng gia cho nên biểu cảm thường trực trên khuôn mặt luôn là sự bình thản và bình tĩnh, khiến cho người khác nhìn vào đều cảm thấy cực kỳ áp lực

Vậy mà giờ đây, Vin hoàn toàn mất kiểm soát, bàn tay bóp chặt chiếc điện thoại khiến nó như muốn vỡ vụn, gần từng chữ:

- Cô ... theo dõi tôi?!

- Nói thế không phải rồi! Tôi chỉ là gỡ nút thắt hộ em trai của tôi thôi!

Ran cũng đâu có vừa, mặt vênh lên thấy ghét luôn

Vin nghe thế, bàn tay đang nắm chặt chiếc điện thoại bất giác buông lỏng khiến chiếc điện thoại sớm đã vỡ màn hình rơi xuống, vỡ tan, gương mặt ngập tràn khó xử

Ran đột nhiên mỉm cười, quay ra đằng sau vui vẻ đẩy Vin vào chỗ ngồi, cô cũng ngồi luôn vào chiếc ghế đối diện

Mắt đối mắt, mặt đối mặt, cứ như vậy phải có đến 5 phút

Cuối cùng, Vin không chịu được nữa, đành thở dài giương cò trắng đầu hàng:

- Được rồi, tôi thừa nhận! chứng cứ rành rành ra đấy rồi, muốn chối cũng không được!

- Vậy ra cái người tôi nhìn thấy ở Đức chính là anh!

Ran mỉm cười đầy vui vẻ, cái cảm giác mà gỡ được toàn bộ nút thắt trong lòng, phần khởi vui sướng đến nhường nào có mấy ai hiểu được

Vin nghe thế, lại kích động đến mức kinh ngạc không thốt nổi nên lời

Ran tay chống cằm, mắt nhìn chăm chú vào từng làn khói mỏng bay lên từ ly cafe, mỉm cười:

- Thật ra tôi đã thấy hai người ở Đức rồi cho nên mới chắc chắn để mà tìm chứng cứ, còn nếu không chắc chắn thì tôi đâu rảnh mà chơi trò cá cược!

Đoạn, dời hướng ánh mắt từ làn khói mỏng lên gương mặt điển trai của Vin:

- Nói đi, toàn bộ!

Vin nghe Ran nói thế, lưỡng lự hồi lâu rồi bắt đầu tường thuật lại toàn bộ quá trình.

...

Phải, Tiên và Vin đã yêu nhau ngay từ lần gặp đầu tiên tại Đức. Lúc đó, cô thì chán chường đi dạo còn Vin vì muốn vứt bỏ trọng trách sức nặng và áp lực của sự nghiệp mà bỏ ra bên ngoài chơi. Cuối cùng, hai người gặp nhau.

Ngày hôm đó, sau khi gặp Tiên ở nhà hàng Japan, Vin đã rất ngạc nhiên, xen lẫn vui mừng bởi sau khi chia tay nhau ở Đức, anh và cô đã gần 1 năm rồi chưa gặp nhau, liệu rằng cô có còn yêu anh như anh hằng ngày vẫn luôn mong ngóng chờ đợi được ra ngoài để tìm cô.

Nhưng rồi, nhìn thấy Tiên nũng nịu với Kai, Vin dường như đã hiểu ra tất cả

Thì ra ... đây mới là người Tiên yêu thật lòng, tình yêu từ cái thuở còn cắp sách đi học mà, cái tình cảm gặp nhau và ở bên nhau có chưa tròn vẹn 1 tháng của Tiên và Vin đâu thể mang ra so sánh được

Vin gần như chìm vào sự tuyệt vọng, cảm giác người mình yêu thương lại hạnh phúc trong vòng ôm của người khác, mấy ai hiểu được cảm giác này, thậm chí còn có những lúc, Vin đã muốn gọi điện cho phi cơ sang đón anh về nhà, vĩnh viễn không bao giờ phải đặt chân lên mảnh đất này, để nhìn thấy 2 người kia tình tứ bên nhau nữa

Vin đã quyết, nhất định là tối nay sẽ xuất phát, nhưng rồi Rin lại bị bệnh, Vin đành ở lại, đợi cho đến khi Rin hoàn toàn bình phục thì mới đi, bởi dù sao ... anh chỉ có mỗi một đứa em họ là Rin thôi mà!

Thế rồi, Rin bình phục, Vin tự nhủ trong đầu rằng tối nay sẽ rời sang Anh rồi đợi phi cơ sang đón. Nhưng rồi ... lúc Vin đang đứng ở sân bay thì Tiên lại gọi điện cho anh, nức nở một hồi. Vin nghe vậy, ngay lập tức bỏ chuyến bay mà quay trở về bar với Tiên

Tiên trong lúc say rượu đã mang toàn bộ kế hoạch ra kể cho anh, nói rằng cô cần phải chia rẽ Rin và Kai. Vin trong tim nhói đau, đương nhiên là không đồng ý. Tiên tức mình liền cho anh một bạt tai, đuổi anh về. Nhưng đời thật lắm niềm bất ngờ, lúc Vin chạm tay đến nắm cửa thì Kai lại đến.

Tiên quần trí, bèn kêu anh vào trong phòng ngủ trốn tạm, rồi bao giờ Kai và Tiên vào trong đấy thì chuồn ra ngoài

Vin còn biết làm gì khác ngoài trốn vào trong đó, toàn bộ sự việc tối hôm đó đều thu toàn bộ vào mắt anh, lồng ngực như bị ai đó hung hăng nện một cú vậy, đau nhói

Thế rồi, lúc mà Kai bế Tiên vào phòng, theo dự tính ban đầu thì sẽ là Vin nhân cơ hội chạy ra ngoài, nhưng không, anh đứng im, mặc kệ cho Tiên có trừng mắt hay lờm nguýt ra hiệu. Cuối cùng, anh giờ tay lên, giáng cho Kai một cú vào gáy khiến cậu ta bất tỉnh, ngã gục xuống trước ánh mắt giận dữ của Tiên.

...

Kể đến đây, Vin bất giác cười khỏ

Còn đối diện, Ran trầm tư nghe không sót một chữ, cuối cùng, phần uất đập bàn khiến mặt bàn hơi nứt, nghiền răng ken kết:

- Nghĩa là Kai nhà tôi chưa làm gì đâu chứ gì?! Nó vẫn còn tâm thần trong trắng chứ gì?!

- Đương nhiên, tôi ngồi trong đó để cho Tiên trút giận cả đêm, còn Kai nằm im như tượng làm tôi còn tưởng tôi trượt tay đánh chết cậu ta luôn rồi!

Vin bất đắc dĩ nói

Nghĩ lại trận đòn hôm đó, anh vẫn còn thấy má hơi tê tê, phải trốn vào bệnh viện trốn 1 ngày cho nó đỡ rồi mới dám mò về nhà.

Ran nghe thế thì mỉm cười hài lòng, giờ ngón cái về phía Vin cảm thán:

- Vin, cảm ơn anh! Tôi thay mặt thằng Kai cảm ơn anh!

Vin hơi cười:

- Tôi cũng phải xin lỗi cậu ta, tại hôm đấy tôi hơi quá tay! vậy ... Kai và Rin ...

Nói đến đây, lòng anh lại ngập tràn ăn năn

Ran cười lớn:

- HAHA ... giờ dính nhau như keo con voi rồi, cũng nhờ công của anh mà thằng Kai mới sáng mắt nó ra!

Vin nghe thế, hơi nhú mày:

- Vậy còn ...

- CÓ TIN QUAN TRỌNG, YÊU CẦU HAI ÔNG BÀ GIÀ ĐANG NGỒI CHÉM GIÓ NGOÀI KIA ĐI VÀO HỌP!

Tiếng Eri lanh lảnh vang lên cắt ngang lời Vin chuẩn bị nói

Ran nghe thế thì cười một nụ cười không thể rạng rỡ hơn, nhìn Vin vui vẻ nói:

- Xem chừng là có kết quả rồi đó! Đi thôi, Vin!

- Kết quả? Kết quả gì?

- Danh tính của kẻ ám sát!

Ran nói một câu sắc mùi hắc ám rồi nhanh chóng kéo Vin chạy đi như bay, thẳng hướng phòng họp dưới lòng đất

Sự thật cuối cùng rồi cũng sẽ được bày ra ngoài ánh sáng!

...

Shyn: * chấm chấm nước mắt * viết xong chap này tự nhiên thấy thương anh Vin ghê luôn, đập troai mà lại còn có 1 tênh êu thật vĩ đại làm sao!

Vin : * vuốt tóc đầy tự hào *

Shyn: em quyết định rồi, anh Vin đập choai, chap sau em sẽ cho anh tìm được ghệ, đảm bảo thoát kiếp FA!

Vin: * mắt lấp lánh * Camon sìn, ai vậy em?

Shyn: * cười hờ hợt * em tía một bà chị xinh đẹp mà dễ thương lắm anh, dạo này lại cực kỳ là nổi tiếng luôn!

Vin: * mắt sáng hơn sao * Ai vậy? anh hóng!

Shyn: chị An Na Beo (Annabell) đó anh, vừa xinh gái lại dễ thương, giờ đây lại còn siêu cấp nổi tiếng luôn, người người nhà nhà đều biết đến! Em thương anh lắm em mới ship anh với chị ý 1 cặp ấy nhé!

Vin: ... thôi anh ở giá cung được!

_____ 3 phút xàm của bạn Sìn xin được phép kết thúc, cảm ơn các chế đã đón xem! >0< _____

Bạn đang đọc truyện *Siêu Quậy Học Viện Noble School* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42

Lúc Vin và Ran chạy xuống căn phòng họp bánh bèo kia, thì thấy Rin đang cặm cụi ngồi một chỗ, hai tay bấm lạch cạch nhanh như gió trên bàn phím máy tính đã được cắm dây kết nối với điện thoại, bên cạnh là bọn còn lại đang ngồi nhìn.

Rin bấm Tạch một cái phím Enter, dựa người vào ghế chờ đợi, bên cạnh là Kai đang cầm khăn chấm chấm mồ hôi trên trán cho Rin một cách ân cần.

Chiếc điện thoại này sau phát nhấn đó thì chỉ còn lại 2 số phận. Một là được giải thoát khỏi phong ấn kí tự kia, còn hai là mãi mãi không thể nào mở được nữa

Cả bọn nín thở, chờ đợi nhìn không chớp mắt cái màn hình máy tính

Load phải đến 5 phút, không khí trong 5 phút đó yên lặng đến lạ thường, cuối cùng kêu Tít ... tít ... tít ... , trên màn hình máy tính hiện lên chữ Complete (hoàn tất) màu xanh.

Cả đám nhìn nhau vui sướng cười, cuối cùng cũng có manh mối cho toàn bộ mọi chuyện rồi.

Kan cầm chiếc điện thoại đã được phá khóa kia lên, đầu tiên là mở đến mục danh bạ, không có gì mà chỉ có một cái tên ... Alice.

Ran, Kai, Joey, Erik và Vin cũng người nhìn cái tên kia

Ran buột miệng:

- Alice, không lẽ ...

- Mở tiếp đi!

Vin nhẹ nhàng nói, giọng điệu có chút khản trương, trong lòng đang thầm cầu mong rằng ... không phải cô ấy. Trong lịch sử cuộc gọi, có một cuộc gọi được gọi vào tối hôm bọn nó đến Anh, vào lúc nửa đêm

- Sáng hôm sau hôm bọn mình đến Anh ý nhì, Kaito cứ lạ lạ kiểu gì ý, nhất quyết đòi đưa bọn mình đi chơi, còn nói là dạo này mấy ông bà giáo dạy học của cậu ta đang bận cái gì đó, không dạy được cho nên cậu ta không phải ôn thi, đang nhàn rồi nên muốn đi chơi.

Eri nhủ mầy nghĩ lại sự việc cách đây phải đến 2 tuần rồi, nghi hoặc lên tiếng

- Ôn thi? Cậu ta thi cái gì à?

Ran nghi hoặc hỏi

- Vâng, cậu ta vốn là Chủ Tịch hội học sinh trường em, nhưng nghe nói đại diện quốc gia sang Anh ôn thi quốc tế hay sao ý!

Eri thành thật trả lời

Ran, Kan và Vin nghe thế thì trờng mắt đầy ngạc nhiên, khóe môi Kan hơi nhếch lên:

- Ôn thi quốc tế? Mấy ông bà giáo kia tranh thủ từng giây từng phút mà dạy học, hặn không được dạy đám học sinh 24/24 giờ không thiếu giây nào, đây

lại còn nói là không dạy ư?

Ran nhàn nhạt tiếp lời:

- Hôm đây mấy đứa vứt não đi đâu hết rồi à mà nó nói thế mấy đứa cũng tin! Chắc chắn cuộc điện thoại tối hôm đó là do cái người tên Alice kia gọi điện để sai thằng đấy đi chơi cùng mấy đứa đó.

Cả đám im lặng, không nói gì

Ran phân tích như thế, cũng khá là hợp lí đấy chứ.

Kan bình tĩnh bấm vào mục tin nhắn, và cũng chỉ có một cái tên ... Alice.

Trong mục tin nhắn đó chỉ có vồn vẹn 3 đoạn trò chuyện nhưng không dài lắm.

[Đi ra sân bay London đón bọn họ!]

- [Vâng!]

[Sau đó cho bọn họ về nhà cậu ở!]

- [Vâng! Nhưng mà ... họ có gây thù gì với cô sao?!]

[Đây không phải việc của cậu!]

Thời gian gửi là vào ngày bọn nó tới London, thời gian là lúc vừa mới hạ cánh

Kai lầm bầm:

- Thảo nào, làm gì có chuyện trùng hợp thế, hóa ra là đã được sắp xếp rồi.

- Đứa nào hôm đó nhanh mồm nhanh miệng đồng ý thế? Bị rấn dụ vào hang rồi đấy!

Rin hống hách lên tiếng, ánh mắt đờ đờ sát khí nhìn tổng thể một lượt Kai, Joey, Lyn, Erik và Eri

- Anh nhớ hôm đó là em đồng ý đó Rin!

Kai vuốt cằm nói, khẳng định chắc nịch

- ... anh Kan, mở tin tiếp theo đi!

...

[Đủ hết!]

- [Cả tôi sao?!]

[Cậu không có nhiều sự lựa chọn!]

[Hoặc cậu hoặc gia đình cậu!]

Thời gian gửi vào cùng ngày đến London, thời gian gửi là lúc đang chuẩn bị bữa tối.

Joey lúc này mới nhớ ra sự kiện hôm đó, “Ồ” lên một tiếng rồi hào hứng kể lại:

- Đúng rồi, hôm đấy tôi thấy cậu ta có lời một lọ thuốc gì đó trong túi áo ra, nhìn màn hình điện thoại xong rồi đồ hết lượt vào những miếng bít tết đó! Định nói với các cậu mà quên mất!

Lyn quắc mắt nhìn Joey, bĩu môi:

- Quên, nói nghe sao dễ dàng thế! Nếu như anh nói sớm, cả bọn đề phòng cậu ta có phải con Rin nó không bị như vậy không?

- ... em còn mắng anh nữa, hôm đấy anh mà không làm đi rượu vào những miếng thịt ấy cứu cả đám thì giờ đây cả đám đang ngồi đánh bài với Diêm Vương rồi nhá!

- ... Ồ, anh giỏi!

...

Còn đây, tin nhắn cuối cùng, được gửi vào hôm Rin xảy ra chuyện

[London Eyes đi vào buổi tối!]

- [Tại sao?]

[Dễ dàng thôi!]

- [Vâng!]

[Đứng lên, ngồi ở dưới, khẩu súng tôi gửi cho cậu cũng phải mang đi.]

- [Đừng nói là cô định ... nhưng nếu là vậy sao lại không lên? Đừng gần chẳng phải tỉ lệ trúng sẽ cao hơn ư?! Tôi không tự tin vào năng lực bắn súng của mình cho lắm đâu.]

[Hừ, thế cậu định bắn xong rồi ngồi đấy để nhưng đứa kia cho cậu sống không bằng chết à? Nhà bọn nó có một nơi trùng phạt địch thủ của mình ghê ghớm lắm, bị bắt vào đấy coi như đời cậu tàn.]

- [À, nhưng ... xong rồi tôi đi đâu? Tôi không thể về nhà được!]

[Tôi có một căn biệt thự ở ngoại ô London, ra đấy ở tạm, tôi đã chuẩn bị đầy đủ những thứ bảo vệ cần thiết cho cậu rồi, với lại ở đó rất vắng người!]

- [Được!]

Tin nhắn cuối cùng được bên kia gửi đến, nội dung chỉ có đúng 1 chữ 3 từ mà lại khiến bọn nó rùng mình:

[Bắn!]

Bắn ở đây ... nghĩa là bắn Rin sao?

Cả đám không hện mà cùng hướng mắt về phía Rin, ánh mắt chờ đợi câu trả lời

- Đừng nhìn như vậy! Thật ra ... ngày hôm đó là tôi đỡ đạn cho Kai!

Rin cười hề hề, nói

Vin xem xét toàn bộ 3 đoạn tin nhắn kia, nhất là tin nhắn cuối cùng, anh lên tiếng:

- Nhà mấy người có cái “ nhà tù “ kia thật à?!

Ran gật đầu thay cho câu trả lời

- Có ai biết không?

- Có, những người được vào bên trong đấy đều biết, nhưng vào trong đấy rồi thì không thấy lối thoát ra ngoài nữa, những người ra được thì chỉ đếm trên đầu ngón tay, đều là thân tín của nhà bọn tôi cả!

- Ồ, vậy thì đơn giản rồi! Phạm vi trong vùng những người đã được vào bên trong đó!

Vin nhếch mép cười tự tin

Đến đây thì dễ rồi

Thế là một cuộc điều tra gấp rút được điều tra

Nhưng mà cái người vừa thân thiết lại vừa có thù này là ai mới được!

Trong lúc ngồi nhàn rồi không biết nên làm gì, Erik chợt sờ thấy trong túi áo cái gì đó cứng cứng, moi ra thì thấy chiếc phi tiêu và mẫu giấy được tìm thấy ở hiện trường vụ hỏa hoạn nhà Watashi

Cậu hí hửng mang ra khoe:

- Đây, chiếc phi tiêu này và mẫu giấy ngày hôm đó tôi đã tìm được ở nhà ông Watashi nè! Bên cạnh chiếc phi tiêu này là một mẫu giấy, hình như là giấy đỏ chữ đen thì phải!

Tiếng của Erik ở trong này vọng ra ngoài nghe thấy rõ mồn một vì là đường hầm mà, những người đang bình thần bước đến gần căn phòng kia nghe thấy thì nhanh chân vội vã chạy xuống dưới, mở cửa cái “ RẦM “ một cái khiến cả bọn đang ngồi trong ngo ngác không hiểu chuyện gì xảy ra

Bước chân nhanh nhẹn hướng về phía Erik, bàn tay giờ ra thô lỗ giật lấy chiếc phi tiêu kia, nhìn một lúc rồi đôi đồng tử màu xanh bắt gặp mở to

Hạ Vy bên cạnh nhìn thấy thế thì lấp bắp:

- Erik, mày lấy ở đâu ra cái phi tiêu này hả?!

- Ở hiện trường cháy nhà Watashi ạ!

Thảo Anh mặt mày cũng biến sắc, run run chỉ vào cái phi tiêu:

- Tao tưởng ... cái phi tiêu này không còn nữa rồi?! Sao giờ nó lại xuất hiện? Ai lại đi làm mấy cái phi tiêu này?!

Bọn nó nghe thế, ngăn cả người

Vốn đã không còn rồi mà giờ lại xuất hiện, thế giới này thật lắm điều hay ho

Thiên An nắm chặt chiếc phi tiêu trong tay, lại nhìn xuống mẫu giấy đã bị cháy kia, cười nhạt một tiếng:

- Đâu có gì kỳ lạ, huyết thống mà!

- Mẹ, mẹ đang nói gì vậy?!

Ran thay mặt những đứa ngồi ở đây nói lên tiếng khỏ sở trong lòng

Rất cục ả sau việc này còn có việc gì nữa đây?

Thiên An, Hạ Vy và Thảo Anh nhìn nhau, thờ dài một hơi khi nghĩ về quá khứ, cái quá khứ đã cách đây những 20 năm rông rã

- Trước đây có một bang hội tên là M.A.I do 3 người đứng đầu, chiếc phi tiêu này cũng là phi tiêu độc nhất chỉ có nguyên bang hội đó có. Nhưng mà lúc đó, lại có một sự hiểu nhầm tai hại diễn ra khiến 3 người họ rất căm thù bọn ta, nhiều lần đã dồn nhau vào đường cùng, đứng giữa ranh giới sinh tử, cuối cùng, 3 người đó bị bắt giữ, giam vào “nhà tù”. Thế rồi, cho đến một ngày, bọn ta biết 3 người đó chỉ là bị ông của những người đó thao túng lừa dối mà thôi, mà người lừa dối đó lại chính là người thầy của bọn ta. Đúng là Trái đất tròn! Bọn ta vì không muốn những người kia đau lòng nên thả bọn họ ra mà không giải thích hay tiết lộ một chút gì về sự thật cả. Ai mà ngờ, họ vẫn mang lòng hận thù đó cơ chứ, không những vậy, lòng hận thù kia còn bị truyền lại cho đời sau của họ nữa.

Thiên An giọng điệu nhẹ nhàng khi kể về quá khứ

Kai nghe đến đây mới vỡ lẽ:

- Vậy là ...

- Một trong ba người kia chính là mẹ của Tiên!

Hạ Vy cuối cùng nói ra được câu nói mình đã chôn dấu trong lòng suốt 15 năm nay, nói ra rồi như trút được gánh nặng vậy, thoải mái nhẹ nhõm hẳn.

Bọn nó nghe Hạ Vy nói, sững người, nhất là Vin

- Nhưng sao ... mẹ biết được?!

Erik nói, giọng điệu cực kỳ là không tin

- Thật ra bọn ta đã biết được từ khi chúng mày dẫn Tiên về nhà chơi rồi! Thứ lỗi vì bọn ta dù sao cũng chỉ vì lo lắng cho bọn mày thôi nên mới điều tra thân thế của con bé. Bên ngoài thì là tiểu thư của gia tộc nổi tiếng, nhưng điều tra sâu vào bên trong mới biết là người thừa kế duy nhất của gia tộc họ Mai năm xưa.

- Thảo nào ... Tiên lại làm vậy!

Lyn nói, vẫn không tránh nổi sự bàng hoàng

- Làm vậy? Tiên làm gì?

Thiên An nghi hoặc hỏi

- Tiên nhiều lần sắp giết chết bọn con rồi!

Joey chẹp miệng

- CÁI GÌ?!

Ba vị phụ huynh đồng thời lên tiếng đầy kinh ngạc

Hóa ra, quyết định năm xưa của họ là sai lầm khi lại thả ba chị em Mỹ Tiên, Mỹ Linh và Mỹ Nghi ra khi trong lòng bọn họ vẫn ngập tràn lòng oán hận

- Nhưng mà ... tính nó như thế, sao có thể làm ra những việc như vậy được?!

- Hay là điều tra nhầm lẫn rồi?!

Hạ Vy và Thảo Anh nói, giọng điệu rõ là không tin

Đột nhiên, Vin đứng bật dậy, chạy nhanh về một cái liềm mất dạng khỏi căn phòng

- Ô, anh Vin đi đâu vậy?!

Rin nhìn theo, ngờ ngác lên tiếng

- Đi gặp Tiên!

Kan nói, ánh mắt hồ hững nhìn ra ngoài cửa

Tao thực không tìm được ai trên đời lại chung tình đến ngu xuẩn như mày, Vin ạ!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Quậy Học Viện Noble School* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43

Kinh kong ... kinh kong ... kinh kong ...

Bên ngoài trời đang mưa tầm tã, nhưng tiếng gõ cửa vẫn đều đều vang lên khiến người đang ngồi hút thuốc bên trong không khỏi phải nhíu mày khó chịu. Thả một làn khói trắng, dụi điếu thuốc đã cháy hơn phân nửa vào trong gạt tàn, cẩn thận dẩu ở chân sofa, người kia mới từ tốn chậm rãi đội ô đi ra ngoài mở cổng

- Anh đến đây làm gì?!

Tiên hơi sững sốt khi nhìn thấy bóng dáng anh tuần đang đứng trước cổng nhà mình, quần áo anh ướt nhẹp dính sát vào người để lộ body đẹp đẽ, mái tóc màu bạc còn vương vài giọt nước mưa chạy một đường xuống gương mặt hoàn mỹ của anh.

Vin không nói gì, đôi mắt xám tro lạnh lẽo nhìn Tiên hồi lâu, trong mắt ánh lên vẻ thất vọng không hề che giấu

Hai người cứ đứng im lặng như vậy một lúc lâu. Không biết là bao lâu sau đó, Vin mới cười mỉm lên tiếng:

- Khách đến mà không mời được vào nhà à?

Tiên nhìn Vin, lại nhìn bộ dạng của anh, cuối cùng đưa chiếc ô mình đang cầm trên tay cho anh, nghiêng đầu nói:

- Anh vào đi!

...

Hai ly cà phê được mang lên ngay sau đó.

Tiên đặt hai ly cà phê xuống, một cho anh, một cho cô rồi ngồi ở vị trí đối diện anh, khẽ cười:

- Nhà em hết cà phê rồi, chỉ còn mỗi cà phê pha thôi, anh uống tạm đi!

- Ừm!

Vin gật nhẹ đầu, hướng mắt xuống nhìn những làn khói mỏng đang bốc lên từ ly cà phê, trong lòng đang vô cùng rối bời

Không khí giữa hai người họ lại trở nên im lặng, ngưng đọng

- Anh đến tìm em có việc gì vậy?

- Thật ra anh có chuyện muốn nói!

Cả hai cùng lúc lên tiếng, hai đôi mắt đẹp để nhìn nhau đầy bất ngờ

Tiên mỉm cười, cầm ly cafe lên, cảm nhận hơi ấm từ ly cafe tỏa ra, cô cười nhẹ:

- Anh nói đi!

- Thật ra ... Tiên, họ đã biết rồi!

Vin nói, ánh mắt nhìn Tiên đầy đau đớn

Tiên ngồi ở đối diện, hơi sững người, nhưng rồi lại quay lại trạng thái ban đầu, nhú mồm nhìn Vin tỏ vẻ không hiểu:

- Biết? Biết việc gì? Họ là ai?

- Anh không thể tin được, em lại làm ra những chuyện như vậy!

Vin cười nhạt, giọng điệu vô cùng thất vọng

Tiên ngồi đối diện càng nhú mồm chặt hơn, cất giọng điệu có chút không tự nhiên:

- Ha ... anh đang nói cái gì vậy? Em không hiểu!

- Đừng chối nữa! Bao nhiêu việc trước đó em làm ra chẳng nhẽ em không cảm thấy hối hận chút nào sao?! Em đã giết biết bao nhiêu mạng người để bịt đầu mối và danh tính của em rồi? Nếu hôm nay không phải họ tìm ra bằng chứng thì không biết sẽ có bao mạng người chết dưới tay em nữa đây!

Vin như muốn gào lên, hai bàn tay để trên bàn nắm chặt lại, nổi gân cuồn cuộn

Tiên nghe thế thì giật mình, kích động mà hơi hé miệng, gương mặt rõ ràng là bất ngờ

Nhưng rồi, trên môi cô lại xuất hiện nụ cười nửa miệng đầy ác độc, Tiên vắt chéo chân, bộ dạng khác hẳn bộ dạng lúc nãy, khinh khinh lên tiếng:

- Ô, họ đã biết sự thật rồi à? Chậm hơn em tưởng đấy!

- Em ...

Vin kích động đứng dậy, định nói gì đó nhưng rốt cục vẫn là không thốt nổi nên lời. Sự thất vọng ngập tràn trong tâm trí anh. Đây là Tiên sao? Cô gái có vẻ đẹp thuần khiết trong sáng khiến anh yêu ngay từ lần đầu gặp gỡ, cô gái mà anh đã dành trọn trái tim để yêu thương đây sao?

Tiên nhìn Vin, ánh mắt xuất hiện một tia xót xa nhưng rất nhanh đã lạnh lẽo trở lại, nụ cười nửa miệng trên môi trông càng thêm ghê sợ:

- Họ biết thì đâu có sao! Chẳng nào em cũng không muốn sống nữa rồi, em nhớ mẹ em, em muốn xuống gặp bà ấy! Bấy nhiêu năm cô độc trên đời đủ khiến em thấy phát ngán rồi! Trước sau gì cũng phải chết, chỉ bằng bây giờ chết luôn đi để em được xuống gặp mẹ em càng sớm càng tốt!

Cô nói mà như hét lên, ánh mắt bi ai vô cùng khiến người ta nhìn vào cũng tựa như cảm nhận được niềm cô đơn đó, ly cafe bị đập tan, Tiên cầm một mảnh vỡ lên, ghì vào cổ tay khiến dòng máu đỏ trào ra.

Vin hốt hoảng nhìn Tiên, anh nhanh chóng chạy đến, cầm chặt lấy cánh tay đang cầm mảnh vỡ kia, ôm cô vào lòng vỗ về an ủi.

Anh cất giọng trầm ấm khiến người khác nghe thấy liền cảm thấy ấm lòng:

- Tiên, đừng nghi quân! Em còn có anh mà, dù cả thế giới quay lưng với em thì vẫn còn có anh!

Tiên đang trong lúc hoảng loạn tâm lý, lời Vin nói như là ánh sáng chiếu xuống cuộc sống tăm tối của cô vậy. Hốc mắt đỏ hoe, Tiên xúc động choàng tay ra ôm Vin, nức nở òa khóc như một đứa trẻ:

- Vin ... cảm ơn anh nhiều lắm! Hức ... Em cảm ơn anh nhiều lắm!

- Không sao, đừng khóc! Nếu họ tìm đến đây anh sẽ đưa em đi, đi đến một nơi họ không bao giờ tìm được chúng ta nữa!

Lời anh nói, nhẹ nhàng như gió thổi, ấm áp như ngọn lửa giữa mùa đông, từng chữ từng chữ đều là tình cảm của anh đối với cô - một sự hứa hẹn sẽ bảo vệ cô suốt cuộc đời.

Tiên nghe mà trong lòng dâng lên một hồi ấm áp, càng ôm Vin chặt hơn, ánh mắt hiện lên vẻ có chút bất đắc dĩ

Thế rồi, cánh tay kia nhẹ nhàng hết mức có thể cầm chiếc bình hoa sang trọng ở trên bàn lên, đập thẳng vào đầu của người đang ôm mình, CHOANG một tiếng, nhìn bóng dáng người đó đang dần dần ngã xuống, trên đầu máu chảy ra từng giọt từng giọt nhuộm đỏ mái tóc bạc quý tộc của anh, từng giọt từng giọt chảy xuống mặt, xuống cằm rồi rơi tong tong xuống nhuộm đỏ áo sơ mi vẫn còn ướt của anh.

Nhìn Vin, ánh mắt ngập tràn đau đớn:

Vin, em xin lỗi! Nhưng rất nhanh thôi, hai chúng ta sẽ ở bên nhau, em hứa đấy!

...

Tính từ lúc Vin đi đến giờ đã là hơn hai tiếng đồng hồ rồi mà vẫn chưa quay lại khiến lòng bọn ngồi ở đây đều nóng hơn lửa đốt

Eri làm bầm:

- Có lẽ nào ... anh Vin bị làm sao rồi không?!

- Em đừng có nói vớ vẩn, thằng Vin sẽ không sao đâu!

Kan chợt quát lên khiến Eri hơi giật mình mà ngồi dịch dịch vào gần Erik, ánh mắt nhìn Kan đầy thù địch. Tuy ngoài mặt Kan nóng nảy như vậy, nhưng trong lòng anh cũng vô cùng rối bời, thỉnh thoảng ánh mắt lại nhìn ra ngoài cửa, trong lòng thầm mong thẳng bạn tốt không bị làm sao.

Đột nhiên điện thoại Rin kêu lên báo có tin nhắn phát tan sự căng thẳng ở đây.

Rin hơi giật mình, trong lòng chợt dâng lên một cảm giác bất an, nhanh chóng cầm lấy điện thoại, đọc xong, ánh mắt tối sầm.

- Gì thế? Anh Vin nhắn tin à?

Lyn tò mò ngược cổ hỏi

Rin không nói gì, gật đầu

- Vậy hả? Anh ấy đang về à?

Kai cũng không chịu được mà lên tiếng

- Vin ... bị bắt rồi!

Rin nói, tay giơ cái điện thoại trên tay mình lên.

Tất thấy mọi người đều dăm mắt vào màn hình, lúc đầu là sững sờ, tiếp đó là ánh mắt căm phẫn cực độ. Nội dung tin nhắn gồm một hình ảnh và một dòng địa chỉ. Hình ảnh là hình Vin bất tỉnh, miệng bị bịt kín mít, mắt cũng bị bịt kín lại, chân tay bị buộc bằng dây thừng cực kỳ chặt, chặt đến nỗi còn nhìn thấy vết siết ở cổ tay. Đặc biệt, gương mặt Vin trắng bệch như người chết, một dòng máu đỏ chảy từ trên đầu Vin xuống gương mặt anh, áo sơ mi trắng sạch sẽ giờ đây cũng bị nhuộm đỏ bởi máu.

Lyn và Eri kinh ngạc che miệng, đôi mắt mở lớn như không thể tin nổi

- Chết tiệt, con bitch này!

Ran gào lên, ánh mắt tựa như muốn giết người ngay bây giờ.

Kan nhìn vào bức ảnh đó, mắt cũng tối sầm lại, lạnh giọng hỏi Rin:

- Địa chỉ là ở đâu?!

- Ngôi nhà gỗ ở ngoại ô phía Nam!

- Đi thôi!

Kan nóng nảy nói, đôi mắt bạc giờ đây đăm đăm sát khí

- Nhưng mà ... liệu ... sẽ không sao chứ?!

Erik ngập ngừng nói, Tiên trong mắt bọn cậu bây giờ, không gì là không dám làm cả.

- Đừng nghĩ nhiều, nhìn mặt anh Vin như kiểu sắp chết đến nơi rồi, cứu anh ấy giờ mới là quan trọng!

Joey vỗ vai Erik nói

- Thật, nhất là chết chung chứ có gì đâu!

Kai nhếch mép nhìn Erik - vừa là người bạn vừa là đồng minh lâu năm của mình

Thế rồi, 4 chiếc siêu xe lao đi như con báo dưới cơn mưa

Trời vẫn đang mưa tầm tã, liệu đây là điềm xấu hay điềm lành?!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Quầy Học Viện Noble School* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44

Căn nhà gỗ phía Nam là một căn nhà có vẻ ngoài khá bụi bặm và cũ kỹ, xung quanh ngôi nhà không hề có bất cứ một ngôi nhà nào khác khiến người ta nhìn vào không khỏi cảm thấy rùng mình vì sự cô đơn lẻ loi ở đây

Lúc bọn nó đến nơi thì trời đã tạnh mưa, ánh nắng nhàn nhạt của buổi chiều chiếu xuống ngôi nhà gỗ trước mắt bọn nó qua cánh cửa kính xe

Cạch

Cửa xe mở, bọn nó mới đặt chân xuống mặt đất thôi mà đã bị bao vây bởi những họng súng đen ngòm chĩa thẳng vào đầu

- Chúng mày đến nhanh hơn tao tưởng đấy!

Một giọng nói khinh khỉnh vang lên

Bọn nó quay ra, Kai, Erik và Joey nhìn thấy gương mặt của tên vừa lên tiếng thì không khỏi ngạc nhiên

Hắn ta ... chẳng phải là cái người trước đây đã từng bắn Erik hay sao? Sao giờ hắn ta lại ở đây?!

Như đoán được suy nghĩ của ba người, tên kia nhếch mép:

- Tao không nghĩ là chúng mày lại ngu đến vậy đâu! Chúng mày, đánh nó cho tao, cho bọn nó biết được cảm giác bị chà đạp là như thế nào!

- Mày tưởng bọn tao sẽ đứng yên chịu đòn hay sao?

Ran nhếch mép khinh bỉ, hai tay khoanh trước ngực đứng rất kiêu kỳ

Tên kia vuốt cằm cười đầy vô lại:

- Đây không phải là Thiên Anh tiểu thư hay sao? Nếu tiểu thư muốn sống thì đến đây vui vẻ với tôi một đêm, nếu không tiểu thư sẽ phải chết chung với những tên xấu số kia!

- Thằng khốn nạn này!

Kan tay nắm chặt, nóng nảy quát lên, định đi đến cho cái thằng đang nhìn Ran nở nụ cười xấu xa kia một trận thì mới chợt nhận ra mình đang bị bao vây

- Không biết ai mới là người chết đâu!

Kai cười nửa miệng, điệu bộ thách thức

Quả nhiên, tên kia bị khích, chỉ tay thẳng mặt Kai quát lên đầy giận dữ

- Chúng mày còn đứng đấy à? Lên dần cho bọn nó một trận cho tao, không kiêng nể đứa nào hết!

Dứt lời, những thằng đồ con xấm trổ đầy mình từ trước tới giờ vẫn đứng sau tên cầm đầu kia liền xông lên về phía bọn nó, đếm sơ sơ cũng đến hơn 200 người

Bọn nó rủa thầm trong lòng, giờ đây bọn nó chỉ muốn cứu Vin, càng sớm càng tốt cho nên đành phải giải quyết đám lâu nhâu này một đòn dứt khoát mới được!

Nghĩ rồi, nhanh chóng giật lấy những khẩu súng của những tên đang bao vây mình, đạn bắn ra liên hồi, mỗi viên đạn được bắn ra là một người ngã xuống,

mà vị trí chỉ có hai vị trí duy nhất ... trán và tim.

Tên cầm đầu kia nhìn từng tên thuộc hạ của mình đang ngã xuống thì từ gương mặt đắc ý đến gương mặt trắng bệch rồi rã rời và lập cập lại với nhau.

Từ trong đáy mắt bọn nó giờ đây sớm đã nhuộm màu máu, ánh mắt lạnh lẽo tựa thần chết từng bước từng bước đi đến gần tên cầm đầu.

Tên cầm đầu liếc thấy bọn nó, càng thêm sợ sệt, đôi mắt hoảng sợ tột độ như nhìn thấy quỷ, hắn rút súng từ trong túi áo của mình ra, run run chỉ về phía bọn nó cao giọng:

- Chúng mày tiến thêm một bước nữa là tao sẽ bắn đó!

Vừa dứt lời thì Pằng một tiếng lạnh lẽo vang lên, tên cầm đầu chỉ kịp hơi nghiêng người để tránh nhưng cũng vẫn bị dính đạn như thường. Hắn ta trợn tròn mắt ngã xuống nền đất hơi ẩm do trận mưa vừa rồi, miệng vẫn mở to đầy kinh sợ, máu từ ngực hắn chảy ra đỏ thẫm lại trông rất đáng sợ.

Joey liệng khẩu súng trên tay mình đi, ánh mắt từ đầu đến cuối đều là ánh mắt chết chóc.

- Làm người phải biết dựa vào hoàn cảnh mà nói chuyện! Nếu mày không ăn nói lung tung có lẽ bọn tao sẽ cho mày sống thêm ít nữa!

...

Bên trong ngôi nhà nọ.

Tiên vẫn ngồi im như tượng trên chiếc ghế da sang trọng, đối diện với nhỏ là Vin đang bị trói chặt ở phía đối diện, trên tay được cầm sợi dây chuyền máu.

Bên trong này không khí khá tĩnh lặng, khác hẳn với những âm thanh náo động ở phía bên ngoài.

Khi Tiên nghe thấy tiếng PĂNG cuối cùng vang lên, nhỏ mới chậm chậm đứng dậy giật sợi dây chuyền máu ra, vứt vào chiếc thùng rác ở gần đó.

RẦM

Cánh cửa bị đập xuống một cách đầy bạo lực khiến ánh sáng chiếu vào căn nhà chật hẹp tối tăm thoáng mùi tanh của máu này.

Tiên hơi cười ... quả nhiên là họ sẽ phá cửa mà.

Cánh cửa bị đập xuống, hiện lên trước mắt bọn nó chính là Tiên đang ngồi ngao ngẫm ở trên ghế, đằng sau là Vin đang bị trói chặt vào ghế, máu khô lại trên gương mặt điển trai của anh. Tuy nhiên, có lẽ bọn nó không để ý ... rằng gương mặt của Vin đã có chút chuyển biến mà trở nên hồng hào.

- VIN!

Đây là câu đầu tiên của bọn nó khi bước vào căn nhà này và nhìn thấy Vin trong tình trạng như vậy, ánh mắt đứa nào cũng ngập tràn lo lắng và phẫn nộ.

Tiên hơi cười, mắt hơi lảng về phía bên trái, yên tâm nhìn bạch máu đã cạn đến đáy đang nằm yên vị trong thùng rác, lên tiếng:

- Đến muộn hơn tôi nghĩ đấy!

- Cô ...

Ran phần uất gào lên, định nói gì đó nhưng đã bị chặn lại bởi giọng nói tràn đầy kiên nhẫn của Kai:

- Tiên, rốt cục là em bị làm sao vậy? Chỉ vì những sự hiểu lầm nhỏ nhặt đó thôi ư?!

- Hiểu lầm nhỏ nhặt? Mẹ tôi trước khi chết đã gọi điện cho tôi, lúc đó tôi đang ngồi chơi với mấy người đó! Bà cố trút hơi thở cuối cùng mà nói với tôi rằng: Tiên, con nhất định phải trả thù! HAHHAHA ... thật là nghiệp chướng mà!

Tiếng cười của Tiên, thõng khở vô cùng khiến cho Ran, Lyn, Rin và Eri không kiềm được mà hộc mắt đỏ hoe.

Joey nhẹ giọng trấn an:

- Tiên, thật sự không như em nghĩ đâu, mọi chuyện thật ra chỉ là hiểu lầm thôi! Đến đây quay đầu lại vẫn chưa phải là muộn đâu, bọn anh nhất định sẽ bảo vệ và thương yêu em!

Mắt Tiên thoáng qua một chút bất ngờ và rung động, giọng nhỏ có hơi lạc đi:

- Hiểu lầm? Câu nói buồn cười nhất tôi từng được nghe! Các anh từ khi bước vào đây đều luôn miệng nói là hiểu lầm hiểu lầm, vậy chứng cứ đâu? Chính mẹ tôi nói cho tôi rằng ... cụ tôi cũng bị các người giết chết, ông bà tôi cũng bị mấy người giết chết, mẹ tôi bị mấy người bắt rồi được thả ra lưu lạc ở nơi đất khách quê người, nhiều lần bị làm nhục, cuối cùng đã gặp được ba tôi nhưng suốt ngày vẫn bị đánh đập đến mức suýt chết bởi ba tôi. Cuối cùng ... bà bị ung thư ... sự sống của bà đang bị xói mòn dần theo từng phút giây trôi đi, tôi nhìn mà chỉ biết bất lực, nhưng rồi tôi nghĩ ... bà bị như vậy cũng tốt, có lẽ chết sẽ là con đường tốt nhất cho bà! Thử là các người trải qua những điều đó xem các người sẽ như thế nào?!

Tiên nói như muốn gào lên, nhớ lại hình ảnh mẹ của mình người gầy còm, mặt trắng bệch nằm trên chiếc giường bệnh trắng muốt của bệnh viện, trong lòng nhỏ không khỏi cảm thấy đau đớn.

Erik lên tiếng, giọng nói xót xa:

- Tiên, mẹ em cũng là do hiểu nhầm gây nên mà thôi! Thực ra ...

Erik mới nói đến đây, đột nhiên BÙM một tiếng, bọn nó chỉ cảm thấy mặt đất rung mạnh, rung đến nỗi mà tất cả bọn nó đều ngã sõng soài ra đất, kể cả Tiên và Vin.

Nhìn Vin đang nằm im không động đậy dưới đất, Rin không khỏi thấy khản trương mà đứng lên định chạy đến coi trời cho Vin nhưng lại lao đảo ngã xuống đất, may nhờ Kai giơ tay ra đỡ kịp nếu không chắc nhỏ ngã sập mặt rồi cũng nên

- Hôm nay bị gì vậy?!

- Động đất?!

Ran đột nhiên lên tiếng, ánh mắt mở to đầy kinh ngạc

- Nhưng sao lại như vậy được?! Nước ta vốn rất ít ... thậm chí là còn không có núi lửa ngầm mà ... làm sao lại có thể ... mà bị động đất chẳng phải là chính quyền nên thông báo rồi sao?! Mạnh như thế này có lẽ phải đến mấy độ Richter ... A!

Ran đang khó khăn bám víu vào nền đất đột nhiên thấy một thanh gỗ từ ngôi nhà rơi xuống, nếu không nhờ Kan nhanh giơ tay ra kéo Ran về phía mình thì có lẽ giờ Ran đã vờ đầu dưới thanh gỗ kia rồi cũng nên, dần dần, con rung chấn ngày càng mạnh, sàn nhà cũng có nguy cơ sập lở khiến bọn nó không khỏi trợn mắt đầy hoảng sợ, ánh mắt bất giác đưa về phía Vin, rồi lại được tiếp một phen bất ngờ khác nữa

Tiên đang cố lết đến ghế của Vin, khó khăn dùng tay tháo sợi dây đến mức bật máu nhưng tiếc là không được. Con dao nhỏ luôn để ở trên bàn giờ đây cũng do con địa chấn này mà rơi xuống tận chỗ đám của Rin đang khó khăn bám vào nền nhà để giữ thăng bằng

Tiên nhìn theo con dao, ánh mắt tràn đầy sự hoảng loạn, cuối cùng hết cách, nhỏ đành giữ chặt lấy chiếc ghế của Vin, dùng răng cắn chặt vào sợi dây.

Rin nhìn Tiên như vậy, không đành lòng, định cố lết đến để giúp thì lại bị con dao kia thu hút

Rin vội cảm lên, hét lớn:

- TIÊN, BẮT LẤY!

Tiên theo phản xạ quay ra, nhìn con dao sáng loáng trên tay Rin, hơi mỉm cười gật đầu, tay giơ ra định bắt lấy con dao kia thì đột nhiên mặt Rin biến sắc, không chỉ mặt Rin mà mặt tất cả mọi người đều như vậy

- VIN!

Cả đám hét lên, kinh ngạc đến mức còn chỉ biết ngồi lì ở đó mà nhìn, mắt đưa nào đưa này đều đang rất rất hoảng sợ

Chỉ còn Tiên là đủ tỉnh táo mà ngược mắt lên nhìn

Mái nhà làm bằng gạch ngói do con rung chấn mà rơi xuống vỡ tan ở nền đất khiến Tiên cực kỳ sợ hãi mà nhìn Vin, trong lòng ngập tràn hối hận, nhanh chóng cố đi đến bên Vin, dứt khoát cúi xuống cố cắn sợi dây thừng đang trói lấy Vin

Có câu ... có công mài sắt có ngày nên kim quả không sai khi mà sợi dây thừng cứ ngỡ chỉ có dao mới cắt được giờ đây lại bại trận mà đứt lìa dưới miệng Tiên

Tiên vội vàng tháo dây ra nhanh nhất có thể, cố gắng choàng tay Vin qua cổ mình, định kéo anh ra khỏi chỗ nguy hiểm này thì lại nghe thấy tiếng hét cảnh báo:

- TIÊN ... CẦN THẬN ... ĐẲNG SAU ...

Tiên theo phản xạ mà nhìn ra đằng sau, ánh mắt mở to đầy hoảng hốt.

Bức tường 100% được làm bằng gỗ, vừa dày vừa nặng ... đang sụp đổ

Tiên không suy nghĩ gì nhiều, như được luyện sẵn mà ôm lấy Vin, dùng thân mình che chắn cho anh

...

Shyn: chap này ta viết có hơi ATSM một chút, có gì các nàng đừng đáp đá nha! sá ràng hề đó ... <3

Chương 45: END

Đến khi Vin tỉnh lại thì đã là buổi tối của 3 ngày sau đó, trên đầu anh cuốn một dải băng trắng. Vin nhìn quanh, chợt cảm thấy căn phòng xa hoa rộng rãi này có chút quen thuộc.

Chợt anh nhìn thấy bức ảnh gia đình của anh và ba mẹ anh - bá tước Vinlee và Công nương Sam thì lúc này mới ngó người nhận ra ... đây là nhà của mình.

Nhưng mà ... sao anh lại về nhà được nhỉ? Theo như anh nhớ thì không phải anh đang ở nhà Tiên hay sao? Tiên giờ này ra sao rồi? Liệu nhỏ đang ở đâu?

Còn đang canh cánh trong lòng chuyện này thì đột nhiên cánh cửa phòng mở ra

- Tỉnh rồi à?!

Giọng Kan nhẹ nhàng vang lên, từ cửa Kan chậm chậm bước vào, trên tay là một bát cháo thịt băm nghi ngút khói

Vin hơi ngạc nhiên nhìn Kan, lại nhìn đến bát cháo trên tay anh, không khỏi rung mình một cái, lắp bắp hỏi:

- ... Cháo ... ai nấu vậy?! Mày nấu à Kan?

- Mày kiếp trước phải cứu Trái Đất mới được tao nấu cháo cho mà ăn đấy, từ từ mà hưởng thụ đi! Hay là mày thích Ran nấu?!q

Kan hỏi, nhướn mày, tay cầm bát cháo gơ về phía Vin

Nhìn cái đồng hồ hỗn hợp thịt băm, hành lá, cà rốt, hạt tiêu, bên dưới là cháo màu có hơi ... ba chấm mà Vin theo phản xạ ngựa người ra đằng sau, môi mím chặt

Kan cũng không ép người quá đáng, chỉ là đặt bát cháo xuống bàn, xoay người chậm chậm bước ra ngoài, nhàn nhạt nói:

- Mày không ăn cũng được, Ran đang muốn mày ăn cháo cá cô ấy làm đấy!

- Vậy mày bảo cô ấy nấu nhanh lên!

Vin mắt sáng rõ, dù sao thì Ran là con gái, chắc chắn tay nghề sẽ hơn cái thằng từ bé đến lớn còn chưa được động đến cái chảo nấu ăn kia

- Mày thích thì để tao bảo cô ấy!

- Thế thì tốt quá rồi!

- Cá của Ran lúc tao mới mua về, cô ấy đặt lên thớt, đập một phát, đầu con cá bẻ bết máu, chết nhăn răng!

Kan bắt đầu rung mình kể câu chuyện kinh dị mình vừa được chứng kiến ở nhà bếp.

Vin bắt giác nuốt khan một cái

- Sau đó Ran trực tiếp nhấc con cá bỏ vào nồi nước, tao hỏi để làm gì, cô ấy bảo để luộc cho dù, để nấu cháo cho ngon!

Vin bắt đầu thấy lạnh lạnh sống lưng

- Xúc gạo nấu cháo còn không thêm vo gạo, nước phải đổ đến cá lít, rồi cho lên bếp nấu, thấy nước sôi cũng không thêm quan tâm gạo đã chín hay chưa, đem đổ cái nước luộc cá lẫn con cá vào nồi, đun lên!

Mồ hôi lạnh túa ra không ngừng trên trán Vin.

- Đun đến mức 2 tiếng, nước cạn sạch, ở bên dưới cháy đen, cô ấy thái 5 củ hành khô, xay nửa cân hạt tiêu, bóp 2 nắm muối, đổ hết gói mì chính, nước mắm đổ nửa chai rồi trộn lên, đổ thẳng vào cái nồi kia!

Vin nghe thế rung mình một cái, trong đầu tưởng tượng đến cái nồi cháo kia, không nhịn được mà nuốt khan một cái

- Rồi đó, giờ chỉ đợi mày xuống ăn thôi, người anh em, mày thích thì để tao bảo Ran mang cả nồi lên đây cho mày thưởng thức!

Kan nói, xoay người lại thì thấy Vin đang múc lấy múc để bát cháo của mình, ăn vội ăn vàng, chưa đầy 3 phút sau đã dọn sạch bát cháo, thỏa mãn Ợ lên một tiếng, cười nịnh:

- Kan đẹp trai mà nấu ăn cũng ngon cơ! Tao ăn mà cảm nhận được tấm lòng của mày trong đó nên ăn rất ngon, giờ thì no quá rồi, bảo Ran nôi cháo kia đồ cho chó ăn đi!

Kan mỉm cười hài lòng, xoay người đi, để lại một câu:

- Tao lén đồ cho chó rồi, chó cũng không dám ăn!

- Haha ... mày đợi đấy, tao sẽ mách Ran!

Vin cười đầy vui vẻ nhìn bóng Kan đang khuất dần trong tầm mắt, đột nhiên trong lòng cảm thấy có chút gì đó bất an, nghĩ ngợi một hồi, cuối cùng Vin dứt khoát đứng dậy, cầm lấy áo khoác đi theo Kan.

...

Phòng bệnh hoàng gia - phòng cách ly:

Trên giường bệnh có một cô gái đang nằm yên, trên người cô ấy không hề có một chỗ nào không có băng quấn cả, nhìn không khác gì xác ướp cổ đại, xung quanh cô ấy là những thiết bị y tế hiện đại chưa từng xuất hiện trên thế giới, người ta nếu muốn vào thăm cô đều phải mặc đồ bảo hộ cũng đủ để thấy được phần nào tình trạng nguy kịch của cô lúc này

Ở phòng nghỉ bên cạnh, cánh cửa mở ra, Kan bước vào, ngay lập tức những người ngồi trong đó hỏi dồn:

- Anh Vin sao rồi anh?

- Tỉnh rồi, khỏe ngang trâu!

- Anh ấy ... đã biết chưa?!

- Tạm thời thì chưa, nhưng cũng đâu thể giấu cậu ta cả đời được!

Kan mệt mỏi nói, tay giờ lên dây day mi tâm

Rin rốt cục không nhịn được, những loại cảm xúc lo lắng suốt ba ngày qua, đổ hết lên đầu ông bác sĩ tội nghiệp:

- ÔNG ... CÓ CHÚT VIỆC CÒN CON VẬY MÀ CŨNG KHÔNG TRỊ XONG À? TẠI SAO CẬU ẤY VẪN CÒN NẪM Ở ĐÓ? ÔNG TỰ TIN VÀO TAY NGHỀ CỦA MÌNH LẮM MÀ, TỰ XUNG LÀ BÁC SĨ GIỎI NHẤT FIORE NÀY MÀ, SAO GIỜ LẠI ĐỂ CHO BỆNH NHÂN VẪN NẪM IM THỂ KIA?

Ông bác sĩ tội nghiệp ngồi im một góc, khi đối mặt với những người quyền cao chức trọng như thế này, ai mà không tránh khỏi áp lực, lại càng không muốn đắc tội với ai trong số những người kia nên ông ta đành chọn cách im lặng

Kai ngồi cạnh Rin giữ chặt người Rin, nhẹ giọng:

- Rin, ông ta cũng có hết sức rồi mà, em đừng như vậy!

- ANH KHÔNG PHẢI BỆNH ÔNG TA, BUÔNG EM RA, ĐỂ EM ĐI THỬA VỚI BÁC REN SA THẢ ÔNG GIÀ NÀY, ĐÚNG LÀ LOẠI VÔ DỤNG! HOÀNG GIA NUÔI ĂN NUÔI Ở ÔNG, TRẢ LƯƠNG ĐỀU ĐẶN CHO ÔNG MÀ GIỜ CHÚT CHUYỆN NÀY CUNG KHÔNG GIẢI QUYẾT XONG À?

- Rin!

- ANH BỎ EM RA MAU! NẾU CÔ GÁI TRONG KIA MÀ CÓ MỆNH HỆ GÌ, ÔNG CHUẨN BỊ TÂM LÍ LÀ ĐÒI ĐI!

- Rin! Thôi đi!

- EM THÔI THỂ NÀO ĐƯỢC?! TIỀN VÌ BẢO VỆ CHO VIN MÀ GIỜ ĐÂY SỐNG CHẾT KHÔNG RÕ, HỌ BẢO CHẤN THUƠNG Ở ĐẦU RẤT NẶNG ĐÓ, KHẢ NĂNG TỈNH LẠI LÀ 10%, ANH BẢO EM BÌNH TĨNH THỂ NÀO ĐƯỢC?! HỌ CÒN BẢO SỐNG ĐƯỢC ĐẾN GIỜ ĐÃ LÀ KỶ TÍCH RỒI!

Rin không khống chế nổi nữa, không điều chỉnh được âm lượng đến nỗi mà khiến cho người đứng bên ngoài cánh cửa nghe rõ mồn một không thiếu chữ nào.

RẦM

Cánh cửa sập xuống trước sự sững sờ của toàn thể nhân dân đang ngồi ở bên trong, ai nấy đều cực kỳ ngạc nhiên nhìn cái người đang đứng trước mặt mình, gương mặt lạnh lùng

Ông bác sĩ là người có phản ứng đầu tiên mà cúi đầu kính cẩn:

- Bà tước, xin chào ngài!

- Cô ấy đâu?

Vin không trả lời mà ngược mắt hỏi bọn nó, giọng điệu không cao nhưng nghe rất đáng sợ

Cả đám nhất thời im lặng, không biết nên nói gì cho phải

Vin liếc nhìn bức tường thủy tinh thông sang phòng cách ly bên cạnh, nhìn thân ảnh gầy gò đang nằm giữa một đồng máy móc mà chết lặng

Cô ấy là vì anh mới ra nông nỗi như vậy ... phải chi anh thay thế được cô ấy thì tốt rồi!

Trong tim thì rất muốn đi đến bức tường kia mà nhìn cô ấy rõ hơn, vậy mà không hiểu sao chân tay Vin như bị liệt mà chỉ biết đứng yên một chỗ

Rin nuốt khan một cái, chạy đến kéo tay Vin, cất giọng trong trẻo:

- Anh Vin, anh vừa mới tỉnh, đầu anh chắc vẫn còn đau, hay anh về phòng nghỉ đi!

- Mọi người ra ngoài đi, anh muốn ở đây một mình!

- Anh Vin!

- RA NGOÀI!

Đây là lần đầu tiên Vin nổi giận mà quát lên với Rin như thế

Rin nhìn Vin, hốc mắt đỏ au, vội chạy ra ngoài để che đi giọt nước mắt, không phải là do bị Vin quát, mà là do nó nhìn thấy sự đau đớn qua ánh mắt Vin

Kai vội chạy đuổi theo Rin, gọi í ới

Bọn nó cũng lần lượt rời đi, không dám ở lại

Chỉ có Ran đi cuối là bước chân hơi chậm khi đi đến chỗ Vin. Ran nhếch mép, giọng nói không giấu được sự phẫn nộ:

- Anh đừng có quá đáng giận cá chém thớt như vậy nữa! Rin cũng chỉ là lo lắng cho anh thôi! Suốt 3 ngày anh hôn mê, Rin là đứa thường xuyên ở lại nhất, thậm chí là thâu đêm, đến sáng sớm thì lại sang phòng bệnh này trông chừng! Tôi chỉ nói đơn giản vậy thôi, anh tự mà ngẫm đi!

Nó rồi Ran cũng lạnh lùng bước đi, cánh cửa bị đóng lại một cách đầy mạnh bạo

Vin đứng im dựa vào tường, dần dần người trườn xuống tường đầy bất lực

Anh ... rốt cục đã làm gì vậy? Tại sao lại đối xử như vậy với Rin?

Vin tức mình vò đầu bứt tai đầy thống khổ, hình ảnh này khiến người ta cảm thấy cô đơn.

...

Từ ngày hôm đó trở đi, Vin gần như là chuyển khẩu từ căn phòng xa hoa của mình đến phòng bệnh này ở, ngày ngày ánh mắt đều không dứt được khỏi gương mặt nhợt nhạt được che một nửa bởi ống thở kia, đến nỗi mà cơm bê lên còn không thèm ăn.

Không thể chịu đựng được tình cảnh này thêm nữa, Bà tước Vinlee cùng Công Nương sam ngày ngày đều đến đây rủ rê, dụ dỗ, khuyên nhủ có mà đánh đập cũng có, mục đích chỉ là muốn Vin thoát khỏi căn phòng này

Nhưng khổ nỗi, mọi công sức ông bà bỏ ra đều công cốc khi mà không những Vin không rời khỏi căn phòng đó mà thậm chí còn định chuyển vào phòng cách ly ở luôn

Cuối cùng, hai ông bà đành đầu hàng, mặc cho Vin muốn làm gì thì làm

Cứ ngày qua ngày, tháng qua tháng, chả mấy chốc đã đến Noel, mà Noel ở châu Âu mà nói thì chả khác nào là Tết Nguyên Đán ở châu Á cả cho nên không khí rất vui vẻ. Người người nhà nhà nhộn nhạo chuẩn bị mọi thứ để đón Tết vào 12 giờ đêm nay.

Mà tính đến bây giờ ... Tiên cũng đã hôn mê được nửa năm rồi, gần như hi vọng của mọi người đều đã bị dập tắt, duy chỉ có mỗi một mình Vin là kiên cường bất chấp sự thực trước mắt, ngày ngày đều ngồi lì ở phòng bệnh chăm chú nhìn qua miếng thủy tinh

Hôm nay, vẫn như mọi ngày, Vin ngồi trên giường ngắm Tiên qua miếng thủy tinh, mọi ngày đều im lặng, nhưng mà giờ đây lại cất tiếng:

- Hôm nay là Noel rồi, em không định dậy đón Noel hả? Anh thấy Rin bảo tí nữa thôi là có bắn pháo hoa ở nhà thờ Carnia đó, em có muốn xem không? Thật sự là rất đẹp luôn đó, em còn không mau tỉnh dậy mà xem đi!

Vin nói, vừa dứt lời thì đột nhiên tiếng máy móc kêu lên inh ỏi

Vin giật mình chăm chăm vào Tiên, người lạnh toát

Không phải là ... cô ấy sẽ ...

Hành động nhanh hơn suy nghĩ, Vin vội vã chạy vào bên trong căn phòng mà suốt 6 tháng qua anh không có dùng khí để vào, thậm chí còn không mặc đồ bảo hộ nữa.

Vin vội vã chạy đến đầu giường bệnh, định bấm cái nút đỏ trên đó thì một giọng nói nhẹ nhàng vang lên:

- Anh ... là ai vậy?!

Vin sững người

Giọng nói này ... anh đã khao khát muốn nghe đến dường nào, giọng nói này ... anh đều đã từng gặp trong mơ ... vậy mà giờ đây ... nó lại vang lên ... ngay bên tai anh

Vin nhìn ra phía giường bệnh nơi đang có một đôi mắt đang nhìn mình chăm chú bằng ánh mắt xa cách, anh dường như không tin được vào mắt mình mà dụi mắt đến mấy lần liền, dụi đến mức nước mắt chảy ra mới thôi, mới tin vào sự thực đang hiện ra trước mắt

Tiên ... cuối cùng cũng đã tỉnh lại.

- Tôi hỏi anh là ai vậy? Tôi đang ở đâu? Những thứ này là sao? Mà sao tự nhiên anh lại khóc vậy?!

Tiên hỏi, mắt cảnh giác nhìn xung quanh

Vin bật cười mà nước mắt chảy, anh ôm cô vào lòng, chặt đến mức sợ cô sẽ một lần nữa rời bỏ anh

Tiên hơi nhíu mày lên tiếng:

- Anh làm cái gì thế, buông tôi ra mau! Anh trả lời những câu hỏi vừa nãy cho tôi đi!

- À, đây là phòng bệnh, em bị tai nạn nên dẫn đến bị mất trí nhớ!

Vin tỉnh bơ giải thích, nói dối không chớp mắt luôn! (đến là phục! =.=)

- Vậy à? Vậy tôi là ai? Anh là ai?

- Tôi là Vin, chồng của em, còn em chính là vợ của tôi ... công nương ... Carla!

Vin hơi ngập ngừng nói, kể ra thì ... đây cũng là lần đầu anh nói dối mà, không tránh nổi lúng túng là điều đương nhiên.

Người đối diện tròn mắt:

- Vợ anh?

- Phải, vợ tôi!

- Sao tôi không nhớ gì cả vậy?

- Em không cần phải nhớ lại cái qua khứ đó, em chỉ cần biết có anh luôn bên em là được rồi!

Vin nói, rồi cúi xuống hôn người con gái đang nằm trong vòng tay mình thật lâu

Phải, quên quá khứ đi và hãy gầy dựng lại tương lai mới với anh nhé ... Tiên ... à ... Carla!

...

- Sao rồi? Anh Vin không lên à?

Lyn ngó quanh quất hỏi, giọng điệu rõ là thất vọng

Vâng, và giờ đây bọn nó đang ngồi trên mái của tòa lâu đài, xung quanh bày những thứ đồ ăn, rượu, thậm chí còn vác cả cây thông lên đây cho nó đúng không khí

- Mày cứ ngồi đấy mà đợi ông ý rồi được khỏi cái phòng ấy đi!

Eri chán nản nói, tay vợ lấy một bịch Snack bóc ra ăn ngon lành

Không khí bất giác trùng xuống khi nhắc đến chuyện đáng buồn này

May sao có Ran lên tiếng xua tan đi ngượng ngùng:

- Ở đây Noel có xuất hiện ông già Noel không vậy?!

- ... em mấy tuổi rồi hả Ran?

Kan ngán ngẩm nhìn Ran

- Ô, em tưởng đất nước bí ẩn thì phải có nhiều điều thú vị lắm chứ!

Ran ngây thơ nói

- ... chị đọc hơi nhiều sách linh tinh rồi đó!

Rin háng giọng một cái, nhàn nhạt nói

- ... nhưng mà ...

Ran định nói gì đó, nhưng khi nhận được ánh mắt chăm chăm của Kai nhìn mình thì nuốt khan một cái, im lặng, trong lòng thầm mắng:

Thằng khốn nạn, vì gái mà bỏ chị mày! Đợi đấy mấy nữa tao sẽ xừa mày như thế nào! Hừ ...

Kai cầm chai rượu lên, mở nút bần ra rồi cẩn thận rót vào từng chiếc ly pha lê xinh đẹp, miệng cười vui vẻ nói:

- 11h59 rồi, chuẩn bị nâng ly thôi!

Chúu ... Bùm ...

Khi mà Kai vừa đặt chai rượu xuống thì cũng là lúc hàng loạt quả pháo hoa được bắn từ nhà thờ Caria lên, chói sáng cả bầu trời đêm mịt mù

Bọn nó vui vẻ nhìn nhau nâng ly rồi cạn sạch, đồng thanh gào to:

- CHÚNG TÔI SẼ MÃI MÃI SÁT CÁNH BÊN NHAU!

*** The End ***

Có rất nhiều lời muốn nói, nhưng lại chẳng biết nên bắt đầu từ đâu, chỉ biết gào lên rằng ... CẢM ƠN MỌI NGƯỜI SUỐT THỜI GIAN QUA ĐÃ ỦNG HỘ SIÊU QUẬY HỌC VIỆN NOBLE SCHOOL NÀY CỦA SİN! ^0^ sin rất vui vì luôn có mọi người ở bên cạnh Sîn, ủng hộ Sîn, thật sự là cảm ơn mọi người nhiều nhiều lắm!

Ngày mai thôi, Sîn sẽ chính thức quay trở lại nghiệp học hành, sẽ không còn có thể leo lên đây viết lách được nữa cho nên Sîn có thức viết chap cuối cùng của bộ truyện, coi như là lời tạm biệt Sîn gửi đến cả nhà. Nhưng cả nhà yên tâm, sớm thì Tết sîn sẽ lại ngoi lên, còn nếu mà muộn thì hè sîn sẽ lại comeback với cả nhà hén! =P

Còn nữa, đặc biệt có hai người Sîn muốn cảm ơn ... Chị Yushi và chị Quỳnh vì đã luôn sát cánh bên em nhé! Tìm bạn trên mạng đã khó, nhưng để tìm được người bạn cùng chung chí hướng và sở thích thì lại càng khó hơn, em thật may mắn vì đã gặp được các chị, giao lưu với các chị và rồi giờ đây kết bạn làm quen với các chị! Cho dù mấy nữa em không thể online trò chuyện cùng các chị được nữa nhưng chúng ta vẫn sẽ mãi là một nhóm nhé ... ^^ ... CHỤY EM NGÔN TÊNH ... em sẽ nhớ các chị lắm!

Sá ràng hế đô cả nhà!

22/08/2017

Thúy Shyndy ^^~

Bạn đang đọc truyện *Siêu Quậy Học Viện Noble School* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

